

Tajomstvo dámy v ružovom

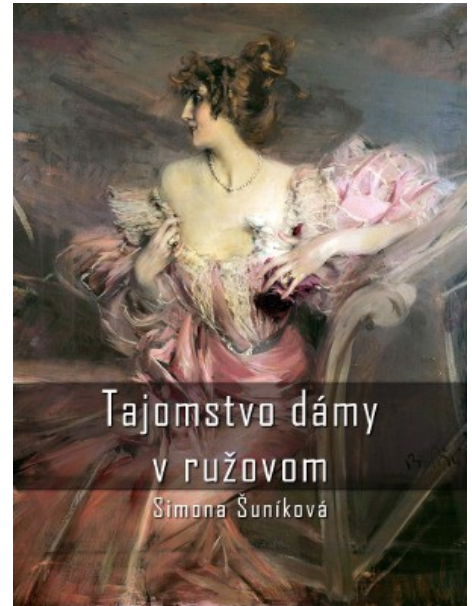
Simona Šuníková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Simona Šuníková	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2015)	011101

O knihe

Príbeh Francúzskej ženy menom Madeleine, ktorej príbeh sa prelína s dávno zabudnutým príbehom tajomnej Marthe de Florian, ktorej apartmán bol po prvý krát znova otvorený po sedemdesiatich rokoch.

V tíme historikov, ktorí sa venujú preskúvaniu histórie bytu, pracuje aj Madeleinina mama. Vtedy sa dávno zabudnutý príbeh začne prelínať so súčasnosťou. Madeleine je po rozchode s mužom, ktorý jej klamal a nevie to stráviť. Práve neznáma Marthe de Florian jej odhaľuje svoje tajomstvá a pomáha prijať život taký, aký je.

Tajomstvo dámy v ružovom.....	1
O knihe.....	2
1. Kapitola – Pod rúškom prachu.....	3
2. Kapitola – Zelená stuha.....	8
3. Kapitola – Slová, obyčajné slová.....	18
4. Kapitola – Emma.....	24
5. Kapitola – Violončelo.....	36
6. Kapitola – Tajomstvo šperkovnice.....	44
7. Kapitola – Už nikdy sa neobzri späť.....	50
8. Kapitola – Vianočný koncert.....	61
9. Kapitola – Obyčajný deň.....	78
10. Kapitola – Ohňostroje v Paríži.....	95
11. Kapitola – Ladové kráľovstvo.....	110
12. Kapitola – Cukráreň.....	118
13. Kapitola – Únos.....	127
14. Kapitola – Odvaha a strach.....	134
15. Kapitola – La Belle Epoque.....	141

1. Kapitola – Pod rúškom prachu

Závan korenisto kvetinového parfumu, posledné tóny hudby vychádzajúce z gramofónu a buchnutie dverí.

Kráčala som z univerzity na parkovisko, kde ma mala čakať moja kamarátka, aby sme spolu skočili niekde na obed a následne ma odviezla domov. Boleli ma prsty od toľkého stláčania strún violončela.

Keď tu mi zazvonil mobil. Rýchlo som sa ho snažila nájsť v taške a keď som ho odtiaľ konečne vylovila, zistila som, že mi volá mama. Ešte raz som zneistene hodila pohľad na hodiny a zodvihla to.

„Áno, mami?“ Zastala som, aby som ju lepšie počula, lebo cez zvuk opätkov, ktoré sa odrážali od asfaltu by som nepočula nič čo by mi mama rozprávala.

„Si ešte v škole, Madeleine?“

„Práve som z nej vyšla. Ideme sa s Inés niekam najesť a potom pôjdem domov. Stalo sa niečo?“

Mama sa zasmiala. „Prečo by sa malo niečo stať? Preto, že ti volám?“

Poobzerala som sa po parkovisku, či ma už Inés nehľadá. „No, áno,“ odvetila som napokon. Mama mi nezvykla telefonovať len tak, aby sa informovala ako sa mám. Pracovala ako historička v jednej spoločnosti tu v Paríži a vždy mala veľa práce na to, aby mi zatelefonovala. Keď sa jej dalo, poslala mi správu, ja som na ňu reagovala, ak sa mi dalo a bolo po probléme.

„A vieš, že sa aj niečo stalo? Nemohla som sa dočkať, kedy ti to poviem. Je to obrovský objav! Predstav si... Bola som v jednom z Parížskych apartmánov, ktorý bol zavretý vyše sedemdesiat rokov!“

Nadvihla som obočie. „Sedemdesiat rokov?“

„Áno, je to fascinujúce, však? Pred pár rokmi ho monsieur Oliver Choppin – Janvry otvoril, ale až teraz sme boli ja a niektorí moji kolegovia povolaní, aby sme to bližšie preskúmali.“

„Tak to je zaujímavé, mami. Držím vám palce. Keď máte toľko práce, kedy teda prídeš domov?“

„Neviem, dúfam, že dnes o trochu skôr. Keď prídem domov, porozprávam ti o tom viac.“

S pozdravom som sa s ňou rozlúčila a hneď ako sme zakončili telefonát, som na všetko zabudla.

Mama dnes prišla domov naozaj skôr. Bolo pár minút po štvrtej, keď v zámke zaštrngotali kľúče a ja som prekvapene utekala na chodbu.

„Ty si už tu?“ spýtala som sa. Mama, ako vždy elegantne oblečená a upravená na mňa hodila rýchly pohľad a vyzliekla si kabát.

„Hovorila som ti, že prídem skôr. Musím si pripraviť nejaké materiály do práce.“ Zavesila si kabát na vešiak a topánky na vysokom opätku vymenila za pohodlné huňaté papuče. Moja mama bola britká, akčná žena, ktorá robila všetko s určitou dávkou energie a stále sa niekam ponáhľala. Rovnako ako teraz. Zamierila do kuchyne a začala si pripravovať niečo pod zub. Niekedy zvykla navariť, ale nie vždy, takže sme sa často stravovali v reštauráciách, ale včera výnimočne navarila.

„Nedáš si so mnou?“ ponúkla ma, keď z chladničky vybrala hrniec s omáčkou. Zaváhala som a napokon len prikývla.

„Aký si mala deň?“ spýtala sa ma, zatiaľ čo zohrievala jedlo.

„Celkom fajn,“ odvetila som jednoducho. Načo jej hovoriť o škole, do ktorej som bola prinútená ísť, nahovárajúc si, že to tých pár rokov tam vydržím. Chodila som do jednej z najlepších univerzít tu v Paríži a môj hlavný odbor bola hudba – strunové nástroje. Od svojich desiatich rokov hrám na violončelo, ale ak mám pravdu povedať, nie je to to, čomu by som sa venovala celým srdcom a dušou. Zahrám si na ten nástroj rada, ale nie tak, že by som musela študovať...

„Musím ti už povedať o tom apartmáne, lebo to už nevydržím.“ Zamyslela som sa, o čom to hovorí, keď začala rozprávať.

„Dozvedeli sme sa, že ten apartmán kedysi patril herečke Marthe de Florian, ktorá ho zanechala svojej vnučke, no jej meno zatiaľ nevieme. Táto žena, vnučka tej herečky z neho odišla pred sedemdesiatimi rokmi a nikdy viac sa tam nevrátila. Odišla ešte predtým, ako sa začala druhá svetová vojna. Dôvod jej odchodu nie je známy, mysleli sme si, že možno práve kvôli tej vojne. Odišla niekam na juh Francúzska. Všetko je to také zvláštne, málo faktov a je to také nezrozumiteľné a preto nás monsieur Olivier Choppin – Janvry požiadala o spoluprácu.“

„Ako je možné, že tam vyše sedemdesiat rokov nikto nebol?“

„No, je to tak. Napadlo ma, či by si tam so mnou zajtra nechcela skočiť. Budem tam skoro celý deň. Neprídeš za mnou cestou zo školy?“

„Fajn, mohla by som prísť ak ma tam samozrejme, budú chcieť pustiť.“

Mama vybrala zo skrinky dva taniere na ktoré nám rozdelila jedlo. „Budú, len mi predtým ako prídeš zavolaj. Dám ti adresu. Myslím si, že to nájdeš celkom rýchlo, je to neďaleko Palais Garnier.“

„Je to pri Palais Garnier?“ Nadvihla som obočie. Tie byty museli mať veľkú hodnotu vtedy. Tak potom akú majú hodnotu teraz?

Mama sa zachichotala, zbadala prekvapenie v mojom hlase. „Nie je to celkom pri, ale neďaleko. V jednej z kedysi najlepších štvrtí. Štvrtí, ktorej vládlo umenie,“ žmurkla na mňa a pustila sa do jedla.

Ako som sa na ďalší deň dozvedela, nie len Palais Garnier sa nachádzal v okolí tajomného apartmánu. Ale tiež Folies Bergère – divadlo a koncertná sála, ktorá bola kedysi významným kabaretom. Dnes tam prebiehajú muzikálové predstavenia a koncerty. A ďalšie, čo sa tu neďaleko nachádzalo je Place Pigalle. Je to námestie, ktoré bolo kedysi plné umeleckých ateliérov a literárnych kaviarní. Ale na Pigalle nájdete tiež Moulin Rouge, svetovo známy kabaret.

Neisto som kráčala hore schodmi, keď som začula buchnutie dverí a následné klopanie opätkov o podlahu.

„Tak tu si,“ privítala ma s úsmevom mama a pobozkala na jedno líce. Spolu sme vyšli hore schodmi až ku dverám, ktoré vyzerali iné a mali iný zámok, ako všetky ostatné. Mama ma rýchlo vtiahla do apartmánu, ani som si nestihla uvedomiť, že už som tu a vtedy to prišlo. Vôňa prachu a stariny. Zrazu som sa vrátila v čase a bola som v Paríži spreď niekoľkých rokov. Počula som smiech žien z ulice, trúbenie klaksónov, ruch a krik, umenie... a zároveň to všade prítomné ticho. Mama mi pod nos podstrčila rukavice, podobné, aké bývajú v škatuľke s farbou na vlasy.

„Daj si rukavice.“ Natiahla som si rukavice na ruky a lepšie sa poobzerala okolo seba. Akoby som sem ani nepatrila... akoby sem nepatril nikto, kto tu v tejto chvíli bol. Pre izby neboli pomenovania, nerozlišovali sa na kuchyňu alebo obývačku, všetko bolo zvláštne poprepájané a patriace k sebe. Napríklad tu, izba uprostred ktorej stál nízky konferenčný stolík zelenej farby s vyrezávanými ornamentmi, okolo neho ticho stáli dva kreslá, jedno z jednej strany, druhé z druhej strany, obe tiež ladené do odtieňov zelenej. Jedno z nich malo na operadle vyšité farebné kvety. Na rímse krbu sa pýšili vázy, ktoré vyzerali ako nové a pôsobili veľmi luxusne a exoticky. Dvojkřídlové zrkadlo viselo na jednej stene, knihy so zožltnutými stránkami a zaprášenými obalmi, francúzske okno s ťažkými závesmi, niekoľko obrazov s neznámymi postavami a v kúte toaletný stolík z tmavého dreva. S úžasom som hľadela na izbu, chcela zachytiť každý detail.

„Tak čo povieš?“ usmiala sa mama. Čo som na to mohla povedať? Na to, čo dýchalo z každej steny, z každého kúska nábytku? Na príbeh, ktorý bol nám všetkým neznámy a zdal sa byť stratený a nezaznamenaný, no predsa ukrytý v škárah tohto bytu.

„Apartmán si stráži svoje tajomstvá,“ zašepkala som, vdychujúc vôňu a atmosféru toho všetkého okolo mňa, očami hladiac každý kúsok izby.

„Predstavím ťa s mojimi kolegami alebo si najskôr chceš prezrieť byt?“

„Myslím, že bude lepšie, keď ich najskôr spoznám, keď sa budeme jeden o druhého zakopávať,“ povedala som napokon. Mamini kolegovia ma nepoznali a ja som nepoznala ich. Radšej nech o mne vedia, než aby sa ma potom zľakli, keby sme sa náhodou stretli niekde tu. A tak mi mama povedala, nech počkám, že ona ich zavolá. Tiež mi oznámila, že ich informovala o tom, že prídem a ja som mala priestor dostať sa izbe pod kožu sama. Bála som sa čo i len pohnúť a tak som zatiaľ všetko pozorovala len takto z diaľky. No nemôžem povedať, že by ma to všetko nelákalo preskúmať. Dotknúť sa, precítiť, zachytiť...

„Toto je moja dcéra Madeleine,“ hovorila mama len čo vošla do izby a za ňou sa ťahali ďalší dvaja ľudia. Obaja to boli muži. Podobnej výšky. Jeden mal tmavé vlasy, ten druhý o čosi svetlejšie. Jeden s okrúhlou tvárou, ďalší s podlhovastou. Obaja vyzerali od mami mladší, oblečení rovnako elegantne ako ona. Tiež mali na rukách rukavice, na sakách pripnuté visačky s ich menami.

„Madeleine, toto je monsieur Nathan Martin.“ Monsieur Martin si zložil jednu rukavicu a podal mi ruku. Bol to ten s tmavými vlasmi a vážnou tvárou.

„A toto Léo Dubois.“ Aj ten druhý mi stisol ruku a veselo sa na mňa usmial.

„Marie spomínala, že dnes prídete. Musíte mať veľké šťastie mademoiselle,“ povedal Léo Dubois. S očami, v ktorých mu od nadšenia ihrali veselé ohníčky pripomínal malého chlapca.

„Asi áno,“ odvetila som trochu neprítomne na čo sa v izbe ozvalo ticho. Muži sa ospravedlnili a obaja sa vrátili k svojej práci v inej časti bytu. Započúvala som sa do toho ticha, dokonca som takmer zavrela oči, no chýbala mi k tomu ešte chvíľka, ale prerušil ma hlas mojej mami.

„Chceš si to tu pozrieť?“

„Áno, rada, ale mohla by som na chvíľu sama?“

Mama len prikývla s tým, že ona sa práve teraz venuje tejto miestnosti. Aj keď sme v nej ostali obe, aj ja aj mama sme si išli po svojom. Každá za seba. Mama sa venovala knihám a ja som sa vybrala opačným smerom.

Prezerala som si kreslá a konferenčný stolík. Všetko spolu ladilo aj keď sa zdalo, že niektoré časti nábytku sem nepatria. Končekmi prstov som sa dotkla výšivky na operadle kresla. Bola už vyblednutá, ale pod prstami som mohla cítiť nitky. Na všetkom bola vrstva prachu aj keď mi mama povedala, že sa snažili ho utrieť. Zamerala som sa aj na obrazy, ktoré teraz sedeli v kreslách. Neboli veľké, zarámované v rámoch farby zlata aj keď trochu zadubené od prachu. Sklo bolo poutierané, niekto už bol zvedavý. Na jednom obraze bola tvár ženy a na druhom postava ženy, oblečenej v dlhých bielych šatách.

„Kto to je?“ Otázka smerovala mojej mame. Tá otočila hlavu od kníh a uprela pohľad na obraz, pri ktorom som práve stála. Bola to práve žena v tých bielych šatách, zachytená v tmavom prostredí. Mala porcelánovú pleť a tmavé, hnedé vlasy.

„Domnievame sa, že buď to bola Marthe de Florian alebo jej vnučka, ale ešte nevieme presne určiť, ktorá to je, ešte som sa tým obrazom veľmi nevenovala.“

„Prečo odkázala madame de Florian apartmán vnučke?“

„Neviem Madeleine, ešte sme na tom všetkom len začali pracovať, ale tvoje otázky sú opodstatnené a určite sa im budem venovať. Keď na ne budem vedieť odpoveď, určite ti ju dám.“ Mama sa vrátila k svojej práci a mňa začal tento, sedemdesiat rokov neotvorený apartmán zaujímať a lákať ešte viac. Rovnako, ako nepoznaná chuť čokolády s čili.

2. Kapitola – Zelená stuha

Vlasy, farby kvalitnej horkej čokolády sa jej vlnili okolo tváre a dopadali na chrbát. Toaletný stolík voňal drevom aj keď túto vôňu čiastočne prekryli iné, korenisté vône parfumov a jemné púdrov a iných kozmetických prípravkov. Mathilde zadumane sledovala svoj odraz v zrkadle a prečesávala si husté vlasy. Myšlienky jej v hlave lietali, ani si ich neuvedomovala, akoby sa nachádzala niekde uprostred, zatiaľ čo ony si poletovali ako chceli. Jej život bol iný, zmenil sa a ona si to začala poriadne uvedomovať až teraz. Úsmevy, smiech a drahé oblečenie... to všetko mala, to všetko o čom kedysi len snívala hoci jej rodina nebola chudobná. Teraz bola na úrovni. Ona bola múzou a inšpiráciou. Keby chcela, ktoréhokoľvek muža si mohla obkrútiť okolo prsta a dobre si to uvedomovala.

Jemné tóny vychádzajúce z praskajúceho gramofónu, piano. Zhlboka sa nadýchla vône večera, luxusu a akejsi útulnosti. Cítila sa v bezpečí a zvláštna malátnosť sa jej motala okolo hlavy. Vznášala sa na teplých vlnách nadchádzajúceho večera.

„Môžem ťa aj zajtra prísť pozrieť?“ spýtala som sa mami, keď sme sa vrátili domov z nákupu a vykladali jedlo tam, kam patrilo.

„Vidím, že ťa to zaujalo,“ pousmiala sa mama so sklonenou hlavou a vytiahla z tašky brokolicu.

„Koho by to nezaujalo?“

„Ja neviem, nie všetkých to zaujíma. Možno ich to na chvíľu zachváti a potom to nechajú tak, lebo... no ja neviem, možno preto, že to pre nich už viac atraktívne nie je. Ako nejaká zaujímavá hračka, keď zistíš, že taká zaujímavá nie je.“

„Ale ten apartmán rozhodne zaujímavý je.“ Zobrala som pór a začala ho krájať. Dnes som večeru varila ja.

„Čo ťa na ňom tak zaujalo?“ Mama si sadla na stoličku a pozorne sledovala každý môj pohyb. Len som mykla plecami. Zaujalo ma všetko.

„Má zaujímavú históriu, je tajomný a plný vecí, ktorých sa kedysi dotýkali tie ženy a ktovie kto ešte. Ten nábytok, ak je to ten, ktorý tam mala tá herečka a jej vnučka si ho ponechala, musel byť starožitnosť už vtedy. Ale všetko je také dokonalé, také zachovalé.“

Po malej odmlke a pozorovaní ma, ako krájam potrebné suroviny a zohrievam olivový olej na panvici mama na mňa vyrukovala s otázkou:

„Nechcela by si mi s tým pomôcť?“

Jej otázka ma zarazila a dokonca by som sa aj prestala venovať vareniu, ale už bolo treba na rozohriaty olej dať kolieska póru.

„Pomôcť ti? Ja nie som členka vášho tímu.“

„To nie, ale zaujalo ťa to. Možno ešte viac ako mňa samotnú alebo mojich kolegov. Verejnosť nevie presnú adresu toho bytu aj preto ti jeden z mojich kolegov povedal, že máš šťastie. Nevie, čo by na to povedal môj šéf, ale ak ťa to zaujíma, môžeš nám pomôcť.“

„Ale ako vám pomôžem ja? A čo šéf? Ak by to zistil?“

„Šéfa nechaj na mňa. Len mi odpovedz, či sa chceš do toho bytu ešte vrátiť.“

Mama sa ma nemusela pýtať viac krát. Chcela som tam ísť a preskúmať každý jeden kút, ktorý tam bol. Každé jedno miestečko ma priťahovalo.

S tým, že by som sa tam chcela ešte vrátiť sa mama utiahla do spálne a s niekým telefonovala, zatiaľ čo ja som varila pórovú omáčku s kuracím mäsom a ryžou. Ako som tak varila a v kuchyni to rozvoniavalo a na panvici syčalo, spomenula som si na otca. Môj otec zomrel pred pár rokmi pri autonehode. Pracoval ako šéf vyšetrovacej služby tu v Paríži. Bol jeden z najlepších, často vyhľadávaných a o svojej práci hovoril málo. Bol to vážny človek, málo sa usmieval, ale mal svoju charizmu, šarm, ktorým tiež očaril moju mamu pred niekoľkými rokmi. Bol to zvláštny a zaujímavý muž, plný tajomstiev, ktoré som nikdy nemala možnosť preskúmať.

Ako som rástla, venoval sa mi čoraz menej. Teda nám. Stále cestoval a ja som často nevedela, že mám otca. Ale pri našich nie častých dovolenkách sa nám venoval ako princeznám. Dokonca sa na mňa usmieval, hral sa so mnou, kupoval mi to najlepšie jedlo a ja som videla, že v tých momentoch bola šťastná aj moja mama. Usmievala sa, chichotala, obliekala si krásne modely šiat a tak... tak zamilovane sa na neho pozerala aj keď mohla mať plno dôvodov, prečo mu neveriť, prečo ho nemať rada. A potom sa to stalo... mala som asi štrnásť rokov, bol večer. Otec nás chcel prekvapiť, vracal sa z nejakej jeho cesty. Ja ani mama sme o tom nevedeli. Aj keď mama niečo tušila, ale nemohla si byť istá. A potom v noci nám zazvonil telefón. V telefonáte nám člen policajnej služby oznámil, že sa pred pár minútami odohrala autonehoda, pri ktorej bol aj môj otec a zahynul. Písalo sa vtedy o tom dost' aj v novinách, bola to zvláštna autonehoda, taká tá veľká, pri ktorej sa zranilo veľa ľudí a tuším, že dvaja zahynuli. Jeden bol môj otec a ten druhý bol človek, ktorý autonehodu spôsobil. Byt zalialo tmavo. Mama sa snažila, ale videla som, že jej ružové líca zbledli a tvár sa stiahla. Vtedy som si uvedomila, že moja mama je jedna z najlepších mám, aké tu na svete sú. Odvtedy sa znova nevydala aj keď mala niekoľko nápadníkov, ani s jedným nezostala vo vzťahu. Myslím si, že ju naplno pohltila práca, ktorá sa stala aj jej koníčkcom a na jej tvár sa postupne vrátil úsmev.

Ani neviem, ako sa ku mne zatúlala táto spomienka na neho. Vybavil sa mi zrazu jeho úsmev a jeden deň v Bretónsku...

„Hmmm, ale to tu vonia.“ Objavila sa zrazu mama v kuchyni. Bola už prezlečená a usmievala sa. Vyzeralo to, že mala dnes dobrý deň. Niekedy som ju tajne obdivovala. To, ako sa správala, ako ladne sa pohybovala a ako prijímala všetko, čo jej život priniesol s otvorenou náručou.

Celý deň v škole som nemyslela na nič iné len na to, ako pôjdem do apartmánu tajomnej Madame de Florian. Nemohla som sa sústrediť na teóriu a prsty sa mi plietli. Učiteľ ma niekoľko krát napomenul, ale mne to bolo akosi jedno. Nemohla som sa dočkať, kedy sa všetko skončí a ja budem môcť odísť.

Odchádzala som zo školy až okolo druhej a rýchlo sa ponáhľala na autobus. Nezvykla som chodiť autobusmi, zvykla ma brávať Inés, ktorá chodila do tej istej školy, len študovala iný odbor, ale dnes som jej povedala, že niečo mám a musím sa ponáhľať.

Z autobusov som bola trochu popletená, ale to bolo tým, že som nimi necestovala často. Mama mala auto a keď som potrebovala, zaviezla ma, no začala som rozmýšľať nad tým, či by predsa nebolo dobré, keby som si aj ja spravila vodický a osamostatnila sa aj týmto.

Vybehla som hore schodmi a ticho zaklopala na dvere, iné, ako všetky ostatné. Netrzeplivo som čakala, kedy sa otvoria.

Už sa zdalo, že mi nikto nepríde otvoriť, keď sa dvere pootvorili. Stál v nich jeden z maminých kolegov, ten tmavovlasý. Keď ma zbadal rýchlo otvoril dvere a vtiahol ma dnu. Prišlo mi to, akoby sme sa hrali na nejakú tajnú, nezmyselnú hru skrývania sa. Keby som nebola vychovaná mojou mamou, určite by som sa na neho zamračila. Pôsobil tak odmerane...

„Kde je mama?“ opýtala som sa ho stroho.

„Tam, kde bola včera,“ odvetil rovnako stroho ako ja. Tak veľmi som chcela, aby tu tento muž nebol a nesledoval každý môj krok. Mala som z neho nepríjemný pocit, taký ten zaseknutý, že sa nemôžete úplne prejaviť.

„Ahoj,“ pozdravila som mamu, keď som vošla do miestnosti, ktorú som si po svojom nazvala „obývačka“ aj keď to obývačka vôbec nemusela byť. Mama sa rovnako ako včera skláňala nad knihami. Mala rada knihy a tieto staré, možno už dávno zabudnuté tituly ju zaujímali obzvlášť. Slnko vrhlo slnečné lúče do miestnosti cez veľké francúzske okno a osvetľovali ju. Farby boli zase iné. A aj miestnosť sa zdala väčšia a priestranejšia.

„Už si tu? Som ohromená týmito knihami. Od cestopisov po rôzne romány a náučnú literatúru. Zdá sa, že to neboli len knihy vnučky madame de Florian, ale aj jej. Niektoré knihy sú také staré, že na ne môžem pozerat' len s úctou.“ Kľukla som si k mame, tiež zaujatá knihami, ktoré mi teraz opisovala.

Aj keď sa mama snažila z niektorých utrieť prach, nepodarilo sa jej to úplne a prach mi vošiel do nosa, musela som si kýchnuť. Knihy voňali starobou a storočiami, ich zažltnuté a ohmatané strany, niektoré písmená sa nedali prečítať. Známi a neznámi autori, predstavy tých, ktorí čítali knihy zachytené na stránkach rovnako ako ich myšlienky. Prezrela som si ich pár. Bola som zvedavá ako spisovatelia písali v tej dobe, aká bola lebo to boli knihy z obdobia, ktoré sme poznali len z opisov a filmov, ale to boli knihy, v ktorých to všetko bolo presne zachytené. Prostredie, zvyky, ktoré boli vtedy také prirodzené a nám teraz prídu zvláštne, staromódne alebo jednoducho iné. Prečítala som si pár strán. Naozaj zvláštny pocit, akoby ste sa zrazu ocitli v minulosti celkom inej od dnešnej doby. No potom som sa vrátila k samostatnému obzeraniu si miestnosti. Znova sme s mamou boli spolu, ale zároveň samé. Gramofón položený na nízkom stolíku vedľa krhu, tapeta, ktorá sa odlupovala zo steny. Zamierila som k drevenému toaletnému stolíku. Bol krásne zdobený, vyrobený z tmavého dreva. Okolo zrkadla boli vyrezané rôzne ornamenty, korunované ďalšími ornamentmi, ktoré na prvý pohľad pripomínali perie. Ale keď sa človek lepšie prizrel, mohol zbadat', že sú to lístky... alebo predsa to bolo perie? Jeden šuplík uprostred so zlatou zámkou. Toaletný stolík musel byť ťažký, ale tie detaily boli jednoducho skvostné a prepracované. Samozrejme ma zaujalo aj to, čo sa nachádzalo na stolíku. Ako sa ženy zdobili a skrášľovali vtedy? Niekoľko kief, každá iného tvaru, drobný budík a zrkadlo do ruky ležalo vedľa seba a kontrastovalo s tmavým stolíkom. Niekoľko nádobiek s neznámym obsahom, niektoré nízke a široké, iné vysoké a úzke, ďalšie knihy, váza a po obidvoch stranách zrkadla svietnik s dvoma sviečkami. Tie na pravej strane boli asi viac používané, lebo boli menšie ako tie naľavo. V tejto miestnosti bolo plno kníh. Žena, ktorá tu žila musela byť veľmi sčítaná. Ale mňa znova zaujali tie vecičky ležiace na stolíku. Bola som zvedavá, čo je v tých fľaštičkách. Jednu vyššiu som zobrala a odzátkovala. Ovanula ma silná vôňa. Síce silná, ale príjemná. Parfum to musel byť kvalitný aj keď poznačený časom.

„Čo to...“ Mama sa otočila ku mne. Asi zacítila vôňu. Pohľad jej padol na fľaštičku v mojich rukách. Mohla som si to dovoliť? Spýtala som sa náhle samej seba.

Mama na mňa chvíľu skúmavo hľadela, nevedela som čo od nej môžem očakávať. Napokon nepovedala nič, len sa otočila ku knihám a mňa si viac nevšímala. Vrátila som fľaštičku na jej miesto a tentoraz ma zaujal šuplík. Pokúsila som sa ho otvoriť, ale keď sa nedal, skončila som s márnymi pokusmi. Kde len môže byť kľúč? Vtedy som sa rozhodla, že si pôjdem prezrieť aj iné miestnosti. Prečo nevyužiť to, že som tu?

Miestnosť, ktorá bola zrejme kedysi jedálňou mala tiež svoje čaro. Svetský nábytok ako veľký stôl uprostred miestnosti, pri ktorom by sa mohlo najesť niekoľko ľudí, stoličky, ktoré neboli pri stole, ale rozmiestnené po jedálni vo mne vyvolávali otázku či už tak boli, keď bol apartmán po prvý krát po rokoch odomknutý, alebo ich tak premiestnili mamini kolegovia?

Na pravej strane stál mohutný starodávny príborník, vyrobený z tmavého dreva. Vyzeral tak nedotknuto a honosne s vyrezávanými drobnými detailmi. Cez sklo som nakukla dnu. Sídlilo v ňom niekoľko bielych porcelánových tanierov s modrým vzorom, modrá to bola farba oblohy, keď je celkom vyjasnené, niekoľko šálok s tanierikmi a iných podobných vecí. Nad stolom uprostred miestnosti visel luster, ktorého zvláštny tvar je aj ťažko opísať. Bol celý zaprášený, ale naozaj zvláštny. Také lustre by ste teraz ťažko našli v obchodoch so svietidlami. Krb, umiestnený oproti stola a nad ním zrkadlo. Šálky, fľaštičky a svietnik tiež stáli na stole na obruse výraznej žltej farby. A na toto všetko dopadalo svetlo z veľkých dvojdvierí, ktorými sa iste dalo dostať na balkón. Ticho som sledovala všetku tú krásu a honosnosť tohto miesta. Všetko dýchalo hojnosťou...

Z jedálne sa ozýval smiech a prebiehajúci rozhovor. V apartmáne mademoiselle de Florian to žilo. Nieкто položil porcelánovú šálku na stôl a takmer ju rozbil, nieкто zvýšil hlas, aby prekričal názor toho druhého. Vôňa kvalitného tabaku, z čaju sa dvíhal opar, ktorý sa lenivo vznášal ku stropu a premiešaval sa s ostatnými. V miestnosti začalo byť dusno. Tí, ktorí mali skrehnuté prsty od zimy, ktorá prebiehala vonku, tam niekde za oknom sa im uvoľnili, rovnako ako sa im uvoľnili vnútra od sladkej chuti likéru. Muž sa hlasno zasmial a tresol rukou po stole. Ženy sa rozosmiali nad oplzlým vtipom jedného z nich. Mathilde sa tiež zasmiala, keď vstávala od stola a jedným okom pozrela na muža, sediaceho neďaleko nej. Mala strach. Bála sa. Cítila nepríjemný pocit v žalúdku, ktorý sa jej dvíhal niekde do hrudi a rozlieval sa do celého tela. Nepomohol ani pohárik likéru, ktorý jej síce zohrial vnútro, ale zdalo sa jej, že ešte viac upevnil pocit, ktorý sa jej rozlieval po hrudi. Pomaly odstúpila od stola a premiestnila sa vedľa, do kuchyne. Oprela sa o kamenné umývadlo, ale nevydržala to, rýchlo od neho odstúpila a začala sa po nevelkej kuchyni prechádzať. Nemusela čakať dlho, keď vošiel do kuchyne. Uprela na neho pohľad plný obáv. Konečne sa nemusela pretvarovať a mohla mu ukázať plné priehrštie jej pocitov, odzrkadľujúcich sa jej odzrkadľovali na tvári. Umelec na ňu chvíľu hľadel. Obdivoval jej oblúky krivky tela, jej veľké tmavé oči, čistú porcelánovú pleť, jemnú ako dotyk saténu na nahej pokožke. Čakal, že niečo povie, ale jej oči hovorili za ňu. Inokedy tak sebavedomá, bezprostredná a koketná žena a teraz... žena plná strachu.

Ďalšia miestnosť, ktorú som obdivovala bola spálňa. Bol v nej taký iný pach ako v ostatných. Presne taký, aký si predstavíte, keď sa vám vybaví spálňa vašich starých rodičov. Niekedy vonia drevom a mydlom a táto voňala podobne, len viac zatuchnuto.

Posteľ uprostred som mohla nazvať veľkou rovnako ako obrovskou. Zdala sa byť trochu stlačená do podlahy, no neviem či to len nožičky už nevládali po tých rokoch stáť. Posteľ bola úhľadne popravená, veľké biele nadýchané vankúše a prikrývka. Znova nejaký ten nábytok, ale zdalo sa mi, že tu je ho najmenej a samozrejme honosná skriňa, ktorá bola taká veľká, že som mala strach vôbec ju otvoriť. Vyvolávala vo mne úctu, ale zároveň aj lákala k tomu, aby som ju otvorila a zistila jej tajomstvá. Ale inak spálňa pôsobila veľmi čisto a farieb tu nebolo až tak veľa ako v ostatných miestnostiach.

A tak ja a moja zvedavosť sme zamierili k tej veľkej skrini. S divo tlúčim srdcom som potiahla pravú polovicu ťažkých dverí a už už som prižmúrila oči, keď som ich nechala otvorené. Skriňa nemala nízke dno, pretože pod ním boli ešte tri šuplíky. Neviem, možno som čakala, že odtiaľ vyletia mole, ktoré už určite dohrýzli oblečenie, ale nebolo to celkom tak. V skrini viselo niekoľko šiat. Ich lemy už boli zničené, ale nie natoľko, že by sa nedali rozoznať, aké kedysi asi boli. Farby už boli samozrejme vyblednuté. Pod šatami bolo naukladaných niekoľko škatúl, ktoré som samozrejme tiež otvorila. Obkolesovalo ma ticho a zvláštny pocit posvätnosti chvíle. Akoby som bola len ja a táto izba. Akoby sa mi otvárali poklady a tajomstvá v nej skryté. Cítila som tiché prijatie a vedela, že som hodná objavu, ktorý sa mi chcel ukázať.

Zodvihla som veko jednej zo škatúl. Bola okrúhla. Sídlil v nej klobúk. Mal na vrchu pierka a ešte niečo čo pripomínalo kvet. Sám klobúk mal farbu nočnej oblohy. Bol už trochu splasnutý, ale ja, očarená jeho zjavom som ho opatrne vytiahla z jeho úkrytu. Bol veľký a široký. Náhle sa ma zmocnil pocit, predstava, že tento klobúk mala kedysi na hlave jedna zo žien, ktorá tu bývala a žila svoj príbeh.

Vrátila som ho na jeho miesto a teraz sa upriamila na šaty. Zvláštne zapáchali, zrejme zatuchlinou. Zaujali ma až tie posledné, ktoré sa tlačili na stenu skrine. Zvedavo som ich posunula bližšie. Mali takmer bielu farbu, ale slabý náznak sivosti prezrádzal, že kedysi neboli celkom biele. Posunula som ich viac na svetlo a zdalo sa mi, že majú ružovkastý nádych. Nazberkané rukávy a celkovo látka, z ktorej boli ušité bola na dotyk jemná a nevedela som presne odhadnúť o aký druh látky ide. V páse boli stiahnuté a mali dlhú sukňu, dokonca ešte dlhšiu ako tie ostatné.

Keď tu sa na spálni neočakávane otvorili dvere. Léo Dubois na mňa chvíľu v pomykove hľadel, zrejme ma tu nečakal. A rovnako vykoľajene som na neho pozerala aj ja, lebo jeho prítomnosť a narušenie ticha spôsobil, že vyrušil môj pocit posvätnosti a váženosti.

„Vy ste... prepáčte... nevedel som, že ste tu,“ koktal chudák, nevediac ako sa z toho vykrútiť. Zatvorila som skriňu a postavila sa situácii tvárou.

„Nemohli ste vedieť, že som tu. Nebudem vás rušiť, robte si svoju prácu.“

„Ale nie, to zase... boli ste tu prvá, nemusíte nikam utekať. Ja som len prišiel niečo pozrieť. Práve som sa chystal zistiť obsah tej skrine. O chvíľu by mali prísť experti na umenie tak som chcel zistiť či sa aj tu nenachádzajú nejaké umelecké diela. Ako ste si určite všimli, je tu všade plno obrazov.“

„Áno, je ich tu dost. A myslím si, že v skrini nie je nič, čo by museli skúmať.“

„Myslíte?“ usmial sa na mňa Dubois a otvoril dvierka skrine. Pozorovala som ho, čo by podľa neho mohlo byť také umelecké, aby to museli preskúmať odborníci. No jeho ruky zastali na šatách, ktoré som si aj ja tak obzerala. Zamračene som ho sledovala.

„Čo je na tých šatách také zaujímavé?“ spýtala som sa. Dubois chvíľu neodpovedal. Premeriaval si šaty rôzne ich otáčal.

„Myslím si, že sú to šaty z toho obrazu.“

„Z obrazu?“ Videla som takmer všetky obrazy, ktoré tu boli, ale nevedela som si vybaviť, na ktorom obraze mohli byť.

Dubois sa na mňa pozrel a mlčal. Akoby zvažoval každé slovo, ktoré sa mu dralo na jazyk.

„Ja neviem či by som vám o tom mohol povedať Mademoiselle, ale verejnosť sa to aj tak určite čoskoro dozvie, novinári sa stále pýtajú. Sú dotieraví ako komáre, nedajú sa odbiť. V salóne sa totiž našiel obraz ženy v ružovom a myslím si, že tieto šaty sú na obraze.“ Podišla som k nemu bližšie, aby som sa mohla pozrieť na šaty, ktoré som aj ja pred chvíľou obdivovala. Boli iné ako ostatné, len som presne nevedela čím. A tak som len bez slova opustila spálňu a vyhľadala mamu. Našla som ju v predsieni, kde sa zhovárala s ľuďmi, ktorých som tu ešte predtým nevidela. Jeden z nich, vysoký, štíhly, čiernovlasý postarší muž si ma všimol. Vedľa neho stála nižšia žena a živo debatovala s mojou mamou. Míľko som sa postavila vedľa mami a pozdravila ich.

„... Léo sa o chvíľu vráti a môžeme začať,“ hovorila mama, potom sa otočila ku mne.

„Mala by si čo najskôr odísť, Madeleine. Toto sú ľudia, ktorí nám prišli pomôcť s umeleckými predmetmi. Nechcem, aby sa zbytočne pýtali.“

Chápavo som prikývla, hoci niekde v sebe som cítila ako sa ma to dotklo. Nechcela som, aby sa títo ľudia dotýkali takých vzácnych vecí a chcela som, aby tie zostali na svojom mieste, pokiaľ ich všetky nepreskúmam, nevdychnem ich atmosféru. Bála som sa, že by mohli zobrať niečo, čo by bolo cenné. Cenné pre mňa. Viem, že na to malo výsostné právo, ale čo ak by práve ten kúsok chýbal do skladačky?

Keď som sa už zbierala na odchod, do predsieni vošiel spomínaný Léo Dubois. Pozdravil sa s dvoma neznámymi, ale potom rýchlym krokom prešiel ku mne.

„Už odchádzate?“ spýtal sa ma rýchlo obzerajúc sa okolo seba. Aj ja som sa obzrela a videla som len tých dvoch, stojacich mu za chrbtom.

„Áno, aby neboli zbytočné otázky,“ zopakovala som sucho to, čo mi povedala mama. Dubois spod saka vytiahol nejaký balíček a pchal ho pred mňa. Teda začal mi ho strkať do kabelky. Pohoršene som na neho zazrela, ale jeho vysvetlenie ma umlčalo a zabránilo nadchádzajúcej nepeknej potýčke.

„Sú to listy, ktoré som našiel v spálni pri posteli. Myslím si, že by vás mohli zaujímať.“ To bolo všetko čo mi povedal a vrátil sa k ostatným. Po tomto geste som sa už neobzerala a vytratila sa odtiaľ.

Aj to bol iný pocit, keď už som kráčala dole schodmi. Vrátila som sa do dnešného sveta, do iného hluku a ruchu mesta.

Doma som si spravila kávu, prezliekla sa do pohodlnejšieho oblečenia a vyvalila sa v obývačke na gauč. Cítila som únavu a bolel ma chrbát od večného nakláňania sa nad violončelom. V poslednej dobe som na školu nemohla ani pomyslieť. Tak zvláštne sa mi hnusilo chodiť tam. Ísť študovať na jednu z najprestížnejších škôl a práve tento odbor bolo pranie môjho otca. Počul ma na violončele zopár krát hrať a hneď bolo jasné kam pôjdem študovať a čo. Nepočul a nevidel nič iné a ja už vlastne ani neviem, čo iné som vtedy chcela študovať ja. A či som vôbec niečo chcela...

Pri prvom dúšku horkej kávy, ktorá akosi všetko naokolo oživila aj keď svojou tmavou horkosťou, som si spomenula na balíček, ktorý mi do kabelky vopchal mamin kolega. Vybrala som teda z kabelky balíček. Boli to obálky previazané stužkou. Prekvapene som zažmurkala a ešte hodnú chvíľu pozerala na balíček zožltnutých obálok. Nechcela som rozväzovať zelenú stužku a tak som opatrne vybrala obálku tak, aby som nič nepoškodila. Čiernym atramentom bolo na nej napísané: Mathilde Héloïse Beaugiron. Kto to bol? A prečo boli listy venované žene s takýmto menom?

Otvorila som obálku a opatrne z nej vytiahla krehký list. Bol takmer priesvitný až som sa bála, že sa rozpadne. No nedbala som a so záujmom sa začítala do jeho obsahu:

Mon Chéri,

už je to dávno čo sme sa videli. Chýbajú mi tvoje tmavé oči a tvoje jemné ruky, dotýkajúce sa mojej tváre. Je to už tak dávno čo som maľoval Tvoj portrét a možno neuveríš, stále na Teba myslím. Ako sa máš moja drahá? Dúfam, že je Ti už lepšie a že je Tvoj syn v poriadku. Ako som Ti hovoril, všetko bude dobré, nemusíš sa báť. Ty si silná žena Mathilde aj keď si to niekedy nemyslíš a pokladáš sa za slabocha. Ver mi, nie je to tak...

Pokračovanie listu bolo viac osobné, než by sa človeku žiadalo čítať. Prečítala som si ďalších pár listov, ktorých slová ma po dlhšom čase presladili a tak som to nechala tak. Zaujímalo ma len kto to bola tá Mathilde, ktorej muž, ktorý sa podpisoval ako G.B. písal zamilované listy? A odpísala mu aj ona?

Mama dnes prišla domov až o ôsmej večer. Znudene som sedela pri počítači a len čumela do prázdna. Nemala som kam ísť a po absolvovaní prechádzky som sa cítila ešte viac prázdnejšie.

Mama zabuchla dvere a podľa zvukov som uhádla, že niečo nie je v poriadku. Keď som ju zbadala, vedela som, že je unavená a má všetkého dost'. Len sa zvalila do kresla v obývačke a ticho pozerala na vypnutý televízor.

„Nedáš si niečo?“ spýtala som sa jej, keď som ju chvíľu sledovala ako tam sedí.

„Zjedla by som aj klince. Ten chlap je teda otravný, na všetko sa pýtal a popri tom je to jeho práca!“ začala mama.

„Koho máš na mysli?“

„Toho experta na umenie.“ Zvýraznila slovo expert. „Pýtal sa dokonca aj na teba. Léo mu povedal, že nám pomáhaš, že si jeho známa a potreboval od teba niečo s nejakými listami. Potom sme sa na tom smiali. Len potom bol ticho a zaujímal sa o to svoje umenie,“ dodala mama kyslo, no potom sa usmiala. Asi to len zo seba potrebovala dať von. „Čo ti to dal Léo za listy?“ opýtala sa so žiariacimi očami. Zahanbene som sklopila zrak a potom sa odhodlala na odpoveď.

„Nejaké zamilované. Našiel ich v spálni. Sú... príliš sladké.“ Pokrčila som nos, na čom sa mama len začala smiať.

„Len mi nepovedz, že ty by si na niečo také nepristala,“ zasmiala sa znova a jej oči zastali na mojej tvári. Ja som sa naďalej tvárila kamenne a nedotknuteľne.

„Sú príliš sladké. Príliš osobné. Nevieť prečo by som ich mala čítať práve ja.“

„Léo ti ich zrejme dal z nejakého dôvodu. Čo je v nich napísané? A komu sú venované?“

„Čo ja viem? Ak chceš, tak si to prečítaj. Sú venované nejakej Mathilde takže...“

„Mathilde?“ Mama narovnala chrbát.

„Áno, nevedela som o tretej žene.“

„Prečítaš mi jeden list?“

S nie veľkou chuťou a plno slovami okolo toho som sa pustila do čítania. Mama ma pozorne počúvala a keď som dočítala, zamyslela sa.

„Marthe de Florian nie je skutočné meno tej herečky. Volala sa Mathilde Héloïse Beaugiron. Možno to bol jej pseudonym.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„O Marthe de Florian sme sa už niečo dozvedeli a obraz, ktorý sa našiel v salóne maľoval on podľa techniky aj iniciálok. Nie sme si ešte úplne istí, ale je to možné.“

Štíhle prsty sa dotýkali jemnej obálky. Hoci už dostala niekoľko takýchto listov, vždy cítila tiché potešenie, keď ich otvárala. Bola pravda, že niekedy na ne nemala chuť a tak ich len ľahostajne odhodila na konferenčný stolík v salóniku, ale dnes ten pocit nemala. Dnes bola plná energie, sladkého života a nadšenia, potešenia. S úsmevom otvorila list a pustila sa do čítania. Úhľadné, aj keď trochu chaoticky pôsobiace čierne písmo sa nakláňalo na jednu stranu. Jej vnútro zažiarilo, keď zbadala práve jeho iniciály. Dostala od mužov už toľko listov... na niektorých sa len pobavene zasmiala, pobavila a nechala ich tak, ale tieto, tieto pre ňu znamenali veľa. Len tieto v nej vedeli vyvolať to, čo v nej vyvolali o tom bol práve ten sladký závan života, ktorý sa okolo nej krútil ako omamná vôňa parfumu.

Aj tento list neskôr dala k ostatným a previazala hodvábnou zelenou stužkou. Bola spokojná sama so sebou. Už mohla pokojne zavrieť dvere od apartmánu a pustiť sa do ulíc, ktoré dýchali životom a nočnými farbami.

3. Kapitola – Slová, obyčajné slová

O čom tento život vôbec je? Padla moja otázka jednej noci, keď sa mi nedalo spať. Mala som pocit, že všetko v mojom živote je prázdne a bezfarebné. Dni sa niekedy zdali dlhé, naťahovali sa, inokedy prešli tak rýchlo, že som si to nestihla ani uvedomiť. Len noc mi dávala zmysel. Zdalo sa mi, že v noci je všetko celkom iné ako cez deň. Noc ožila, jej krása ma zahaľovala a dávala priestor myšlienkam, zamýšľaniam a úvahám. Čas si plynul po svojom, hodiny neexistovali. Rozmýšľala som, čo robia ľudia, bývajúci a žijúci tu v Paríži. Určite ich bolo veľa, ktorí nespali rovnako ako ja a možno sa tiež ponárali do myšlienok, obrazov a spomienok. V poslednom čase som často myslela na otca. Chýbal mi... viem, nebývala som s ním veľmi často, ale chýbal mi jeho úsmev a tie chvíle strávené spolu. Chýbal mi niekto, kto by ma podržal, kto by mi bol oporou a ťahal ma von z ulity. Niekto, kto by ma zobral za ruku a aj keby som protestovala a mala obrovský strach, zobral by ma do stredu víru.

A presne toto som si myslela, že som našla a zároveň nenašla v jednom mužovi, s ktorým som sa pred pár mesiacmi stretávala. Boli sme len kamaráti a aj nekamaráti. Už neviem či som ho mala rada alebo som ho len chcela ľúbiť. Nehovoril mi veľa o sebe a svojom živote až som sa napokon chtiac nechtiac dozvedela o ňom ja. A dozvedela som sa o ňom to, že už niekoho mal a ja som bola len zábavka popri tom.

Už to nebolelo tak, ako to bolelo vtedy. Zostali spomienky na všelijaké chvíle. Zostali spomienky na smiech a príjemné poobedia strávené v malých kaviarňach. Ale vždy musel mať čas on, vždy musel chcieť on a ja som si to nejako nechcela uvedomovať. Do očí sa mi natisli slzy. Zaútočilo to na mňa všetko, udrelo ma pod pás. Dostala som chuť na niečo sladké. Na dávku niečoho poriadne sladkého.

Vytratila som sa z izby a mala namierené do kuchyne, rozmýšľajúc či sme ešte nezjedli mliečnu čokoládu, ktorú sme pred pár dňami kúpili v obchode. V byte bola tma, nemala som poňatia o čase, ale vedela som, že mama už určite spí. Zrazu som zatúžila vkraďnúť sa k nej do spálne a ľahnúť si k nej do postele, ako v čase, keď zomrel otec. Dlhو sme sa vtedy rozprávali alebo aj keď sme boli ticho mala som pri nej pocit bezpečia a tepla v hrudi, ktorý mi pomohol zaspať.

Potlačila som ten pocit lebo vtedy ma obľial chlad z tmavého bytu a pokračovala v ceste za čokoládou.

Konečne som ju našla. Neotvorenú, s víťazoslávnym pocitom som vdýchla jej vôňu, ktorá mi vošla do nosa hneď, ako som ju otvorila. Kúsok čokolády sa mi slastne rozpúšťal na jazyku, keď som stála vo dverách kuchyne a pozerala pred seba. Svetlo z kuchyne dopadalo do obývačky a tam mi do oka padol balíček ležiaci na stole. Zamilované listy, venované Mathilde alebo Marthe de Florian. Zadumane som pozerala na kôpku obálok previazanú zelenou stužkou. Nechcela som si priznať, že ma lákajú. Začalo sa to vo mne všetko vážiť na váhach. Na jednej váhe bola moja zvedavosť a zapieraný pocit a na druhej bolo znechutenie... A predsa som to všetko prekonala, zhasla svetlo v kuchyni a zapálila druhé v obývačke. S čokoládou na kolenách som sa pustila do čítania ďalších listov.

Mon Chéri,

spomínaš si na včerajšiu večer? Keď sme prechádzali nočným mestom, míňali ľudí opantaných vínom a muzikou, keď zo všadiaľ vychádzala hudba husľových nástrojov a harmoniky, nežiadalo sa Ti vtedy tancovať?

Videl som, ako Ti žiaria oči a nohy podupkávajú do rytmu. Aj si sa nadnášala do rytmu hudby, presne tak si chodila.

Nikdy nezabudnem na ten večer, bol niečím iný ako tie ostatné. Aj ten tvoj apartmán je rovnaký ako ty. Človeku sa zdá, že už ťa má prekuknutú, ale vtedy príde niečo, čo ma zaskočí a zostanem stáť v nemom úžase. Koľko tajomstiev ešte skrývaš, mon chérie?

Nie, to nie je klamanie, nedaj bože klamstvo, pre boha! Nie, ty si len záhadná a mňa

Tvoje tajomstvá zaujímajú. Ale ty nechceš, aby som ich vedel. Prečo?

Nechaj si ich, áno, nechaj, nech mám čo aj naďalej objavovať, o čom blúzniť celé dni, nech mám chuť maľovať a vkladat' do svojich diel kúsok toho čo mi dáva Tvoja prítomnosť.

Náhle som list poskladala a nechala ho len tak ležať vedľa seba. Už som to viac nemohla čítať... mala som pocit, že všetko to sú klamstvá, pavučinky, ktorými sa snaží obalamutiť ženu, aby ju dostal tam kam chcel - do postele.

Nemohla som sa na to ani pozrieť. Staré jazvy sa ozvali a vnútro sa stiahlo. Neverila som, nemohla som.

A tak som len sedela a jedla čokoládu.

Svetlá, bezstarostnosť a krása sa prechádzali po uliciach. Mademoiselle de Florian sa hrdo niesla po boku vplyvného a uznávaného muža. S hlavou vysoko zodvihnutou si užívala každý krok, každú minútu dnešného večera. Vedela, že muži si ju obzerajú a ženy po nej závistlivo poškľučujú. Všetci to vedeli, ale tvárili sa, že nevedia a naopak. Nevedeli a tvárili sa, že vedia. Len na okamih si spomenula na svojho syna a potom sa jej myšlienka na neho vracala znova. Bola s ním vychovávateľka, ona na neho nemala čas a niekde hlboko v srdci si to vyčítala. Nahovárala si, že to všetko robí len pre jeho a svoje dobro. Vídala ho málo, vždy mu doniesla nejaké cukrovinky a oblečenie, pohrala sa s ním a odišla. Veľa času trávila v apartmáne neďaleko Palais Garnier. Mala teraz veľa práce, veľa vystupovania a to ju zamestnávalo dosť na to, aby pravidelne chodila navštevovať svojho syna. Pichlo ju pri srdci, ale rýchlo to odohnala a venovala sa myšlienkam na večer a ulice, ktorými prechádzali.

Zrazu bolo otázne či vôbec môžem ísť pozrieť mamu do apartmánu madame de Florian. Nevieť či kvôli tomu som mala pochmúrnu náladu a odkiaľsi vyvieral hnev. Dnes som mala školu len krátko. Preto, ten priestor, ktorý sa rozpínal po tom. Inés mala dnes školu o niečo dlhšie. Už sme sa tak často nestretávali ako predtým. Vedela som, že mi niečo chýba, ale nevedela som to presne pomenovať a tak som to riskla a odviezla sa na ulicu, ktorú som začala spoznávať. Do štvrte, ktorá kedysi žila umením a neskôr zrejme aj politikou. Kto by nepoznal operu Garnier? Aj keď ste vyrastali v Paríži nebolo pravidlom, že ste sa tam museli dostať. A rovnako to bolo aj u mňa. Vedela som o jej veľkoleposti, ale nikdy som ju nenavštívila. Mohla som ju obdivovať len z diaľky a z von.

Rázne som zaklopala na dvere, čakajúc, čo sa bude diať ďalej. Až prekvapivo rýchlo sa otvorili. Stál za nimi Léo Dubois, ten, podľa ktorého bude najlepšie ak vtedy listy s tajomným obsahom prečítam ja. Usmial sa na mňa a pustil ma dnu.

„Tak aké bolo čítanie?“ spýtal sa hneď, ako sa za nami zatvorili dvere.

„Naozaj poučné,“ zašomrala som a on len ťažko skrýval smiech, ktorý sa mu dral z hrdla.

„Ale veď sladké verše majú slečny vo vašom veku rady,“ usmial sa na mňa milo, na čo som ho ja len počastovala nepríjemným pohľadom.

„Ale asi nie všetky. Vy ste vedeli, že sú to zaľúbené listy? Keď ste to vedeli, prečo ste mi ich dali čítať?“

„Chcel som vám spraviť radosť. Možno by ste prišla na niečo, čo som si nevšimol ja.“

„Tie listy... sú... boli,“ hľadala som správne slová. „Príliš osobné na to, aby som sa do nich nejako veľmi vžívala. Nie sú moje, nie sú písané pre mňa a neviem či by si Marthe de Florian želala, aby ich niekto čítal.“

„Je už iná doba a keby to nechcela, nenechala by ich tu len tak pre svoju vnučku. Možno ona ich objavila. Nikto z nás nevie, aká bola osobnosť, čo si tie dve ženy mysleli a čo očakávali. Možno len nemysleli na budúcnosť.“

Po našom rozhovore som sa vrátila do spálne. Tak zvláštne ma očarovala. To ticho v nej, pocit nerušenosti. Spomenula som si na nejaký obraz, ktorý spomínal Dubois a tiež ho spomínala aj mama. Prešla som ku skrini a otvorila ju s vedomím, že už viem čo sa v nej ukrýva a nemusím sa báť. Znova ma upúťali tie šaty... a potom som si spomenula na flakóny s parfumami v tej miestnosti, ktorú volali aj salónik. Zo všetkého dýchala taká tá svojská atmosféra, to osobité čaro, kúzlo, ktoré sa dá ťažko dať do slov. Bolo to ružové a korenisté kúzlo, ktoré sa tu motalo cez chodbu, spálňu, salón, jedáleň a všetky ostatné miestnosti. Opar nostalgie sa vznášal nad každým kúskom nábytku, nad každým slovom v knihe, ktorým sa venovala moja mama. Nepoznala som príbeh ani jednej zo žien, ale cítila som, že mi je zvláštne blízky. Že som pri ňom, že cítim jeho vôňu. Otočila som sa a zbadala veľkú posteľ. Biele vankúše mi pripomínali šľahačkové oblaky nad mestom. Neodolala som pokušeniu dotknúť sa ich, okúsiť ich mäkkosť a sama pre seba sa usmiať, lebo aj ja som skrývala svoje sladké tajomstvá, ktoré sa mi náhle vybavili a pocítila ďalšiu vlnu blízkosti. Na dvere sa ozvalo tiché zaklepanie. Som v tom príbehu, ktorý sa tu kedysi udial?

Zodvihla som hlavu a dvere a pomaly pootvorili. Uvidela som svetlé vlasy Léa Duboisa a trochu nahnevane na neho zazrela.

„Neruším?“ opýtal sa, akoby vytušil môj pocit. Dokonca som sa zľakla, že mi ho vidí na tvári.

„Možno áno, možno nie.“

Chudák Léo napokon vošiel do miestnosti.

„Len som vám chcel ukázať obraz dámy v ružovom, ale ak máte na práci niečo iné...“

„Nie.“ Rýchlo som odskočila od vankúšov. To bol ten obraz, ktorý spomínali. Léo ma zaviedol do salóniku. Tam som dnes ešte nebola a tam, uprostred neho stál pri stolíku obraz.

„Ešte ho nezreštaurovali, ale myslím si, že je v celkom dobrom stave.“

Na obraze sa dala rozoznať ženská postava s tmavými hnedými vlasmi vyčesanými dohora, oblečená v šatách zaujímavej ružovej farby. Tie šaty sa mi zdali nejaké povedomé... kde som ich to len mohla vidieť? A potom, keď ma osvietilo, kde som ich zazrela sa mi prihovril aj Léo.

„Tak čo poviete? Tie šaty som včera našiel v skrini. Nie je to zaujímavé? Že ich vnučka Marthe de Florian nevyhodila.“

Všetci boli z toho objavu nadšení. Začalo sa nové pátranie aj keď ja som nemohla pochopiť, akú stopu niesli tie šaty. Áno, samozrejme mohli to byť šaty, v ktorých bola Marthe de Florian oblečená v čase, keď ju maliar maľoval. V apartmáne to ožilo. Léo Dubois stále držal pri uchu telefón a s niekým sa ohnivo dohadoval, mama pobehovala po byte a niečo si zapisovala do diára a ďalší kolega chodil z miestnosti do miestnosti, sem tam prehodil nejaké slovo s mamou a ja som len z diaľky sledovala ten chaos. Nemohla som vhuľnúť do ich sveta a tak som sa len zavrela do spálne. Šaty viseli nedotknuté v skrini, akoby sa všetci báli ich vôbec chytiť.

Keď som stála v tejto miestnosti, mala som pocit, že som súčasťou príbehu. Nevieťm či ako jedna z postáv alebo len pozorovateľ, ale keď som bola tu, v spálni, kde okrem mňa nebol nikto, len ticho, všetko bolo inak. Iné, pokojnejšie. Možno to bolo aj preto, že okno bolo zastlané ťažkým závesom, možno dodávalo viac zasnenosti tomuto všetkému. Tu ma všetko prechádzalo, všetky moje myšlienky a spomienky na svet tam vonku, za oknom. Nerozmýšľala som nad svojim životom, len vnímala všetko naokolo, detaily a kúty, sem som sa chodila zašit'.

„Madeleine.“ Nakukla do spálne mama. V tomto zvláštnom svetle som si ju všimla lepšie. Mala husté hnedé vlasy dotýkajúce sa jej pliec, natočené na veľkých natáčkach, upravené obočie, pod ktorým sa jej usmievali zelené oči a dnes mala oblečený olivový kostým. Mama bola pekná a elegantná žena, nevyzerala na svoj vek, ale mladšie. Usmiala sa na mňa, keď ma zbadala, ako sa prechádzam po izbe.

„O chvíľu by mali znova prísť tí experti. Tí čo tu boli aj vtedy, keď som ťa poslala domov. Nechcem, aby ťa tu videli.“

Chápavo som prikývla a nasledovala ju von. Mama si ma podozrievavo premeriavala zelenými očami, ale nič nehovorila. Až potom, keď som si zobrala svoje veci a chystala sa odísť, chytila ma za ruku a tak donútila, aby som sa k nej otočila.

„Madeleine.“ Skôr ako by moje meno vyslovila jej z úst vyšlo len tiché zašepkanie. „Je ti niečo?“
Pokrútila som hlavou, no mama sa nedala. „Dnes večer tu budem dlhšie, nechcela by si potom prísť?“
Na súhlas som len prikývla a vytratila sa do zvukov premávky.

4. Kapitola – Emma

Neviem čo sa mi posledné dni dialo. Bolo mi jednoducho tak zvláštne. Ako? No, ťažko povedať. Prázdno či smutno alebo ako to inak nazvať? Pochmúrnosť sa vliekla so mnou, ale ja som ju celkom nechcela chytiť za ruku. Len som prechádzala pomedzi ľuďí, možno medzi ďalších, ktorí za ruku tú pochmúrnosť držali. Neskorá jeseň, ale všade ešte plno turistov. Vlastne ani neviem, kedy ich tu plno nebolo.

Dovliekla som sa domov a namiesto toho, aby som cvičila na violončelo som sa len zvalila na posteľ a zavrela oči. Ešte pred tým som si otvorila okno a nechala vzduch z ulice nech sa mi zatúla do izby.

Všetky vône sa premiešali do jednej, ale medzi nimi sa dalo loviť a zachytiť rôzne pachy. Napríklad som mohla cítiť závan so stánku s občerstvením, ďalší pach vychádzal z výfukov áut, autobusov a motoriek, inak voňal asfalt a zvuky sa tiež miešali. Kroky, hlasy, dopravné prostriedky, neutíchajúci ruch, ktorý mi zároveň robil dobre a upokojoval ma. Bol znakom toho, že sa stále niečo deje, že je stále niečo na pohybe, v pohybe a to som milovala. Pohyb. Neustály pohyb. Kroky, krôčiky. A hoci som v tomto meste vyrastala nikdy mi to neprišlo stereotypné, nikdy som toho akosi nemala dosť, nemohla sa toho prejesť. To je ako s takými ľuďmi, ktorí môžu zjesť všetko a koľko len chcú a nikdy nepriberú. U mňa to bolo takto ale s ruchom. Samozrejme, že som si rada vychutnala aj ticho, ale aj ticho malo svoje podnázvy. Bolo ticho nepríjemné, ticho zahalené, ticho príjemné a ticho, aké ste mohli zažiť v lese a v prírode alebo ticho medzi dvoma bytosťami, ktoré si navzájom rozumejú aj bez toho, aby rozprávali.

Všetko sa mi krútilo a vírilo v hlave. Vytváralo farby a šmuhy, krútilo sa a ja som pomaly nerozoznávala tvary, len farebné a bezfarebné šmuhy. Kto povedal, že život je bezfarebný aj keď na krátku chvíľu sa taký zdá?

Ani neviem, ako som zaspala. Ponárala a vynárala som sa do krajiny a z krajiny snov. Z tohto stavu ma vyrušil len mobil, ktorý mi začal zvoniť. Uvedomovala som si to, tam, niekde v tej ďalekej krajine plnej divov a nepochopených obrazov až som si to začala uvedomovať viac a viac a začala sa vracieť. Prudko som vstala z postele a rozbehla sa k taške, kde by mobil mal byť. Ako vždy nebolo také jednoduché nájsť ho. No keď som ho našla, na displeji svietilo mamino číslo.

„Áno?“ Môj hlas akoby ani nebol môj.

„Madeleine?“ Aj mama znela akosi prekvapene. Odkiaľala som si a skúsila to znova.

„Áno, mami, to som ja.“

„Spala si? Alebo ťa bolí hrdlo?“

„Spala som,“ povedala som unavene a pošúchala si oči.

„Tak prepáč, nechcela som ťa zobudiť. Len som sa ťa chcela spýtať či to na dnes večer ešte platí.“

Chvíľu mi trvalo, kým mi zaplo o čom to mama vlastne točí. „Aha, hej, jasné platí. Kedy mám prísť?“

„Ja ti ešte zavolám, ale myslím si, že okolo šiestej by si mohla byť tu.“

„A koľko je hodín?“ Úžasný to pocit, keď človek nemá ani tušenia o tom čo sa okolo neho deje.

„Sú štyri,“ zasmiala sa mama a už musela zložiť, lebo ju niekto hľadal.

Presne o šiestej som sa vybrala na svoju púť. Ulice už boli znova iné. November so sebou priniesol ostrý chlad, ktorý sa mi zarýval pod nechty. Obloha už bola celkom tmavá, ale pouličné svetlá a svetlá vychádzajúce z obchodov a kaviarní vytvárali svojskú atmosféru. Vo vzduchu bolo cítiť prichádzajúce Vianoce. Ľudia sa už bláznili, aby mohli kúpiť darčeky, pripravovali sa na nasledujúci mesiac, ktorého začiatok bol vždy taký uponáhľaný. Pýtala som sa samej seba, prečo vlastne. Prečo ľudia ponímajú ten čas alebo lepšie povedané aj čas pred sviatkami ako stresujúci? To slovo – stres – sa v poslednej dobe dosť často skloňovalo v stránkach časopisov, ale rovnako aj v iných médiách či sa o ňom ľudia len zhovárali. Chcela som pochopiť nepochopiteľné a tak som sa na to radšej vykašľala a išla si za svojím.

Vybehla som hore schodmi ako zvyčajne a skoro sa zrazila s mužom, ktorý mi bol podozrivo povedomý. Mal riedke čierne vlasy, zavalitú postavu... a spomenula som si. Preto som dúfala, že on si nespomenie na mňa a tváril sa, že idem k niekomu inému len nie tam, kam som mala skutočne namierené. A tak som počkala, kým sa zabuchnú vchodové dvere a až potom zaklopala na tie, ktoré boli pre mňa vstupom do iného času.

„Mali by sme vám dať urobiť kľúč,“ smial sa Léo Dubois, keď som vošla do apartmánu. Takto vysvietený som ho teda ešte nevidela. A bola to naozaj sila... sila, ktorá mi nedovolila niečo povedať. Bol to presne ten moment, keď vás niekto blízky milo prekvapí darčekom alebo jednoducho niečím, po čom ste tak dlho túžili a snívali. A toto bolo niečo podobné alebo, dovoľm si povedať, niečo lepšie. Prekvapujúce na to, že tu pracovali moderní ľudia, ktorí si mohli zohnať baterky a lampáše. Ale oni si namiesto toho zapálili niekoľko sviečok a dokonca som niekde zazrela aj petrolejku. Na moju otázku, prečo si nezapália svetlo som dostala odpoveď, že elektrika prosto v tomto byte nefunguje, preto, že bol už príliš starý a niekoľko rokov sa tu nebévalo.

No vráťme sa k tomu, čo som videla. Sviečky vytvárali romantickú atmosféru, akoby vás tu čakal váš milý a nie banda historikov. Musela som sa usmiať, lebo to vo mne vyvolalo príjemný pocit, ten hladivý a príjemne teplý. Mama aj Léo sa usmievali.

„Ako... prečo... ako je možné, že... dá sa v takomto prostredí pracovať?“ vyjachtala som zo seba konečne. Nejak som si nevedomovala, že to vlastne ani nemôže byť možné.

„My už nepracujeme, čakali sme na vás,“ usmial sa Léo pri čom zvýraznil slovo na vás. Nechápvavý pohľad som venovala mame, ktorá v tom mäkkom svetle vyzerala byť oddýchnutá a v pohode.

„Chcela som ti len urobiť radosť.“

„Ten pán to celkom nechápal, keď vaša mama začala chodiť po byte a zapalovať sviečky. Vysvetlila mu, že sa ešte chystá pracovať aj keď, nie som si istý či jej vôbec veril. Myslím si, že skôr veril svojej vlastnej verzii.“ Pochopila som čo sa ukrývalo pod tými slovami. Pri myšlienke na to, že by moja mama a on mali niečo medzi sebou...

„To si ale nemusela mami,“ povedala som a znova sa rozhládla okolo seba. Nemohla som tomu uveriť. Priestor pôsobil tak útulne, tak, že by sa aj ľadové múry rozostúpené okolo srdca toho najchladnejšieho človeka roztopili, aby sa jeho pohľad mohol pokochať tým, čo mohol zočítať.

„Tak ja už pôjdem,“ povedal Léo a začal sa poberať na odchod. Áno, nechápala som, čo sa to tu deje. „Budete vedieť zamknúť, Marie?“ spýtal sa ešte mami.

„Áno, nebojte sa,“ usmiala sa na neho mama a Léo mohol pokojne odísť. Počkali sme, kým sa za ním zavreli dvere a v apartmáne sme zostali len my dve. Na okamih mi to prišlo také zvláštne. My dve v tomto starom byte plnom žiariacich sviečok.

„Ideš ešte pracovať?“

„Nie, chcem sa s tebou porozprávať.“

Zodvihla som obočie. Rozprávať sme sa mohli aj doma. „Tu?“

„Áno, chcela som ti spraviť radosť alebo chceš, aby sme si šli niekam sadnúť?“

Zneistene som sa pozrela okolo seba. Tento apartmán mal svoj príbeh, nechcela som, aby do neho nejako zasahoval aj ten môj a tak som len rozhodne odpovedala:

„Poďme radšej niekam inam. Ďakujem ti, že si toto všetko pre mňa pripravila, ale poďme radšej preč.“

Mama nenamietala, dokonca mi na to ani nič nepovedala. Sfúkli sme všetky sviečky, ešte raz sa ubezpečili, že naozaj všetky a s malou baterkou, ktorá nám pomohla nájsť cestu z tmavého bytu sme sa pobrali preč.

Zamierili sme do cukrárne tu neďaleko. Mama mi o nej hovorila po ceste a veľmi ju vychvaľovala. Hovorila mi, že niekedy, namiesto toho, aby išla na obed radšej prišla sem a dala si sladký zákusok.

Cukráreň to bola naozaj zaujímavá. Dalo sa sedieť aj von, pri okrúhlych stoloch na ktorých bola sem tam sviečka, sem tam nejaká ozdoba, ale tiež sa dalo sedieť dnu, kde by sa na prvý pohľad zdalo, že farby vôbec neladia a sú chaotické, ale o chvíľu prišlo uvedomenie, že to tak nie je a že všetko je tak, ako má byť. V kúte cukrárne na sebe ležalo naukladaných niekoľko cestovateľských kufrov, ktoré mali už svoje odcestované.

No a ten výber... koláčov mali aj keď dá sa povedať už takto neskoro večer. Sedelo tu celkom dosť ľudí, pochutnávajúcích si na sladkých maškrtách, debatujúc o svojich životoch alebo životoch iných alebo si proste vychutnávali okolie a jeden druhého.

Všetci sa tlačili dnu, lebo von bolo chladno, ale ak mám pravdu povedať, viac sa mi zažiadalo posedieť si vonku na tej zime, čo ale bolo kvôli mojej mame, milujúcej teplo, nemožné. A tak sme si našli stôl v odľahlej časti cukrárne a čakali, kedy nám čašníčka donesie koláče a kávu.

„Tak, aký si mala deň?“ spýtala sa ma mama, keď sa pohodlne usadila na stoličku a odložila si kabát. Jej oči vyzerali trochu unavene, ale stále sa usmievala a vyžaroval z nej pokoj. Niekedy som ju za tú jej vnútornú vyrovnanosť obdivovala. A možno tak trochu jej závidela.

„Všetko ako vždy,“ zašomrala som s náznakom hnevu. Hnevala som sa na to, aký život som viedla. Aký bezduchý bol.

Mama si premerala moju tvár. „Ale no tak Madeleine, nepreháňaj to. Ja si myslím, že v poslednom období zažívaš celkom pekné prekvapenia.“

Neodvážila som sa zdvihnúť zrak od stola, lebo by som musela priznať, že má pravdu.

„Povedz, trápi ťa niečo? Alebo niekto?“ Naklonila sa ku mne o trochu bližšie, ale musela sa znova vrátiť do pôvodnej polohy, lebo čašníčka nám práve doniesla kávu v nevelkých bielych šáľkach. Potešila som sa. Bola to taká káva, akú som mala rada. Hustá, malá a horká. Nasypala som si do nej len trochu cukru, smotanu som dala mame.

„Nie, nič. Všetko je v poriadku.“ Aj keď som vedela, že nie je. Mama si vzdychla, nasypala si do svojej kávy cukor a zamiešala. Hmmm... káva bola naozaj skvelá, lahodná. Mala chuť a vôňu, farbu, nebola vodavá.

„Neklam mi. Trápi ťa on?“ Vyvolalo to vo mne zmes pocitov, keď vyslovila to slovo, on. Nevieť, myslela som si, že je to už za mnou. Možno práve preto, že to vyslovila ona. Pokrútila som hlavou. Nie, nebol to on, kto by ma bol trápil. Alebo áno?

„Ja... neviem,“ vyslovila som napokon. V mysli sa mi vybavila jeho tvár. Vážna tvár, pozeral sa na displej svojho mobilu a riešil nejakú záležitosť v práci ako mi vtedy povedal. Ale ja už neviem čo klamal a čo bola pravda. Neverila som mu odrazu ani jedno slovo, ktoré povedal. Nič pekné, ani nič škaredé, ani nič medzi tým.

„Povedz mi, čo ťa na ňom môže trápiť? Je to už za tebou, buď rada, že si na to prišla a nie, že ti to neprišla vysvetliť jeho manželka,“ rozčuľovala sa mama.

„Aká skúsená,“ usmiala som sa, na čo mama len pokrútila hlavou, ale za tým všetkým len skrývala úsmev. Čašníčka nám chvíľu doniesla aj koláče. A... no boli také chutné, také sladké a také mäkké. Nechutili umelo, boli plné chuti a šťavy.

„Ja viem čo je dobré,“ žmurkla na mňa mama a ďalej sme sa ukájali mäkkou sladkosťou, ktorá nám nedovolila, aby sme vôbec mysleli a rozplývali sa nad niečím iným.

Nakoniec sme z cukrárne vychádzali vysmiati, plné vtipov a spomínali na smiešne zážitky. Svet sa točil okolo nás. Čo nám dali do tých koláčov? Rozhodne sa tam musím vrátiť ak sa mám potom cítiť takto nad vecou. Smiala som sa. Všetko mi bolo jedno a okolo mňa sa vznášala ľahkosť. Tá pretrvávala aj keď sme prišli domov. S mamou sme sa chichúňali, robili si žarty a keď sme odomkli vchodové dvere, obe sme chvíľu zostali stáť v pomykove medzi nimi. V byte sa svietilo. Vyrázilo nám dych v rovnakej chvíli. Dokonca ma premkol chvíľkový strach. Mama vkročila do bytu a bez toho, aby sa vyzula pokračovala ďalej do obývačky, kde zostala s pootvorenými ústami stáť akoby ju niekto obliat horúcou vodou. Ponáhľala som sa za ňou a keď som uvidela to, čo videla ona, nevedela som či sa mám smiať či čo robiť. V kresle bola uvelebená moja teta, otcova sestra, ktorú som nevidela... no veru už zopár rokov. Vôbec sa nezmenila. Polodlhé hnedé vlasy, oči mandľového tvaru, farby žihľavového čaju, štíhla vysoká postava a zádumčivý výraz, ktorý ale presne nebol to, čo ona bola. Skláňala sa nad rozčítanou knihou, ale keď si všimla, že bez dychu stojíme a pozorujeme ju, zatvorila knihu a vstala.

„No, to mám ale pekné privítanie,“ zatiahla sarkasticky, no potom sa zoširoka usmiala a rozťahla náruč, aby nás obe objala. „Som tak rada, že vás vidím. Je to tak dávno...,“ hovorila. Toto presne bola ona. Veselá kopa, ktorá si z ničoho nerobila nič, bezstarostná a svojská, s vrecom plným zážitkov, o ktorých rada rozprávala. Emma bola jednoducho spontánna.

„Ty si ale vyrástla!“ Odtiahla sa od nás a jej zrak padol na mňa. Obzerala si ma od hlavy po päty až mi to bolo nepríjemné. Emma mala totiž jednu takú vlastnosť a tou bola tá, že si všimla úplne všetko.

„Ako si sa sem dostala?“ Odhodlala sa mama konečne na otázku, ktorá jej určite vrtala v hlave od chvíle, čo zočila svoju švagrinú uvelebenú v kresle.

„Raz dávno mi Raphael dal kľúče a ja som ich pred nedávnom našla tak som sa rozhodla, že vás prídem pozrieť. Je to už tak dávno...“ zakončila dramaticky a bez okolkov zamierila do kuchyne ako do svojej. Mama za ňou rozčarovane hľadela. Nemala veľmi v obľube túto spontánnu stvoru a rovnako ako mne jej nešlo do hlavy, čo tu po toľkých rokoch robí.

„Dievčatá, kúpila som niečo na jedenie a pitie lebo ste tu nemali nič.“ Emma zamierila k chladničke a vytiahla z nej niečo.

„Čo tu robíš?“ Mama sa už začala spamätávať zo šoku, ktorý jej spôsobila nečakaná návšteva. Nepamätala som si, že by jej otec dal kľúče od nášho bytu. Emma si odpila z fľaše, ktorú tiež vytiahla z chladničky a zatvárala sa nechápavo.

„No veď som vás prišla pozrieť.“ Akoby jej nebolo jasné, čo za hlúposti sa jej to mama pýta.

„Ale prečo?“ Mama už začínala byť netrzeplivá. Emma odložila všetko naspäť do chladničky.

„Lebo som vás chcela vidieť. Je na tom niečo zlé, drahá Marie? Chcela som vidieť svoju neter a trochu sa u vás zdržať.“

Mama na ňu zagánila. „Bez opýtania?“

„Veď sme rodina,“ zasmiala sa Emma, snažiac sa zľahčiť situáciu tým, že mamu objala okolo pliec. No ona to nechápala. Znechutene hodila kľúče od auta na svoje miesto a išla sa prezliecť. Ja som zostala stáť v kuchyni a nevedela, čo hovoriť, kam sa podieť.

„Tak a ty čo?“ Otočila sa ku mne Emma, akoby sa nechumelilo.

„Čo by malo?“

Emma sa zasmiala a potiahla ma za ruku, aby som si sadla. „Pochváľ sa mi. Ako sa máš, čo máš nové? A čo tvoj frajer?“ uškrnula sa. Pocit ľahkosti mi ešte doznieval v tele.

„Nemám frajera,“ odvetila som, ignorujúc ostatné otázky lebo táto bola najkurióznejšia. Pri tejto sa tete Emme zaligotali oči. Drgla do mňa laktom.

„Neverím ti. Prepáč, ale nie.“

Mykla som plec om. „Ako hovorím, nemám nikoho.“

„Ani si nikoho nemala? Nechce sa mi veriť, že dievča ako ty, nemalo ešte chlapca.“

„Jasné, že som mala,“ odsekla som nazúrene. Vtedy do kuchyne prišla mama a tak nenormálne som sa tomu potešila, že hneď ako jej noha prekročila prah kuchyne som ja rýchlo zdúchla kade ľahšie. Ďalšia povahová črta tety Emmy bola tá, že večne vyzvedala a chcela všetko vedieť. A mne sa o tejto téme veru nechcelo baviť.

Nakoniec sa mama s Emmou dohodli, že u nás zostane na víkend. Emma sa stále odvolávala na to, že nás chcela vidieť, ale mama jej to nebrala. Teraz Emma trónila v obývačke a s niekým telefonovala. Mama prišla ku mne do izby a nešťastne sa zvalila na stoličku. Počastovala som ju pobaveným pohľadom.

„Tak?“ Čakala som s čím zase prišla. Pred nedávnom to bolo, že sa Emme nepáčili naše uteráky v kúpeľni a žiadala si niečo iné. Čo som zase nemohla pochopiť prečo, lebo, myslím si, že uteráky v kúpeľni sú voňavé, čisté a mäkké. Neviem čo sa jej na nich nepozdávalo.

„Je tu len pár hodín a už mi ide na nervy. Keby aspoň dala vedieť, že príde. Netuším odkiaľ má kľúče od bytu. Neverím, že by jej ich Raphael dal len tak. A tiež neverím, že jej dôvod prečo je tu je ten, že nás prišla pozrieť. Šesť rokov sme jej nechýbali. A teraz? Zrazu?“ Nevedela som čo jej na to povedať, lebo sa mi videlo, že mama má pravda. Áno, prečo by ju napadlo po toľkých rokoch prísť pozrieť svoju neter a bratovu manželku? Ved' mama mohla niekoho mať, určite by to nebolo príjemné ani jednej z nich.

„Tak čo teraz?“

„Ja neviem.“ Mama si len zúbožene podoprela hlavu rukou. „Necháme ju tu na víkend a uvidíme čo sa z toho vyvinie. Čo si vymyslí.“

Teta narušila naše ticho, systém, akým sme s mamou doteraz fungovali. Boli sme zvyknuté bývať a žiť len my dve, jedna pre druhú. Teraz sme sa nedelili o kúpeľňu dve a mama v nej rada strávila dosť času, ale tri a to bola otrava. Dnes som sa do nej dostala ja posledná a to už by som bola o takom čase najradšej v posteli, ale nevyšlo mi to.

V čase, keď som kúpeľňu opúšťala už Emma spala. Obývačka už nevyzerala ako obývačka, ale ako sklad. Všade bolo rozložené oblečenie, časopisy a kozmetika. Aj toto muselo mamu štváť. My sme mali stále upratané a teraz to nebolo v jej silách. Vyzeralo to tak, že sa budem musieť vzdať svojej nočnej vychádzky za čokoládou.

Ráno hneď ako som vstala som ako vždy zamierila do kuchyne. A v tej to už žilo. Mama pripravovala raňajky a Emma si pri stole čítala časopis. Pozrela som na hodiny. O takomto čase sme s mamou ešte vstávali a ešte chvíľu trvalo kým sme sa odhodlali urobiť raňajky. Keď ma Emma zbadala, žiarivo sa usmiala a pozdravila ma.

„Dobré ráno, spachtoš. Tak čo, kam pôjdeme dnes?“

Ešte rozospatá a napoly dezorientovaná som na ňu žmurkala. Nepochopila som totiž tú druhú časť vety.

„Kam?“

Emma zavrela časopis a preložila si nohu cez nohu. „Ja neviem kam, ty to tu poznáš lepšie ako ja. Tvoja mama nechce ísť, lebo že vraj má robotu. Tak sa pýtam teba. Nebudeme hádam v sobotu sedieť doma.“ No niečo na tom bolo. Rozhodne sa ani mne nechcelo cez víkend vysedávať doma a to, že tu bola teta Emma mi zrazu prišlo vhod.

„Ja neviem, kam by si chcela ísť?“

Emma sa zamyslela. „No, to by som asi mala nechať na teba. Ukáž mi niečo čo tu máte čo sa páči tebe a je to dobré,“ usmiala sa a nadvihla pri tom obočie. A tak, kým sme jedli raňajky, ktoré pripravila zvláštne mliekva mama som ja rozmýšľala, kam by som ju mohla zobrať. Pravda, je tu toľko miest, ktoré si zaslúžia byť navštívené a toľko miest, ktoré som dokonca nenavštívila ešte ani ja. Napadlo ma, že by sme mohli ísť do cukrárne, kde som bola včera s mamou, ale tento nápad som rovnako rýchlo zavrhla lebo sa mi to zdalo voči mame nefér. Bola to naša cukráreň. Cukráreň, ktorú našla ona a nechcela som tam ísť s Emmou. A tak som rozmýšľala nad iným miestom, kde by sme mohli ísť, kde by sme sa mohli zašit'. Napadlo ma niekoľko kaviarní a butikov a bolo rozhodnuté. Síce som nemala vymyslený presný plán kam, ale črtali sa hlavné body. A tak po raňajkách sa Emma išla upraviť s tým, že hneď ako bude hotová a ako budem prichystaná ja, vyrazíme.

Zatiaľ som sedela v kuchyni a sledovala mamu, ako ukladá riad do umývačky. Bola nahnevaná? Alebo čo spôsobilo to, že bola tak ticho?

„Mami?“ oslovila som ju po tom čo mi to nedalo. Otočila sa ku mne a vyzývalo na mňa pozrela.

„Tebe vadí, že ideme s Emmou von?“

Mama sa pousmiala. „Nie, Madeleine. To mi vôbec nevádí, skôr naopak. Som rada, že sa trochu zabavíš. Vadí mi len, že neviem presne prečo je tu. Musela som kvôli nej vstávať len preto, aby som jej urobila raňajky. Ja viem som hrozná,“ vzdychla si mama a vrátila sa k riadom. Len som sa na ňu chápavo usmiala.

„Nie, nie si hrozná. Len si zvyknutá na to, že máš svoj priestor.“

„Áno, asi máš pravdu. Ale aj tak... dostala som pozvanie od jedného pána a je mi veľmi nepríjemné povedať o tom Emme. Povedala som jej, že potrebujem pracovať, ale pravda je, že si chcem trochu oddýchnuť.“

„A čo je na tom, že ideš s niekým von? Veď aj ty máš právo na zábavu.“

„Ja viem, ale...“ Mama sa tvárila nesmierne nešťastne a nevedela ako mi to má všetko povedať, vysvetliť. „Keď som ju uvidela, hneď som videla aj tvojho otca. A začal mi chýbať! Ja viem, že po toľkých rokoch by to už nemalo byť také, ale oživila mi to.“ Aj stará jazva občas zabolí... ľutovala som mamu, keď som videla ako zúbožene sa hrbí na stoličke. Jemne som jej stisla ruku. „Mami, je to v poriadku. Ocko by určite nechcel, aby si sa trápila.“

Nič nepovedala, len mi stisla ruku a pousmiala sa trochu pokriveno.

A tak sme sa s Emmou teda vybrali von. Emma sa rozplývala nad všetkým okolo nás a stále niečo rapotala. Vyzeralo to byť na celkom pekný deň. Svietilo slnko, obloha bola čistá modrá len s pár bielymi vatovými oblakmi. Mesto žilo o trochu viac ako cez týždeň, všetci si chceli užiť tento pekný deň. Už dávno totiž nesvietilo slnko a je pravda, že človek sa cítil a vnímal veci naokolo trochu inak, keď mu na chrbát dopadali slnečné lúče. Svojim spôsobom som mala rada aj zahmlené rána. Pripomínali mi tajomno a ešte niečo, čo sa celkom nedá dať do slov. A hlavne teraz, holé konáre stromov pôsobili tak melancholicky. Ale nebola to tá melanchólia, ktorej význam nájdeme v slovníku. Bola to iná, špecifická melanchólia, ktorú som ja volala sladkou. Neviem, ľudia to mohli vnímať inak ako ja, ale ja som vedela svoje. A nemienila som svoj pohľad nejako meniť len kvôli tomu, že niekomu inému sa nepáčil.

„Už dávno som tu nebola,“ vyrušil ma z úvah hlas tety Emmy.

„Nie? Kedy naposledy?“

„Veď vieš... vtedy.“ Áno... vtedy. V ten upršaný deň. „Od vtedy som sa túlala dá sa povedať, že po celom Francúzsku. Dokonca som sa pár krát našla aj v Španielsku, odkiaľ som mala známeho a myslela som si, že z toho bude niečo viac, ale mýlila som sa. Opustila som ho skôr ako by sa z toho mohlo vyklúť niečo vážnejšie. Vystriedala som niekoľko prác, niekoľko profesií a keď som sa vrátila domov, spomenula som si na vás.“

„A čo tak náhle?“

„Nemysli si, že na vás vôbec nepomyslím,“ povedala, ale bolo ťažko povedať čo myslela vážne a čo bolo len klamstvo, aby si získala ľudí. „Len som potrebovala niekam vypadnúť a keď mi do oka padli kľúče od vášho bytu, neváhala som.“

„Nevedela som o tom, že by ti otec dal kľúče od nášho bytu.“

„Ja viem, že vám to nepovedal. Ale neboj sa. Dal mi ich len pre prípad, že by sa niečo stalo. Nemala som v pláne ich využiť ako si to možno myslí tvoja mama a možno aj ty. Bolo mi smutno Madeleine a pochop ma, prosím ťa.“ Uprela na mňa prosiace oči a ja som jej na okamih naozaj uverila. Videla som v nich totiž niečo známe, niečo blízke. Preblesla v nich bolesť a teta bola náhle celkom iná. „Stratila som... vlastne, ja ani neviem či som niekoho stratila alebo som ich opustila ja, ale viem, že tí, ktorých som volala priateľmi, mojimi priateľmi vôbec ale neboli. Neviem či poznáš tú situáciu, ale je neskutočne nepríjemná. Cítiš sa tak sama, tak opustená, nemáš za kým ísť, nemáš kam ísť, kam vycestovať, prečo vycestovať. A mne to chýba. Chýba mi chodiť niekam, spoznávať nové kúty, baviť sa s ľuďmi a jednoducho byť šťastná.“ Emme sa do očí natlačili slzy a tvár sa jej skrivila. Súcitne som ju chytila za ruku a odtiahla do neďalekej kaviarničky. Usadili sme sa pri jednom zo stolov. Atmosféra tohto podniku bola veľmi intímna a taká útulná práve určená na otvorené zhováranie sa. Emma sa premáhala, bojovala sama so sebou, mohla som to na nej vidieť a zvažovala som či bolo dobré, že sme prišli práve sem. Či sme nemali ísť na záchody a vyplakať sa. Čakala som kým bude chcieť ona sama rozprávať ak vôbec bude chcieť. Objednali sme si zatiaľ kávu a kým sme na ňu čakali, čakala som ja na to čo sa bude diať ďalej.

Po tom, čo nám čašník doniesol kávu sa Emma zase zmenila. Začala sa pousmievat' a debatovať a všetky emócie, ktoré sa viazali k tomu čo povedala predtým ju razom opustili. Začala som sa zamýšľať nad tým či to, čo mi natárala nebola len hra na city.

Rozprávala mi o svojich prácach, o svojich milencoch a niekedy som nechápala ako môže tak rýchlo zabudnúť, ako si môže tak rýchlo nájsť niekoho iného. Život akoby bol jedno veľké divadlo a ona bola herečka. Vtedy som si spomenula na apartmán. A zamyslela som sa nad životom tajomnej ženy, ktorá tam žila ešte predtým ako ho odkázala svojej vnučke. Pozerala sa aj ona na život tak, ako moja teta? A čo o nej vlastne viem? Dumala som nad tým, prečo sa volá tak ako sa volá až kým mi mama nepovedala jej skutočné meno. Priezviská mala po rodičoch, takže sa nikdy nemusela vydať. Bolo zrejmé, že sa nevydala za muža, ktorý jej písal zamilované listy. Pri pomyslení na ne, mnou prešla triaška.

„Nad čím rozmýšľaš?“ Spamätala som sa až vtedy. Netušila som, o čom Emma dovtedy rečnila.

„Prepáč, len malý výpadok.“

„Už by som asi mala prestať rozprávať ja a mala by si niečo povedať ty. No tak hovor. Neverím, že za tých šesť rokov sa neudialo nič zaujímavé.“

„Neviem čo také by som ti povedala. Dostala som sa na jednu z najprestížnejších škôl tu v Paríži a študujem už druhý rok.“

„Fíha, tak to ti gratulujem. To sa nepodarí každému. A čo tam študuješ?“

„Hudbu,“ odvetila som jednoducho. Emme sa rozšírili zreničky.

„Hudbu? Budeš známa!“

Zasmiala som sa nad dobrým vtipom. „Študujem strunové nástroje a môj nástroj je violončelo.“

„No veď to je jedno. Môžeš sa dostať do nejakej kapely alebo tak.“

Len som pobavene pokrútila hlavou a odpila si kávy. Naša ďalšia zastávka bol jeden z butikov, ktorých tu bolo požehnané.

„Nie že by som bola maniak do nakupovania, ale raz za čas rada obehám obchody,“ vysvetľovala mi Emma, keď sme práve vchádzali do jedného z nich. Rozplývala sa nad kúskami šiat, sukni aj blúzok.

Musela som priznať, že som dávno nebola v obchode s oblečením a že som si na seba dávno nič nekúpila. Ale hlavnou hviezdou dneška bola Emma a tak som ju nechala nech sa teší. Emma behala po obchode, vyberala si oblečenie a hneď si ho išla skúsiť. A aj keď jej niečo pristalo a páčilo sa jej, vrátila to na vešiak. To mi bolo zvláštne. A bolo to tak pri viacerých prípadoch. Prečo si nekúpila tú krásnu ružovú šatku, ktorá sa jej až tak páčila? Veď nebola ani až taká drahá! Počkala som, kým zájde za ďalšie vešiaky s oblečením, zobrala tú šatku a ponáhľala sa s ňou ku pokladni, zaplatiť ju. Nič netušiaci Emma sa naďalej veselo prechádzala po obchode a potom nasledoval ďalší. Nevypytovala sa ma nič, na taštičku, ktorú som držala v ruke, stále len rozprávala.

Keď tu, stuhla mi krv v žilách. Zbadala som ho... stál pri obchode s knihami a nervózne sa obzeral. Na niekoho čakal. Dokonca som aj zastala, lebo my sme kráčali práve tým smerom. Emma stíchla a zastala o pár krokov predou mnou.

„Stalo sa niečo?“ Tep sa mi zrýchlil. Bolo mi akosi teplo, ale zároveň zima. Čas sa spomalil a o to viac som vnímala tlkot svojho splašeného srdca.

Emmin pohľad zablúdil tým smerom, kam som sa pozerala ja.

„Ty ho poznáš?“ spýtala sa ma, ale ja som sa nezmohla na odpoveď. Až kým z obchodu nevyšla zrejme jeho manželka a nepobrali sa preč. Vtedy mi odľahlo, ale srdce stále bilo ako o preteky.

„Haló,“ ozvala sa znova Emma. Pozrela som sa na ňu. Skúmavo si ma premeriavala.

„Áno?“

„Kto to bol, že si tak zbledla? Nie je ti nič?“

Len som pokrútila hlavou a rýchlo sa ponáhľala ďalej. Emma sa nenápadne snažila niečo zistiť, ale ja som mlčala. Zmocnilo sa ma niekoľko pocitov, ovládli ma spomienky... Ach spomienky. A išlo to v jednom kole. Zrazu sa objavila zúrivosť a hnev a tlačila sa mi hore hrdlom. Myslela som si, že to všetko zmizne. No keď sme už mali namierené domov cítila som bezmocnosť. Len hlúpa bezmocnosť sa mi rozlievala v žilách. Chcela som, ale nemohla som nič urobiť, ako zamknutá v klietke bez možnosti úniku. Dvíhal sa vo mne hnev a všetky tie emócie jemu podobné. Rozkopala by som hádam všetko, čo by sa v mojom okolí nachádzalo a čo by som rozkopat' mohla. Bože, po tom som tak najviac túžila, prejaviť svoje emócie, vybitím sa, kričaním... Neprijímala som žiadne múdre rady. Chápala som ich a tak nejako som sa v nich aj videla, ale nemohla som, pripadali my v tej chvíli hlúpe a zbytočné. Nič nebolo dobré, nič nebolo zlé, len hnev, hnev, hnev. Od zúrivosti som schmatla vankúš a hodila ho z plnej sily na posteľ. Potrebovala som kričať, zúrivosť sa mi hromadila v hrdle, stačilo len otvoriť ústa a nechať to všetko odísť preč. Preč, preč, preč! Chcem odísť preč! Chcem všetko inak, chcem všetko zmeniť, odmietam žiť takýto život, takéto prázdno vyplnené občasnými výbuchmi hnevu či nervozity. Kopala by som od zúrivosti a nespokojnosti od nenaplnenia. Do riti! Kričalo by všetko vo mne aj von. Dajte mi pokoj, ja chcem len žiť! Zavrčala som a znova šmarila vankúš o posteľ. A potom znova. Zavrčala som divokejšie, pred očami videla červené kruhy. Chcela som tak veľa? Chcela som len to hlúpe pochopenie! A potom sa sklátiť úplne prázdna na zem a nič neriešiť, len vnímať ako sa uvoľnenie a prázdnota rozširuje po celom tele, zahlcuje ho a vôbec, ale vôbec nič nechápe. Čo bolo ale to, čo mi hovorilo, vydrž to, dievča?

5. Kapitola – Violončelo

Mama predsa len išla na schôdzku. Alebo to mám nazvať rande? Emma sa niekde vytratila a tak som zostala doma sama. Vytiahla som z tašky šatku a začala si ju obzerať. Problém bol, že sa mi začala páčiť a tak som rozmýšľala či ju naozaj darujem Emme alebo či si ju nechám. Počula som, že vchodové dvere sa otvorili, ale nie tým štýlom Emmy, ale tým tichým maminým. A keďže ma poháňala zvedavosť neváhala som a vybrala sa ju privítať. Mama bola naozaj vyparádená, mala oblečenú dlhú sukňu a kabát, líca mala ružové od štipľavého vzduchu vonku.

„Tak aká bola večera?“ spýtala som sa jej a snažila sa nasadiť úsmev. Mama si vyzula topánky a tiež mi venovala úsmev.

„Celkom fajn, nasmiali sme sa. Už dávno som sa tak nenasmiala. Boli sme v jednom podniku... to ti vyrozprávam potom. Kde je Emma?“ Nakukla mi ponad plece.

„Išla niekam von. Sme samy.“ Mama si vydýchla a jej kroky nasledovali do kuchyne. Inokedy by sme si išli sadnúť do obývačky, ale porozhadzované veci nás vyrušovali. Sadli sme si k stolu a mama začala rozprávať.

„Boli sme v takej príjemnej reštaurácii. Nebola veľmi veľká, ale zato plná ľudí. Bála som sa či nás vôbec obslúžia, ale keď nám doniesli jedlo musím uznať, že bolo skvelé. Gabriel nechcel, aby som zaplatila čo i len víno. Stále sa ma pýtal či si ešte niečo nedám a mám podozrenie, že sa ma snažil opiť. Snažil sa byť veľmi galantný, ale, veď vieš. Len ako kamarát.“

Chápavo som sa na mamu usmiala.

„A teraz ty. Ako bolo von s Emmou?“

Spomenula som si na náš deň vonku. Musím priznať, že mi to padlo celkom dobre, okrem jedného zážitku, z ktorého som sa dlho otriasala a tie pocity mi ešte stále navierali v hrdle.

„Videla som jeho.“ Mama sa zamračila a trochu sa naklonila ku mne. Pozerala mi priamo do očí, čakala čo poviem ďalej. Ale keď som nič nehovorila spýtala sa ona.

„Povedal ti niečo?“

„Nie, on ma ani nevidel. Stál pred kníhkupectvom a čakal na svoju manželku.“

Mama sa oprela o operadlo. „No tak to som rada. Ktovie čo by ti zase vykladal.“

Pousmiala som sa. Nevieť čo mama videla v tom úsmeve lebo sa zatvárala súcitne.

„Už je to za tebou,“ povedala a nežne ma pohladila po líci.

Po dlhej dobe som sa odhodlala a vytiahla z obalu violončelo. Nevieam, kde sa zobrala chuť hrať. Pripravila som si stoličku a sadla si na ňu. Do ruky som chytila slák a pred seba postavila violončelo. Dlho som ho skúmala. Voňalo drevom a lesklo sa. Nástroj pôsobil tak elegantne a vznešene. Pamätám si, že som na tento nástroj videla hrať niekoho v televízii. Mala som asi desať a pretože na mňa tá žena pôsobila tak noblesne, povedala som si, že aj ja chcem tak vyzerat' a preto som sa rozhodla, že sa naň naučím hrať. Otec bol nadšený, mama mala obavy, ale nakoniec ma prihlásili do hudobnej školy. Spočiatku to nebolo také jednoduché, ale nevzdávala som sa. A potom som sa vypracovala tak až ma prijali na tú školu, kde teraz chodím. Avšak, nebol to môj sen. Nechcela som sa tomu venovat' profesionálne bola to len záľuba. Nevedela som si sama seba predstavit' hrať v nejakej kapele alebo v orchestri. Ja som chcela viac, chcela som život.

A teraz som pritláčala struny a pohybovala slákom. Išlo mi to ľahko, pomýlila som sa len pár krát. Nemusela som hrať dlho a prišla ku mne návšteva.

„Neruším?“ Emma stála vo dverách a nadšene pozerala na violončelo. Kývla som hlavou, že nie. Potichu zatvorila dvere a dala sa na preskúmanie môjho nástroja.

„Fíha, ešte nikdy som nepočula nikoho hrať tak blízko mňa.“ Hladila hladký povrch violončela.

„Muselo byt' drahé. Ale tá skladba, ktorú si hrala mi príde trochu smutná,“ zakončila.

„Je to vážna hudba, ktorú väčšinou hráme.“

„Asi by som mala z toho depky, keby som to musela počúvat' tak často. Nemáš z toho zlý pocit?“

„Niekedy, ale už som si zvykla. Keď sa ku mne pridajú iné nástroje, všetko znie inak.“

„Chcela by som t'a počut' hrať na nejakom koncerte. Kde najbližšie by som t'a mohla vidiet'?“

A vtedy som si spomenula. Preboha, veď ja mám hrať na predvianočnom koncerte! Zostala som ako obarená. Celkom som na to zabudla a vôbec som ani netrénovala. Nacvičovali sme samozrejme, ale tieto posledné dni mi to celkom vyfučalo z hlavy. Mala by som trénovat'!

„Budem hrať na predvianočnom koncerte v našej škole.“

„To bude asi niekedy pred Vianocami, však? To už tu asi nebudem,“ povedala skleslo. „Alebo... človek nikdy nevie.“

Pokračovala som v hraní a Emma zostala v mojej izbe a sledovala ma. Jej prítomnosť mi nevadila, bola som zvyknutá, že sa na mňa niekto pozerá. Zahĺbila som sa do hudby a nevnímala veľmi okolie, len svoje prsty, behajúce po strunách a tóny. Zahĺbiť sa do melódie znamená, celkom sa nechať pohltiť, vnímať len prítomnosť, len nástroj a pohyby. Vtedy ide všetko inak, ako keď máte v hlave plno myšlienok. Hrala som dlho, Emma nakoniec odišla a zostala som len ja s violončelom, hrajúc smutnú melódiu.

Emma chcela ísť von aj v nedeľu. Tentoraz som aj ja vstala zavčasu, ale mama ešte spala. Len Emma už bola hore, oblečená, namaľovaná, čítala nejakú knihu.

Povedala som jej, že dnes jej pripravím raňajky ja, lebo ona sa do ničoho nemala a ja som začala byť už naozaj hladná. Uvarila som kávu a pripravila pečivo, ktoré sme kúpili včera. Krásne voňalo a ja som sa už nevedela dočkať, kedy sa do neho zahryznem. Emma už čakala pri stole.

„Kam pôjdeme dnes?“ opýtala sa ma s optimistickým výrazom na tvári. „Som tu posledný deň takže si to chcem užít.“

„Niečo vymyslím.“

„Vieš čo? Môžeme sa ísť len niekam prejsť, nemusíme ísť nič kupovať, čo povieš? Čo keby sme zašli niekam na obed a zobrali aj Marie?“

„Ak mama bude chcieť, tak nemám nič proti tomu.“

Ako sa ukázalo, mama nechcela ísť. Emma si z odmietnutia nič nerobila a ja som bola nadšená, že som zase mohla niekam ísť. Aj dnes to vyzeralo na pekný, slnečný deň. Hoci pofukoval studený vietor, slnko svietilo a bolo príjemne. Zamierili sme si to do jedného z parkov. Holé konáre stromov a tráva už nemala takú sýtu zelenú farbu ako cez leto, ale aj tak sa tu potulovalo veľa ľudí. Rodičia s deťmi, zaľúbené páry, priatelia, hudobníci...

„Je mi ľúto, že odtiaľto budem musieť ísť dnes preč,“ sťažovala sa Emma a rozhliadala sa naokolo. Vládla tu taká príjemná pohodová atmosféra.

„Kam vlastne pôjdeš?“

„Neviem, vrátim sa domov a potom sa uvidí. Ale vieš čo? Dám ti moju adresu a ak budeš chcieť, môžeš ma prísť niekedy pozrieť.“ Z Emmy nadšenie priam sršalo. Bola to veselá kopa, ale človek si nikdy nemohol byť istý či si svoje zážitky len vymýšľa, alebo to bolo naozaj tak? Nakoniec som sa odhodlala na otázku, ktorú som v sebe držala už dlho.

„Emma?“

Emma, zapozieraná na svet okolo teraz upriamila svoju pozornosť na mňa.

„Chceš sa ma niečo spýtať?“

„Áno, ako vieš?“

Emma mykla plecami a usmiala sa. „Viem to podľa tónu tvojho hlasu a neistoty, ktorá z neho vychádza.“

Neistoty? Okamžite som narovнала chrbát, rozhodnutá ešte pevnejšie, že sa jej spýtam na to čo som chcela.

„Čo moji starí rodičia? Akí boli? Nepoznala som ich. Nikdy som ich nevidela.“

Jej tvár sa zmenila aj keď svoje pocity nechcela dať najavo. Akoby sa pozerala do spomienok. Vzdychna si. Emma bola zvláštna a svojim spôsobom krásna. Jej vlasy, na ktoré jej teraz dopadali snečné lúče sa leskli odleskami ryšavej a medenej, jej hnedé oči vynikali na bledej tvári.

„Oni boli... prísni,“ povedala po krátkej úvahe moja teta s očami stále blúdiacimi niekde v diaľke, v minulosti. „Mali sme presne určené pravidlá, čo sme mohli a nemohli a kedy sme mohli. Raphael bol šikovný študent, učil sa veľmi dobre. Bol to taký ten intelektuál, ktorý bol stále začítaný do kníh a pôsobil tak tajomne a dievčatá na neho leteli,“ zasmiala sa Emma. „Otec bol na neho hrdý,“ znížila hlas. „Ja som bola pravý opak. Nedodržiavala som pravidlá, robila som hlúposti a otec bol zo mňa celý bez seba. Rodičia nevedeli čo majú so mnou robiť. A potom, keď sa Raphael dostal do Paríža to bolo niečo. Otec sa s tým stále vystatoval svojim známym, susedom a mňa nespomínal, nemal prečo. Mňa ani nemusel spomínať o mne sa vedelo,“ zasmiala sa Emma. „Napríklad sme chodili načúvať k susedom a robili sme rôzne bláznovstvá. Tvoj otec sa ma zastával, keď išlo do tuhého. No a potom on odišiel do Paríža a ja som sa ešte trápila so školou. Mala som pocit, že sa to nikdy neskončí! A keď som konečne doštudovala odišla som. Len tak som sa zobrala, našla si brigádu a odišla a od vtedy žijem sama so sebou. Rodičov som navštevovala málo lebo otec vždy hovoril, že nevyžijem bez nich a ja som im dokázala, že vyžijem.“

„A čo tvoja mama? Aj ona bola taká?“

„Mama? Ona so všetkým súhlasila s otcom. Nevie, pre mňa bola rodina moji kamaráti a ako som ti povedala, už nie sú.“ Emma sa zhlboka nadýchla a keď vydýchla z úst jej vyšla para.

„Hmm... tak by som si dala teraz cigaretu,“ prižmúrila oči labužnícky.

Svojich starých rodičov z otcovej strany som nepoznala. Zomreli, keď som bola malá, ale nepamätám si na žiadne návštevy do otcovho rodného domu. Nikdy ich nespomínal, málokedy o nich hovoril a ja som sa s tým nejako zmierila. Vlastne som si to ani neuvedomovala. Žeby mi niečo chýbalo? To nie, to nemôžem povedať len ma to napadlo spýtať sa Emmy, keďže od nikoho iného by som sa to už nedozvedela.

„Boli ste malá rodina? Len ty, otec, stará mama a starý otec?“

„Malá rodina? Ale kdeže! Rodičia mali plno priateľov a otec pochádzal zo šiestich detí. Neskôr sa nejako rozkmotrili, ale predtým sa pravidelne navštevovali. Stále u nás niekto bol.“

„Otec málokedy hovoril o svojej rodine.“

„Raphael sa osamostatnil a osamostatnil sa tak, že pre neho ste jediná rodina boli vy.“ Táto veta ma zahriala pri srdci. Ale prečo?

Emma sa usmiala, zavrela oči a nechala slnko nech ju hladí po tvári. Pozorovala som ju, skúmala črty jej tváre, hľadala či sa s otcom podobajú. Jeho tvár sa mi vybavila v mysli. Neviem už či len matne alebo živo, ale podobnosť s týmito dvomi tam nejaká bola. Lenže otec nemal také vlasy ako Emma. Mal vlasy šedivé, skoro biele a to vôbec nebol starý. Jeho mladícka tvár a tieto vlasy zaujímavo kontrastovali, to všetko dopĺňali modré oči s kúskami čokoládovej hnedej a podobný nos, aký mala Emma. Ale mala pravdu, že boli úplné opaky. Emma, veselá a za každú hlúposť, Raphael vážny, ale šarmantný.

Stíchli sme. Vníмали sme len zvuky a obrazy, ktoré sa nám ponúkali, obe zahĺbené do svojich vlastných myšlienok. Keď tu ma z mojich prebral náraz. Pocítila som, ako mi niečo narazilo do brucha. Prekvapene som sklonila hlavu a uvidela malé dievčatko. Malo svetlé vlasy a šibalský výraz tváre. Trochu vykoľajene som na ňu pozerala, nevedela som ako mám zareagovať. Skúseností s deťmi som veru nemala veľa a nejak mi to ani nechýbalo. Namiesto mňa sa jej prihovorila Emma. Kľukla si k nej tak, aby boli podobnej výšky a priateľsky sa na ňu usmiala.

„Ahoj,“ pozdravila ju. „Zapáčila sa ti moja Madeleine?“ Dievča skúmalo tetinu tvár, jej oči si všimli každý jeden drobný detail, každú vrásku, ktorú by si dospelý človek ani nevšimol. Dlhú, dlhú skúmala jej tvár až sa zmožila na odpoveď.

„Hrám sa s ockom,“ povedala len, ďalej skúmajúc tetinu tvár. To už našim smerom utekal nejaký muž. Mal na sebe čierny kabát a cez hrdlo previazaný sivomodrý šál. Tak zvláštne na mňa zapôsobil. Jeho tvár a vlasy farby tmavej čokolády, mierne strnisko...

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa zadýchane, keď k nám dobehol a chytil to dievča za ramená. Emma vstala a usmiala sa na neho. Muž pozeral raz na mňa, raz na Emmu.

„Mrzí ma, že do vás Chlóa narazila,“ ospravedlňoval sa tentoraz mne. Nevedela som spustiť oči z jeho tváre a to sa mne veru nestávalo. Zaujali ma jeho oči, oceľovo modré, pripomínali mi chladné rána neskorej jesene.

„To nevádí, stáva sa,“ odvetila som pokojne a chystala sa na odchod, ale Emma sa stále tak zvláštne usmievala akoby sa mi tým snažila niečo naznačiť. Ja som sa však zvrtila na päte a pokračovala ďalej. Emma ma dobehla a zachytila.

„Čo to preboha robíš?“ zasyčala a stisla ma za zápästie ešte tuhšie. Tak, aby som zastavila. „Mala si dokonalú príležitosť. Dievča, spamätaj sa! Ten chlap bol aspoň zaujímavý a ty premrháš takúto príležitosť?“

„Keby niečo chcel, tak to povie na rovinu,“ odsekla som.

„Ty si ale hlúpučká. Možno to dievča poslal zámerne, aby do teba narazilo. Teraz sa tam vráť a daj mu svoje číslo.“

Zasmiala som sa, akoby to čo som počula ani nebola pravda. „Prečo by som to mala urobiť? Keby niečo odo mňa chcel a to niečo bolo napríklad moje telefónne číslo, vypýtal by si ho hneď. A nechápem, prečo by si vlastne pýtal moje číslo.“ Emma si len vzdychla a pokračovali sme v prechádzke.

„Mademoiselle,“ ozval sa niekto spoza mňa. Spočiatku som to nevníkala, nepočítala som s tým, že by to patrilo mne. Až keď ma Emma jemne poklepkala po pleci a otočila sa. Rýchlym krokom sa za nami ponáhľal ten muž, ktorý sa ospravedľoval za to dievča. Ju som nevidela. Žeby to bola naozaj len zámienka? Ale prečo?

„Mademoiselle,“ zopakoval, keď stál už celkom blízko pri mne. „Ešte raz sa vám ospravedľujem. Môžem vás pozvať na kávu ako znak, že to myslím vážne?“

„Čo myslíte vážne?“ uškrnula sa Emma.

„Moje ospravedlnenie.“ Jeho oči však vôbec nepadli na moju tetu, ale stále hľadeli na mňa. Ja neviem nad čím som v tej chvíli rozmýšľala, bol to tak trochu šok, ale ak sa mám priznať, celkom príjemný šok.

„Teraz mi to nevyhovuje...“

„To nevádi, zavolám vám a dohodneme sa, kedy budete mať čas alebo...“ Strčil ruku do vrečka a keď ju vybral, podával mi nejaký papierik, vizitku. Prijala som ju.

„Tak dobre, ozvem sa vám,“ povedala som. „Dovidenia.“

Znova som sa otočila na podpätku tak ako predtým a nechala ho tam len tak stáť. Po pár krokoch sa Emma začala vytešovať akoby pozval ju a nie mňa.

„Čo som ti hovorila? Dúfam, že mu zavolaš lebo ak nie to by si ma fakt dojala. Premrhať takúto skvelú príležitosť?“

„Ja neviem kto to je zač, neviem či ma len nechce využiť alebo niečo také a ty mi povieš toto?“

„A čo iné by som ti mala povedať? Už sa zobuď kvietoček. Jasné, že ho nepoznáš, ale môžeš ho spoznať. A keď sa ti nebude pozdávať tak ho jednoducho pošleš do kelu. Čo je na tom také nepochopiteľné? Rozumieš čo som ti práve povedala?“

Zasmiala som sa. Teta Emma mala niekedy naozaj svojské vysvetľovanie a ja som bola ešte stále v šoku z toho, čo sa práve stalo. Nešlo mi to do hlavy. Práve ma niekto oslovil na ulici a dal mi svoje číslo...

„Vieš čo? Dnes mu pekne krásne zavolaš, ešte kým som tu,“ prikázala mi teta prísne, na čom som sa ja len zasmiala.

„A čo keď mu nezavolám?“

„Budeš musieť, lebo ma budeš mať na svedomí.“ Obe sme sa zasmiali a pokračovali v našej prechádzke.

Nakoniec sme mali celkom pekný deň. Dali sme si obed v reštaurácii, kde sa im pripieklo mäso a Emma preto vyvádza ako hysterka, chudák kuchár sa jej bál oponovať. Jeho šéf ju musel upokojsovať za to, čo urobil. A preto dali Emme jedlo grátis, na účet podniku. Potom teta flirtovala s vedúcim a trvalo, kým som ju odtiaľ dostala.

„Nezabudni zavolať tomu pánovi,“ žmurkla na mňa, keď sme už boli doma a zavrela za sebou kúpeľňové dvere. Rozhodla sa, že si dá sprchu. Mama nebola doma, išla na nákupy potravín lebo cez týždeň nemala veľa času. A ja som nervózne dupkala jednou nohou a čakala, kým Emma vyjde spod sprchy. Váhala som či mu zavolať alebo nie. Bol to pre mňa celkom neznámy človek, ale keď ho trochu spoznám budem vedieť či sa s ním chcem stretnúť ešte niekedy.

Myšlienky mi lietali v hlave, pokým sa na kúpeľni neotvorili dvere a nevyšla z nich príjemná kvetinová vôňa môjho sprchového šampónu. A z tej vône sa ako kráľovná vynorila Emma, zabalená len v bielej osuške a mokré vlasy jej padali na plecica.

„To je pocit.“ Stočila si vlasy do slimáka a nechala ich tak, nech si robia, čo chcú.

„Tak čo, už si mu zatelefonovala?“

„A nie je to skoro? Nemala by som mu zavolať zajtra? Alebo o týždeň?“

„No, v tomto máš možno pravdu, že pár dní by mal počkať, ale neverím ti, že mu zavolaš sama od seba.“

„A čo by sa stalo, keby som mu nezavolala a tebe by som povedala, že mu zavolám, ale dozvedela by si sa, že som nič také neurobila. Čo by si robila?“

Teta sa zasmiala a zaklonila hlavu dozadu. „To ti nepoviem, aby to potom bolo ešte strašnejšie.“ Zasmiali sme sa a zostali na chvíľu ticho sedieť.

Emma mi povedala, že večer o šiestej jej odchádza vlak. Netvárila sa veľmi nadšene, keď o tom hovorila. A priznám sa, jej spoločnosť mi padla dobre. Chodili sme von, mala som koho počúvať, sem tam niečo povedať, mala som stále vyplnený čas. A tak som ju išla aspoň odprevadiť na vlakovú stanicu. Kým sme čakali na vlak a sledovali tabule či náhodou nemešká, vytiahla som z kabely nevelikú tašku. Leskla a ten lesk jej dodával žiaru noblesy. Emma si to najskôr ani nevšimla. Na nádraží bolo plno ľudí s batohmi a kuframi, hovoriaci rôznymi jazykmi a mňa premkla vábivá chuť cestovania. Kam idú? Prečo tam idú? Pred nami som zbadala skupinu černošiek. Všetky poobliekané do farebných šiat, obvešané zlatými šperkmi. Všetky boli veľmi pekné, s plnými perami a veľkými tmavými očami.

„Mám tu niečo pre teba.“ Podávala som tete tašku. Emma vyvalovala prekvapené oči na to, čo som jej podávala, vôbec to nečakala. Váhavo zobrala tašku do ruky a nadvihla ju, aby dovidela dovnútra. Vytiahla z nej jemnú hodvábnu šatku. Dlho si ju obzerala, hladkala a vpíjala sa do rovnako jemnej ružovej farby. Napokon na mňa uprela oči, rozšírené od prekvapenia.

„To si nemusela, zlatičko. To nemôžem prijať.“ Vrátila šatku naspäť do tašky a podávala mi ju. No ja som ju odmietala zobrať.

„Kúpila som ju pre teba ako darček.“

Emma sa znova zaďívala na šatku a potom ma objala. Tuho a vrúcne. Pritisla som sa k nej a vedela, že mi bude chýbať. Videla som, že sa jej v očiach lesknú slzy. Slzy vďaky a dojatia. A aj ja som začala byť dojatá a obidve sme pustili zopár slz. Mala som pocit, že som bola bližšie blízko otcovi. Že som ho spoznala o trošku viac vďaka jeho strelenej sestre.

6. Kapitola – Tajomstvo šperkovnice

Život sa po Emminom odchode vrátil do starých koľají. Chodila som do školy a snažila sa čo najviac skúšať na predvianočný koncert, ale začali ma trápiť bolesti chrbta. Premáhala som sa, tak často som sa premáhala a potom, keď som skončila som nemohla robiť nič iné len oddychovať. S mamou sme sa viac menej míňali. Keď ona bola doma, ja som bola na skúške a naopak. Keď ja som bola doma, ona bola v apartmáne Marthe de Florian. A tak veľmi ma to mrzelo. Nemala som čas ísť pozrieť starý dobrý známy apartmán. Chýbal mi, chýbalo mi ozvláštnenie dňa a jeho voňavé tajomstvo. Tiež som myslela na Emmu, ktorá pred pár dňami odišla a odvtedy sa mi neozvala, čo som vnímala tak trochu ako sklamanie. Práve som odchádzala zo skúšky, keď som si spomenula na neznámeho, ktorý mi dal svoju vizitku s jeho číslom, aby som mu zatelefonovala, keď budem mať čas a zašli by sme niekam na kávu. Mame som nič nepovedala a znova som začala zvažovať čo urobiť. Jedna moja časť, tá odmietavá, sa voči tomu úplne uzatvárala, nechcela a už vôbec nepripúšťala možnosť, že niekam pôjdem. Ale tá druhá časť, tá, ktorá ma ticho lákala na jej stranu mi stále hovorila, že prečo nie, prečo to neskúsím a prečo neurobím niečo nezvyčajné a nové. Ani som si to neuvedomila, ocitla som sa zrazu na autobusovej zastávke. Zamračila som sa, lebo som vôbec nemala v pláne sem ísť, tak čo tu teda robím? Asi to bola taká automatika, keď som skoro pred týždňom chodila do apartmánu Marthe de Florian skoro každý deň. A keď už som tu stála, nebolo mi treba viac. Vykašľala som sa na violončelo a pevne rozhodnutá, nastúpila do autobusu, ktorý ma mal zaviesť na tú správnu ulicu.

Horela som nedočkavosťou, keď som už utekala hore schodmi. Známe vône, prostredie a tie nezapadajúce dvere. Šikovne som na ne zaklopala a keď sa otvorili, nečakala som a vbehla dnu. Prekvapený Léo Dubois sa skoro otreľ o stenu, nečakal, že by ho niekto takto prevalcoval. Ospravedlňujúco som sa na neho usmiala a dúfala, že môj úsmev všetko vyžehlí. Léo si napravil košeľu a rozosmial sa.

„Tak vás sme tu teda nemali dlho, slečna,“ smial sa a ja som sa usmievala s ním. Nadýchla som sa tej vône prachu a stariny, ktorá hoci už nebola taká intenzívna ako predtým, ale bola taká zažratá do stien a nábytku, že by sa nikomu nepodarilo ju vyhnať úplne.

„Som si toho vedomá a svoju absenciu ľutujem.“ Léo ma zaviedol za mamou, nebolo by pekné, keby som ju minula. Mama bola tento krát v spálni.

„Madeleine?“ Odstúpila od skrine, kde skúmala obsah škatúľ, v ktorej z jednej z nich som našla klobúk farby trblietavej nočnej oblohy. Léo stál vedľa mňa ako stráž, ale keď ku mne pristúpila mama, vyparil sa.

Už to tu nepôsobilo tak upravene, keď veká škatúľ boli porozhadzované po dlážke. Trochu to narušilo čaro, ktoré som tu vtedy našla. Ale stále sa dal vnímať ten podivný pokoj, ktorý sa v spálni vznášal. Dokonca sa mi zdalo, že som niekoľko krát zacítila závan nejakého starého parfumu.

„Nečakala som ťa tu.“

„To, že som minulý týždeň nemala čas neznamená, že tento nebudem mať čas tiež. Viem, možno si si myslela, že som na apartmán zabudla, ale nie je to tak.“

Mama sa pousmiala. „Myslela som si len, že som to s tou hračkou mala pravdu.“

Zamračila som sa, lebo som nevedela o čom hovorí. Mama si všimla moju nechápavosť a vysvetlila mi to.

„Keď si sem prišla po prvý raz, hovorila som ti, že málokoho to zaujíma, keď si mi povedala, že ťa to tu zaujalo. Hovorila som, že je to pre ľudí ako hračka, ktorá ich na chvíľu zaujme a potom ju hodia do kúta a viac sa o ňu nestarajú.“

To sa ma trochu dotklo. Ako by som mohla zabudnúť na čarovný apartmán plný prekvapení a tajomstiev? Na tú vôňa, ktorá sa tu zrazu vo svojských intervaloch vznášala a dráždila mi čuch?

Namiesto toho, aby som nejako zareagovala na to, čo povedala mama som sa rozhliadla po izbe. Vôňa mi bola známa, ale nezdalo sa mi, že by som ju cítila až v takom množstve aj predtým.

„Čo to tu tak vonia?“ Znova som sa nadýchla vône. Miešala sa so zatuchlinou. Mama odstúpila a pozrela na skriňu.

„Našla som v jednom zo šuplíkov škatuľu, v ktorom boli poukladané parfumy. Je zaujímavé, že len jeden bol minúty skoro úplne a ostatné dva, takmer nedotknuté. Sú to značky, ktoré boli v tej dobe veľmi populárne. V dobe rozkvitajúceho umenia, ale aj potom. Preto neviem či patrili Marthe de Florian alebo jej vnučke.“ Mama mi ukázala nevelikú škatuľu, v ktorej boli sklenené flakóny. Jedna fľaštička bola menšia než ostatné a pôsobila tak milo a práve v tej bolo voňavých kvapiek parfumu najmenej. So zvedavosťou som sa po ňom načiahla, ale zastavila ma mamina ruka.

„Nemáš rukavice,“ pripomenula mi láskavo a pobrala sa hľadať pár iných rukavíc, aby som aj ja mohla skúmať dotykom. Trochu mi to vadilo, predsa ruka v šušťavej rukavici necíti toľko čo voľná ruka. Človek bol tak bližšie k tým veciam. A tak som využila moment, keď tu nikto nebol, s vedomím, že by som to asi nemala robiť a načiahla sa po najmenšom flakóne. Pomaly som odzátkovala zátku, ktorá ticho zaškrípala a hneď na to zacítila nesmierne príjemnú vôňu. Opantala mi zmysly. Bola jemná, ale zároveň korenistá. Vypovedala o svojom majiteľovi, o jeho vlastnostiach, no je zaujímavé, že to všetko sa nedá dať do slov. Namiesto slov vám to rozpovie aróma.

Dvere sa otvorili a ja som chvatne vrátila fľaštičku tam, kde bola. Mama mi podala pár rukavíc. Dúfala som, že si nič nevšimne, ale nič nehovorila tak som sa hneď cítila spokojnejšie.

„Zaujímavé vône,“ povedala som, keď som zhodnotila všetky tri.

„Ja si myslím, že to boli parfumy jej vnučky. Ale ťažko povedať či rovnaké používala aj jej stará mama alebo sa možno mýlim...“

„Ako dlho vám bude trvať, kým prídete na nejaký výsledok?“

„To je ťažko povedať. Dozvedáme sa malé úlomky, malé kúsky, no kde je skrytá pravda... to si myslím sa nedozvieme nikdy.“ Mama sa usmiala, znova tak vyrovnané ako väčšinou a neriešila to ďalej. Tak prečo to potom všetko robí? A prečo to robia jej kolegovia? Čo vidia v tom „prehrabávaní“ sa v starých veciach?

Mathilde sedela za svojim toaletným stolíkom. Toto miesto pri okne patrilo k jedným z jej najmilších. Stačilo sa len trochu nahnúť dozadu a videla, ako sa po uliciach prechádzajú ľudia, ako sa po uliciach prechádza sám život, jas a sláva. Cítila sa pohodlne, lebo odkiaľsi zvonku, dnu doliehala hudba. Spokojne sa usmiala a znova sa venovala odrazu v zrkadle. Tento stolík jej venoval jeden z jej dobrých známych, vplyvný a vážený muž. Bola krásna a dobre si to uvedomovala. Dnes mala oblečené dlhé biele šaty s čipkovaným lemom. Boli vzdušné a na dotyk príjemné. Vlasy si vyčesala do drdola a všetko zakorunovala čelenkou. Pozrela sa na seba, keď v tom ju ešte niečo napadlo. Niečo, bez čoho by nikdy nevyšla z bytu. A to bol práve jej parfum. Vôňa, ktorá ju dokonale dopĺňovala. Záhadná a hrejivá zároveň, nikdy nie dostupná, len na malý okamih. Mathilde sama pripomínala prchavú vôňu. Objavila sa, očarila svoje okolie svojou plnosťou a rozkvetom a potom sa pomaly vzdalovala, zahalovala do tajomnej hmly až nakoniec zmizla. A hoci zostala na očiach, už viac nebola dostupná. Stala sa nedotknuteľnou. Bránila sa tak pred znásilnením jej otvoreného srdca? Dobré vedela, ako to bolí, keď ju bodne alebo zradí niekto, koho milovala. A tak to viac nedovolila. Poodhalila kúsok zo svojho tajomstva a už jej viac nebolo. Ukazovala sa na svetle a vzápätí mizla v tme. Lutovala niečo? Nie. Veď život si je treba užívať, hovorila si aj keď tam niekde hlboko vnútri ju to zraňovalo. Pocítila tiché bodnutie a chvíľu mu venovala pozornosť. Skúmala ho až nakoniec usúdila, že sa mu nepoddá a bude kráčať ďalej s vztýčenou hlavou. Už neplakala. Ťažko povedať či to všetko predýchala alebo skryla niekde veľmi hlboko. Odmietala sa tomu venovať, chcela len žiť, užívať si, nič viac nepotrebovala. A preto hrdo zodvihla hlavu, zobrala jeden z flakónov, zmyselne pootočila hlavu a na krk si nastriekala pár kvapiek.

Vítazoslávne. Tak sa cítila. Bola pripravená na dnešnú večeru, na dnešnú noc s ďalším jej nápadníkom, s ďalším mužom, ktorý ju obdivoval a s ďalším, ktorého o chvíľu nechá ochromeného stáť, keď sa stratí v hmle.

Blížil sa termín predvianočného koncertu. Začala som byť nervózna a bolo to asi aj cítiť. Stále som myslela na to, kedy sa to všetko odohrá, ako to bude vyzerat', či bude všetko v poriadku. Pobehovala som po byte, nemožné sústrediť sa na niečo naplno. Mama tak pokojne sedela v kresle, s pokrčenými nohami pod sebou, študujúc nejakú knihu až mi aj to išlo na nervy. Ako môže ona tak pokojne sedieť, zatiaľ čo ja sa vírim v nervozite?

„Madeleine?“ Zastavila ma jedného dňa mama, keď som pochodovala po byte a snažila sa rozptýliť. Zdvihla som hlavu.

„Čo zase stváraš?“ Mama sledovala každý môj pohyb, dokonca aj tie jej zelené oči pôsobili upokojujúco a zároveň na mňa vplývali tak živo, ako pozostatok z jari, kúsok zelenej v pochmúrnych dňoch.

„Nič, snažím sa tu trochu upratať.“

„Nie je tu už upratané dosť?“ Hodila po mne otázku. Možno mala pravdu. V poslednom čase som sa po byte premávala s vysávačom a handrou na prach príliš často.

„Chcem ti len pomôcť.“

Mama si vzdychla, zatvorila knihu a postavila sa z kresla. „Čo ťa trápi? Je to naozaj len ten koncert alebo ešte niečo čo si mi nepovedala?“ Vedela som, čo sa skrýva za tou jej otázkou. Alebo som to aspoň len tušila. Myslela na neho, na muža, ktorý mi vtedy tak ublížil. Myslela som na neho už menej, ale keď sa mi vplížil do myšlienok, musela som ho s metlou vyháňať von.

„Nie, len ten koncert.“

„Naozaj? Lebo ak je to len tým koncertom zdá sa mi, že to trochu preháňaš. Nemáš sa čoho báť, dopadne to určite skvelo,“ podporovala ma mama. A hoci jej slová mi na chvíľu pomohli, o chvíľu tam bola zase tá neistota.

Vzdychla som si a zvesila plecيا. Mala som toho všetkého dosť. A mama to vedela. Trpezlivo sa na mňa pozerala, jemne ma držala za rameno.

„Nemusí to byť dokonalé,“ zašepkala do ticha, ktoré sa medzi tým vytvorilo. Počula som, ako do umývadla padla kvapka vody. Jemne som sa odtiahla od mami. Znova sa objavila tá zúrivosť, ktorá tu bola vtedy, keď som ho zbadala naposledy. Ale tentoraz nepatrila jemu, ale niečomu inému. Miešala sa, varila sa v kotly, už bolo treba len málo, aby zasyčala a vybuchla. Začalo to so mnou triasť.

„Neznášam violončelo!“ zvriskla som, s dupotom vošla do svojej izby a tresla dverami tak silno, až som sa čudovala, že sa susedia neprišli sťažovať, čo robíme.

Hodila som sa na posteľ, rukami objala vankúš, tvár zaborila do neho a snažila sa nejako zastaviť triašku, ktorá mi lomcovala telom. Ale nedalo sa to... telo si robilo čo chcelo, akoby zo seba chcelo dostať všetko. Všetko striasť a tak som viac neodolávala a poddala sa tomu. Nechala nech sa trasiem a cítim tak hlúpo zraniteľne.

Mama za mnou neprišla a ja neviem či mi to bolo ľúto alebo som skôr chcela byť sama. Občas som sa v sebe nevyznala. V tom lomoze, ktorý vo mne plienil a rozbíjal.

Dokorán som otvorila okno a nechala večer, nech sa mi po špičkách zakradne do izby. Zavrela som oči a zhlboka sa nadýchla štipľavého vzduchu. Bol mi príjemný. Ten chlad. Zafúkal studený vietor, pohral sa mi s vlasmi a už ho znova nebolo. Vysvietené ulice, lomoz áut...

Na ďalší deň som kvôli trénovaniu hry na violončelo nešla do školy. Zdalo sa mi, že jednu pasáž ešte neviem poriadne hrať a tak som sa odhodlala, že na to využijem celý deň. Už som niekoľký krát opakovala to isté, ale vyrušil ma zvuk mobilu. Ležal na posteli. Vnímala som to tak trochu ako oprostie sa od hudby a skočila po ňom ako dravý vták.

„Ahoj, mami,“ pozdravila som mamu natešene.

„Ahoj Madeleine. Mám pre teba prekvapenie. Ak si naozaj zvedavá príď čo najskôr do apartmánu.“

Ani som nestačila zareagovať, mama už položila. Nemusela mi to dva krát hovoriť, prebudila sa vo mne zvedavosť a ja som mohla len hútať o čo ide. Ide o niečo z bytu alebo je to niečo úplne iné? Celou cestou ma zmáhala otázka čo to asi bude. Ale ako všetci dobre vieme, nie vždy sa nám podarí odhadnúť presne, čo za prekvapenie to v skutočnosti je.

Léo aj mama sa skláňali nad toaletným stolíkom, z čoho plynie, že mi bol odomknúť ich kolega Nathan Martin. Ako vždy, netváril sa veľmi nadšene a ja som sa už naučila nerobiť si z neho nič.

„Konečne ste tu,“ privítal ma Léo so žiariacimi očami. Takže som odhadla, že to musí byť niečo, čo sa týka tohto miesta. Bol rozveselený, ako keď malé dieťa nájde niečo preň fascinujúce hoci je to maličkosť. Naklonila som sa dopredu, aby som cez nich dvoch dovidela na to niečo. A zobralo mi to dych...

Šuplík, ktorý predtým nešiel otvoriť bol odomknutý a otvorený.

„Kde ste našli kľúč?“ Bolo prvé, čo ma napadlo.

„Marie ho našla v škatuliach v skrini,“ usmial sa na mňa Léo a ja som ďalej neveriacco hľadela na šuplík. No to nebolo jediné, čo mi chceli ukázať. Ale to mi došlo až neskôr. Na toaletnom stolíku ležalo niekoľko hrebienkov do vlasov, vyblednuté stužky a ešte niečo...

„To je šperkovnica,“ povedala mama.

„A bol tam ešte nejaký balíček,“ doplnil Léo. Venovala som mu nie veľmi nadšený pohľad. On sa stále usmieval a čakal ako zareagujem.

„Ďalšie zamilované listy?“

Tentoraz sa zvonivo rozosmial. „Nie, ale čakal som, kedy to poviete.“

V duchu som sa smiala tiež, ale nedala som to najavo. Obzerala som si naďalej to, čo mama vylovila zo šuplíka a úprimne ma to fascinovalo. Hrebienky už zachytil čas, ale aj tak vyzerali krásne. Niektoré boli zdobené drobnými kamienkami, iné nie. Vyvolalo to vo mne nostalgiu a ešte niečo. Menšiu úvahu o tom, ako sa ženy zdobili predtým a ako sa zobia teraz. Stužky tiež vyzerali staro. Nie tak, že by patrili vnučke, ale jej starej mame. No a tá šperkovnica... Neviem či som takú vôbec ešte niekedy videla. Mala šesťuholníkový tvar, vyrobená z asi čerešňového dreva, uprostred nej vsadený biely kameň. Nevedela som či je to nejaký drahý kameň či to vôbec kameň je. Okolo neho nebolo drevo, ale sklo vsadené do dreva a do skla vsadený ten kameň.

„Čo ukrývala Madame de Florian v tej šperkovnici?“

Mama opatrne zobrala šperkovnicu do rúk a podávala mi ju.

„Chceme , aby si na to prišla ty.“

7. Kapitola – Už nikdy sa neobzri späť

Elegantná dáma s kufrom v ruke a veľkým klobúkom na hlave kráčala po chodníku. Mala namierené na vlakovú stanicu. Okolo nej sa to hemžilo ľuďmi, nepokojnosťou a strachom. Nikto nevedel, ako to dopadne, ale všetko sa nakláňalo aj tak len jedným smerom.

Ona si neželala nič iné, len už odtiaľto odísť. Odrazu ju nezaujímal nikto, len ona, jej kufor a vlak, ktorý sa mal vydať smerom na juh. Nemala strach a nebola si istá či vôbec niečo cíti. Kde zmizlo to všetko? Zostala len pochmúrnosť, čierna a biela a farby medzi tým. Všetko vybledlo, všetka sláva pominula. Kde sa skrýl smiech? Pohoda a krása? Sladká bezstarosť?

Dáma kráčala ďalej až pokiaľ nezašla k Seine. Toto bola ešte jedna zastávka, ďalšia bolo už len vlakové nástupište. Pomaly kráčala popri rieke, mala ešte čas. Práve sa po nej plavil parník, pokojne kĺzal po hladine. Dáma ho sledovala. Potom jej pohľad skĺzol na riekku a jej okolie. Dokonale ho poznala. Vybavili sa jej niektoré spomienky a zážitky, ktoré prežila za posledných pár rokov. Strávila pri rieke dosť času, pokiaľ sa neodhodlala z vrecka vybrať kľúčik. Bol drobný, zmestil sa jej do dlane. Chvíľu jej ho bolo ľúto, ale ona bola pevne rozhodnutá. Uvoľnila stisnuté pery a hodila kľúčik do vody. Videla už len, ako čľupol do vody a ponáral sa do hĺbok. Vtedy sa otočila k rieke chrbtom a už nikdy, nikdy viac sa neobzrela späť.

Bez dychu som do rúk zobrala šperkovnicu a ešte raz si ju ticho prezerala. Našiel sa poklad! Hovorila som si v duchu. Nikdy som neverila, že by som mohla nájsť niečo takéto, teda toto objavila mama, ale aj tak... Opatrne som chytila veko a chcela ho nadvihnúť, ale niečo mi v tom zabránilo. Drobná zámka nechcela pustiť. Sklamane som pozrela na šperkovnicu a skúsila to znova, ale bezúspešne. Martin stojaci v kúte sa uškrnul, mama skúmavo hľadela na šperkovnicu a Léovi stále z očí nevymizlo to detské nadšenie.

„Nedá sa otvoriť,“ poznamenala som to, čo už všetci dávno vedeli. Mama mi zobrala šperkovnicu z rúk a zamyslene si ju obzerala. Bola celkom ťažká, takže bolo takmer isté, že sa vnútri niečo skrýva.

„Pôjdem ešte raz prezrieť tú skriňu a možno niečo nájdem.“

„Som zvedavý, čo v tom je,“ povedal Léo.

„A čo ak v tom nič nie je?“ Martin urobil pár krokov bližšie k nám. Léo na neho zazrel.

„Niečo tam určite je, je ťažká.“

„Je z dreva.“ Mal pravdu, ale nechcela som to priznať. Preto som ho naďalej ignorovala, kým mama skúmala obvod šperkovnice. Potom sa vybrala do spálne a ja za ňou. Obaja jej kolegovia zostali tam. Bola to mamina práca, ona to našla.

Spálňa už bola uprataná, škatule vrátené do skrine, ale mama z nej začala zase všetko vyberať.

„Nie je možné, aby som niečo prehliadla.“ Vyberala škatule a zastavila sa zrejme v tej, v ktorej našla kľúčik od šuplíka. Ale žiaden iný tam nebol. Porazene si vzdychla a pozrela na šperkovnicu.

„Pozriem to ešte raz, ale pochybujem.“ Znova sa zamyslela. Vedela som, že na niečo prišla podľa toho ako jej zažiarila tvár.

„Neurobila by si pre mňa niečo?“ S nádejou v hlase sa otočila ku mne. Čakala som, čo povie.

„Ak by sa mi nepodarilo nájsť kľúč, nezašla by si do zlatníctva? Napíšem ti adresu na jednu z najlepších, aké poznám. Je to síce trochu ďalej odtiaľto, ale zvládla by si to.“

„Ak ti to pomôže, tak prečo nie.“ To, že by som musela vycestovať niekde ďalej do mesta ma povzbudilo. Mala som rada, keď som sa mohla zatúlať do nie až tak poznaných ulíc, nakuknúť do výkladov, navštíviť nové miesta a vyskúšať ako chutí káva v novoobjavenej kaviarni.

A tak sme sa spolu s mamou pustili do hľadania. Museli sme zo skrine povyberať všetky škatule. Nebolo ich až tak veľa ako som predpokladala, vo väčšine z nich sa nachádzali klobúky alebo iné doplnky, ktoré patrili k oblečeniu. Vtedy ma napadlo, že čo bude s týmto apartmánom potom? Predá sa? Alebo ho zdedí niekto kto o ňom ani nevie?

Prehľadali sme všetko, ale nič sme nenašli. Mamu to vôbec nerozhádzalo. Navonok nič neukázala, no človek si nikdy nie je istý tým, čo prežíva vnútri. Zmes pocitov a rozčarovaných emócií. Mama zobrala mobil a vytočila nejaké číslo. Nič mi nepovedala, len ticho s niekým komunikovala.

Keď dotelefonovala, otočila sa ku mne a s vážnou tvárou predniesla:

„Volala som do toho zlatníctva. Vedia o tebe, takže je už len na tebe, kedy tam pôjdeš. Ale čím skôr, tým lepšie. Léo to pochopí, ale neviem ako na to zareaguje Nathan.“ Nebola som v ich tíme, takže toto bol celkom odvážny čin. Prenášala som niečo z tohto bytu niekam von a mohla som to stratiť alebo nejako poškodiť. Nemala som auto, takže autobusom alebo metrom to bude o trochu zložitejšie. Mama mi vysvetlila, že ľudia odtiaľ nemôžu zavolať sem, potrebovali by na to špeciálne povolenie, okolo ktorého by boli len ďalšie zbytočné papierovačky a to sme nechceli. Mama zhodnotila, že takto to bude najlepšie a okrem toho ma uistila, že zlatník, ktorý to tam vlastní je veľmi diskrétny a určite nič neprezradí. Nevedela som či jej môžem veriť, či môžem veriť tomu človeku, ale spoľahla som sa na mamin úsudok. Tá sa teda pobrala vysvetliť svoje nasledujúce kroky kolegom. Obaja stáli v salóne a o niečom diskutovali.

Keď sme vošli do miestnosti, zodvihli hlavy.

„Musím vám povedať jednu vec,“ začala. „Nenašli sme kľúč, ktorým by sme mohli odomknúť šperkovnicu. A preto som zavolala do zlatníctva a dohodla sa s nimi, že im Madeleine šperkovnicu donesie a oni ju skúsia otvoriť.“

„Ona?“ Nadvihol obočie Martin. Šokovalo ho to. „Ale veď cestou ju môže stratiť alebo jej ju môže niekto vytrhnúť. Nemôžeme si dovoliť riskovať.“

Mama len prižmúrila oči. „Ale to, čo sa skrýva v tej šperkovnici nás môže niekam posunúť.“

„To áno, ale to čo sa chystáte urobiť je priveľký risk. A čo ľudia zo zlatníctva? Nemôžu prísť sem?“

Mama pokrútila hlavou. „Nie, potrebovali by povolenie.“

„A čo ona?“ Tým myslel mňa. A mamu už naozaj našťval. Zhlboka sa nadýchla a pritiahla si sako viac k sebe.

„Nathan, je to moja dcéra. Dôverujem jej a ako vidíte, doteraz nič neurobila, nič nezobrala. Je to iné pri človeku, ktorého nepoznáte tak dobre.“

„Ale ja ju nepoznám!“ protestoval.

„Ale ja ju poznám a pokiaľ viem, teraz som vaša nadriadená ja,“ zakončila debatu mama pevne a nemienila sa ďalej k téme vracat'. Martin sa len rezignovane stiahol.

„Nemôžem ju tam aspoň zaviesť? Tak to bude bezpečnejšie.“

Mame sa tento nápad pozdával a tak súhlasila. A tak sme sa my dvaja, ja a Martin vybrali na cestu. Nebolo na čo čakať.

Nathan chodil do práce na aute. Bola to Mazda, ale aký typ to neviem. Sadla som si na miesto spolujazdca a típla, čo bude ďalej. Mala som čudný pocit, zvieralo mi vnútro. Tento muž mi nebol veľmi sympatický a zdalo sa, že ani ja jemu.

Bez slov sme sa vydali na cestu. Mama nám na kúsok papiera napísala adresu. Vedela som, že taká ulica existuje, ale nemala tušenia kde to je.

Za oknom sme míňali budovy, ľudí. Konečne zapol rádio a tak sa hustá atmosféra v aute pomaly rozpúšťala. Už nech je to za mnou, hovorila som si a na kolenách držala šperkovnicu zabalenú v niekoľkých taškách.

Zdalo sa mi, že tých pár minút sa pomaly vlieklo a keď som konečne vystúpila z auta, mohla som sa voľne nadýchnuť. Ale do vtedy som si myslela, že do zlatníctva pôjdem len ja, no ukázalo sa, že som sa mýlila. Martin vyliezol z auta a ponáhlal sa za mnou. Neveriacky som na neho hľadela, zatiaľ čo on si moje pohľady nevšimával a kráčal popri mne. Napla som sa ako struna a vošla dnu.

Neveľká miestnosť pôsobila pochmúrne a tmavo. Drevená podlaha, zrkadlo umiestnené po ľavej strane a samozrejme plno zlatých a strieborných retiazok, prsteňov, príveskov, náramkov,... Šperky ma vždy vedeli dostať do vytrženia ich zvláštnou energiou, čistou a nenapodobiteľnou.

Spoza pultu sa vynoril postarší pán nízkej postavy s bielymi vlasmi. Na nose mal malé okrúhle okuliare, ktoré keď nepotreboval, hompáľali sa na šnúrke a spočívali na jeho hrudi.

„Želáte si?“ spýtal sa. Pohotovo som pristúpila k pultu a položila naň šperkovnicu zabalenú v taške.

„Pred nedávnom vám telefonovala madame Marie Garcia Girard. Dohodli ste sa, že vám donesiem šperkovnicu.“ Pán len prikývol. Už nakukoval do tašky a tak som ju opatrne vybrala. Martin bol celý čas vedľa mňa a nespúšťal zo mňa ani zo šperkovnice oči.

Keď šperkovnica už stála na pulte, zlatník si ju začal obzerat' odborným okom. Musím povedať, že sa k nej správal veľmi úctivo, priam so zbožnou opatrnosťou a úctou.

„Vyzerá to na veľmi cenný kus,“ povedal po chvíli, stále si prezerajúc šperkovnicu. „Madame Girard mi povedala, že ju neviete odomknúť.“ Uprel na mňa oči spoza tých malých okuliarikov.

„Nie, nenašli sme kľúč.“

„Je ťažká, takže je možné, že v nej niečo je, ale tiež môže byť ťažká preto, že je vyrobená z dreva a ten kameň tiež musí niečo vážiť. Ale nezdá sa mi, že by bola až taká ťažká sama o sebe. Pokúsím sa na to pozrieť a zajtra vám dám vedieť. Môžete mi dať vaše telefónne číslo?“

„Zajtra?“ Vyvalila som na neho oči. Neviem, čakala som, že to urobia na počkanie. Aj Martin vyzeral byť prekvapený.

„Áno mademoiselle, možno aj trochu neskôr, ale budem sa snažiť čo najskôr. Musím presne určiť čo je to zač a odomknúť ju nebude jednoduché.“

Tak som mu teda na kúsok papiera, ktorý mi dal napísala mamino číslo a nechala šperkovnicu tam.

Martin ani teraz nič nehovoril, ale vedela som z jeho tváre vyčítať nespokojnosť. Aj ja som sa tak chvíľu cítila, ale keď som si spomenula na zlatníctvo a tú jeho zvláštnu atmosféru, pokoj, ktorý vyžaroval zo zlatníka, nemohla som si pomôcť a vedela, že tam je šperkovnica v bezpečí.

Dva týždne pred koncertom sme s mamou zhodnotili, že by bolo dobré, keby som si kúpila šaty. A tak sme prešli niekoľko butikov, ale nemohla som nájsť tie správne. Buď mi nesadla veľkosť alebo strih alebo sa mi proste nepáčili. Boli sme už skoro zúfalé, už som ani nedúfala, že nájdem niečo pre mňa, keď tu v jednom čiernobielym butiku, v štýle Coco Chanel, sa medzi všetkou tou čiernou a bielou vynímala červená. Červená ako krv. Boli to šaty dlhé po zem, príjemné na dotyk, vypasované presne na telo. Išla som si ich skúsiť a keď som sa videla v zrkadle vedela som, že ony sú tie pravé. Mali široké ramienka a okrúhli výstrih. Tiež niečo stáli, ale mama len mávla rukou a zaplatila ich. Celou cestou domov som sa nemohla vynadávať na tašku, ktorú som držala a v ktorej boli odložené. Potom som ich obdivovala doma, zavesené na vešiaku. Voňali tým obchodom, v ktorom boli kúpené.

Pán zo zlatníctva sa ešte neozval. Teda, ozval sa mame na ďalší deň, že sa to trochu predĺži, lebo je to veľmi unikátny kus a zaujímal sa oň. Hovoril, že chce urobiť najlepší kus práce, aký môže a tak sme trpezlivo čakali. Niektorí aj netrpezlivo...

Vonku už bolo cítiť blížiac sa Vianoce. Svetlá a výzdoba tomu nasvedčovali rovnako ako poletujúce snehové vločky, ktoré vám niekedy pristáli na mihalniciach, na chvíľu ich zdobili a potom sa roztopili. Do koncertu chýbal už len jeden deň. Bol štvrtok poobede, bola som doma sama, pripravovala sa a rozmýšľala čo a ako, keď tu nečakane zazvonil zvonček. Nezaujato som sa pobrala ku dverám. Nevieť ako sa dotýčny dostal dnu bez toho, aby najskôr zazvonil dole? Musela to byť v tom prípade nejaká suseda alebo sused. V poslednom čase som dosť intenzívne vyhrávala na violončelo, tak sa asi niekto prišiel sťažovať. Vyzbrojená výhovorkami som teda otvorila dvere. Ale nebola to žiadna nespokojná susedka, ale niekto úplne, ale úplne iný. Tep sa mi zrýchlil a ja som sa čudovala či vidím dobre. Stála predou mnou moja štíhla, možno až príliš štíhla teta, so zvlhnutými medenými vlasmi a smejúcimi sa očami.

„To vyzerám až tak hrozne?“ usmiala sa a objala ma. Nebránila som sa jej objatiu, práve naopak. Akoby som po neskutočne dlhej dobe videla jednu zo svojich najlepších priateľiek a práve doba, keď sme sa my dve videli naposledy mi prišla neuveriteľne vzdialená. Emma sa odvtedy neozvala. Uvedomila som si, že na ňu vlastne ani nemám číslo.

„Ako sa máš, zlatičko?“ Pustila som ju dnu a sadli sme si do kuchyne. Začala som pripravovať čaj.

„Pripravujem sa na koncert. A čo tu robíš ty? Práve teraz?“

„Nemohla som ťa prísť pozrieť? Viem, že ideš mať ten koncert, tak som sa na teba prišla pozrieť.“

„To si prišla len kvôli mne?“

Emma sa zasmiala. „Áno, som zvedavá ako ti to hranie pôjde pred obecnstvom a rovnako som zvedavá na tvoj osobný život.“ Oboma rukami sa oprela o stôl a pozorovala ma. Vedela som, čo myslela tým osobným životom, ale nejako som sa k tomu nepriznávala, nevyjadrovala. Nepriznávala, že mala pravdu.

„Ako to ide?“ skúsila to inak. Ja som len položila šálky s horúcim čajom na stôl a pobrala sa hľadať niečo na jedenie.

„Čo myslíš?“ spýtala som sa akoby nič a vybrala zo skrinky bagetu a začala ju krájať na kolieska.

„Ty dobre vieš, čo myslím.“

Emma čakala, čo poviem. Ja som z chladničky vybrala pomazánku, natrela ňou kolieska a položila ich na stôl.

„Neviem,“ zaklamala som. Emma sa ku mne naklonila a obdarovala ma vševedičím úsmevom.

„Ale no tak, priznaj sa. Všetak si mu nezavolala?“

Do líc sa mi nahrnulo teplo a radšej som sklopila zrak. Emma sa oprela o stoličku a víťazoslávne zvolala:

„Ja som to vedela! Hovorila som ti, že mu nezavolaš a popri tom si sa ma snažila naštrbiť, že by si mu možno aj zavolala. Daj sem jeho číslo, ja mu zavolám.“

„Ty?“

„Prekrista, dúfam, že si nevyhodila jeho vizitku.“ Teraz znela trochu nahnevane.

Pokrútila som hlavou. „Nie je už trochu neskoro?“

Emma prekrútila oči stĺpkom a len na mňa zazrela. Pochopila som... ale čo ak ja mu nechcem zavolať?

„Madeleine.“ Znova sa naklonila ku mne tak, aby mi bola blízko. „Prestaň s tým a začni konečne žiť! Naskytla sa ti príležitosť, ten chlap je naozaj príťažlivý a vyzeral byť charizmatický a ty to len tak necháš plávať? Prepáč, ale naozaj ťa nechápem. Daj mi jeho číslo. Zavolaš mu buď ty predo mnou, alebo ja za tvojím chrbtom.“

Mala som teda na výber. A nevedela som si vybrať. Nebola som malé decko, aby za mňa musela teta vybavovať schôdzky, ale zároveň, čo mu poviem? A tak som, napoly urazene, za sprievodu dupotu mojich nôh, čím som tete ukazovala, aká som nahnevaná, vkráčala do svojej izby a dala sa do hľadania vizitky. Keď som ju na prvý krát nenašla, trochu ma to vykoľajilo, ale potom som si spomenula na kabát, ktorý som mala vtedy oblečený a v jeho vrecku našla papierik. Cestou som schmatla mobil a vrátila sa naspäť do kuchyne. Taká bola podmienka.

„Ako sa volá?“ Teta mi vytrhla z ruky vizitku a pozrela na ňu. O tom som nemala ani tušenia.

„Je to právnik, mala by si si na neho dať pozor,“ povedala teta dramaticky a hneď na to sa nahlas rozosmiala. Zazrela som na ňu a zobrala si od nej vizitku. Maxime Adam David, právnik.

S tlčúcim srdcom som vytočila jeho číslo. Emma zmlkla a to nebolo dobré. Bola som zvyknutá na to, že večne niečo tára. Priložila som si mobil k uchu a čakala. Ani nie dve zvonenia a z druhej strany sa ozval mužský hlas.

„Maxime David. Ako vám môžem pomôcť?“ Zrejme bol zvyknutý na to, keď mu volalo neznáme číslo. Myslel si, že je to nejaký jeho možný klient.

„Tu je Madeleine Girard Garcia. Stretli sme sa vtedy v parku.“

Cítila som sa trochu trápne, keď predo mnou sedela teta. Bála som sa, že to čo som povedala nebude presne podľa jej predstáv. Vedela som si totiž predstaviť, ako by asi vyzeral jej telefonát. A vôbec nie takto ako môj. Hlas toho muža sa hneď zmenil, vkradlo sa do neho teplo a zaskočenie.

„To ste vy? Mám to teda šťastie, že ste sa ozvali.“ Keby som ho videla asi by sa usmieval. Aj ja som sa usmiala.

„Platí ešte vaše pozvanie?“

„Samozrejme, ale dnes už nebudem mať voľno. Nevyhovovalo by vám to niekedy na zajtra?“

„Zajtra mám koncert, ale ak by sa vám dalo niekedy neskôr večer alebo v sobotu.“

„Kde budete mať koncert? Mohol by som za vami prísť tam a potom by sme niekam išli. Čo poviete?“

Reagovala som tak, že som o tom ani nepremýšľala. Jednoducho som mu povedala, kde sa koncert bude konať a o koľkej a to bolo všetko. S ešte stále divo tlčúcim srdcom som položila mobil na stôl, neschopná uveriť tomu, čo sa práve teraz udialo.

„Nebolo to až také hrozné, však?“ okomentovala Emma, ktorá sa utiahla do ústrania a skromne sedela na stoličke. Áno, ten strach, ktorý mnou prešiel predtým ako zodvihol zrazu nebol. Vlastne som ho necítila už ani vtedy, keď som sa s ním zhovárala.

„Vyriešila si to ešte lepšie, akoby som to vyriešila ja,“ prikývla uznanlivo. Ja som sa stále nezmohla na slovo a tak som radšej zmenila tému.

„Chceš vidieť moje šaty?“

„Jasné, že chcem.“ Že sa vôbec pýtam. A tak sme zamierili do mojej izby, kde na vešiaku viseli krvavočervené šaty. Emma si ich uznanlivo obzerala.

„No, dievča, úcta tvojej mame.“ Zasmiala som sa, lebo to naozaj úcta bola. A akurát vtedy mi volala.

„Ahoj Madeleine, nemohla som sa ti dovolať. Asi si s niekým telefonovala.“

„No áno, mami. Čo potrebuješ?“

„Volali z toho zlatníctva, že už je to hotové a máme si po to prísť. Máš niečo na práci? Môžeš prísť?“

„Vieš, mami,“ rozmýšľala som, ako jej rozumne oznámiť, že je tu Emma a netuším, do kedy sa tu zdrží. „Mám návštevu.“

„Návštevu?“ Mamu to viditeľne zaskočilo. „A koho?“

„Je tu Emma.“

Na druhej strane zostalo ticho. Hodila som očkom po Emme, ktorá si stále obzerala šaty a nevenovala mi pozornosť.

„Kedy prišla? A na čo?“

„Prišla na koncert.“

Vtedy už zakročila Emma. Rukou mi ukázala, aby som jej dala mobil. Podala som jej ho a počúvala čo hovorí. Vysvetlila mame, že prišla len na dva dni a to len preto, lebo ma chce vidieť hrať. Nevieť čo jej hovorila mama, lebo Emma dosť dlho nič nehovorila až nakoniec zložila.

„Všetko som tvojej mame vysvetlila. Je to v poriadku.“

„Prepáč, ak ti povedala nejakú hlúposť.“

„Ale kdeže, nič také mi nepovedala. Vysvetlila som jej, ako to je. Len som zabudla, že ti ju mám ešte dať.“ Usmiala sa na mňa ospravedlňujúco. A tak som znova vytočila mamu a nechala Emmu v izbe. Trochu sa to skomplikovalo.

„Prepáč, mami. Tak čo teraz?“

„Neviem Madeleine. Možno by Léo mohol ísť po to. Alebo... ja neviem. Nemôžeme Emme povedať o tomto apartmáne, neverím jej.“

Nemôžem povedať, že by som jej ja verila nejako extra, ale tiež tam boli pochybnosti či by to Emma nevytárala aj keby nechcela.

„Čo s tým urobíme?“

„No nič, bude po to musieť ísť len Léo, ale je mi to kvôli tebe ľúto. Nemôžeš ju nechať na chvíľu samú a vymyslieť si niečo?“

„A ak bude chcieť ísť so mnou?“

„Povedz jej, že nech si oddýchne, že si do hodiny naspät’.“

A tak to aj bolo. Síce ťažké presvedčiť Emmu, aby zostala tu alebo sa išla prejsť po meste, ale vysvetlila som jej, že potrebujem byť na chvíľu sama, čo zabralo a už mi mávala z okna. S mamou sme sa dohodli, že pošle Léa po mňa, ale nie na miesto, kde bývame. Dohodli sme sa, že príde pred jeden obchod a tam ma počká. Nakoniec som ja musela čakať na neho.

„Dobrý deň mademoiselle, pripravená?“

„Pripravená.“ V skutočnosti som bola nesmierne zvedavá na všetko, čo sa malo o malú chvíľu diať. S napätím a zvedavosťou som sledovala cestu a nevedela sa vyhnúť farebným predstavám.

Už sme boli v apartmáne. Šperkovnicu som si pritískala k sebe, akoby som ju chcela ochrániť alebo strážiť. Léo na ňu lačne hľadel, najradšej by mi ju vytrhol z rúk a otvoril. Ja som si to však nechávala pre seba. Nevedela som, čo v nej je a chcela som počkať, kedy budeme všetci a kedy budeme tu. Léo sa mi zdal nervózny a trochu nevrľý. Kde sa podela jeho srdečnosť?

A tak, všetci štyria sme sa nakopili do salónika. Ja som stála uprostred a oni traja sa natlačili okolo mňa až mi to začalo byť nepríjemné. Preto som jemne nadvihla veko šperkovnice. A potom sme zazreli ligotavú nádheru. Verím, že mužom padla sánka dolu a mame od krásy zažiarili oči. Neviem, ako som sa tvárila ja. V šperkovnici sa skrývali naozajstné poklady. Asi tri prstene, jeden s veľkým karmínovým očkom, ďalší menší a tenší zo zlata, ten tretí tiež s nejakým kamienkom uprostred. Ďalšie čo sa tam skrývalo bola retiazka a náušnice. Nikto sa neodvážil vôbec na to siahnuť. Neprednieslo sa žiadne slovo. Vrátili sme sa v čase, teda aspoň ja a vonku nevrčali motory áut, takých, aké sú teraz, netrúbili klaksóny, ale doliehal sem spev hudba a smiech. Začula som zvonivý ženský smiech, bezstarostnosť a zacítila tú vôňu. Svet sa so mnou na chvíľu zakrútil, ale šperkovnicu som držala pevne.

Tajnostkársky zlatník nám nechcel nič povedať, len sa usmieval popod fúz, keď mi podával šperkovnicu. On vedel, čo v nej je. Vedel, akú to má hodnotu a možno vedel aj to, akú históriu.

„Čo s tým budeme robiť?“ ozval sa Léo. V tej chvíli som sa začala cítiť akosi hlúpo. Hlúpo medzi hľadačmi pokladov. Ja som poklady nehľadala zámerne, ja som chcela len vedieť ich príbeh a ešte niečo iné. Ale nehľadala som za nimi peniaze. Len krásu alebo ohavnosť a niečo medzi tým. Od odporu som skoro pustila šperkovnicu na zem. Podala som ju mame. Mala som čudný pocit. Potrebovala som odtiaľ vypadnúť, nadýchnuť sa.

„Musím už ísť domov, čaká ma Emma,“ povedala som mame rýchlo a vytratila sa z bytu. Bolo mi zle. Tak zvláštne zle. A do očí sa mi natlačili slzy. Nechápala som to... ale vedela som, že potrebujem žiť život v tomto storočí. Aspoň na chvíľu.

8. Kapitola – Vianočný koncert

Emma zostala spať u nás. Mama prišla domov až neskoro a tak sme si my s Emmou spravili príjemný večer. Upokojilo ma to. Emma chcela, aby som zajtra vyzerala úžasne, ale nie len kvôli koncertu, ale aj kvôli neznámemu právnikovi, s ktorým som sa mala stretnúť. Pozabudla som na to.

A tak mi Emma nalakovala nechty podobnou červenou, akej boli tie šaty, navarili sme si večeru a ja som zabudla takmer na všetko. V kuchyni som našla červené víno a to sme vypili celé, ja ani neviem ako. Bytom sa vznášala pohoda a smiech. Hlava mi oťažela rovnako ako celé telo a nešlo prestať sa smiať. Úplné hlúposti sa nám zdali smiešne a tak sme už ani poriadne nevedeli na čom sa smežeme.

Vyrušilo nás len otvorenie vchodových dverí. Emma sa stále smiala, ale potom spozornela. Nakukla som do chodby, v ktorej sa zažalo svetlo. A potom sa v obývačke objavila mama. Vyzerala neskutočne unavené, tak, ako som ju už dávno nevidela. Mala zhrbený chrbát a unavené oči. Žiarivá zeleň bola zahmlená.

„Čo robíte?“ Hodila po nás pohľad tých unavených očí. Aj z nás náhle vyprchala veselosť, keď sme ju zahliadli. Naozaj nevyzerala dobre.

„Si v poriadku?“ spýtala sa jej starostlivo Emma, položila dopitý pohár na stôl a utekala k mame.

„Áno, len ma trochu bolí hlava.“ Teta skúmala jej tvár a mama ju nechala. Len tak stála na mieste s prižmúrenými očami. Emma jej pomohla vyzliecť kabát a potom ju usadila na gauč vedľa mňa. Mama sa zviezla dole a zavrela oči. Emma mi venovala pohľad, ktorý hovoril za všetko. Víno sme už dopili a aj ona si to uvedomila len teraz. Stratila sa v kuchyni. Počula som len ako púšťa vodu a potom odtiaľ vytancovala so šálkou kávy.

„Na daj si, to ťa vzpruží.“ Mama otvorila oči, aby skontrolovala situáciu. Ale nevstala, len naďalej pozerala na bielu šálku. V obývačke zostalo dlhú chvíľu ticho. Emmu to zrejme už nebavilo a tak sa rozhodla, že si pôjde dať sprchu. A tak sme tam zostali len ja a mama.

„Tak, ako bolo?“

Mama si vzdychla. „Som rada, že som odtiaľ preč. Tí dvaja sú najväčší tupci, akých som v poslednej dobe spoznala.“ Musela som sa rozosmiať, lebo moja mama nezvykla hovoriť týmto štýlom. Nechájala, prečo sa smejem. Museli ju poriadne naštváť, keď to povedala takto.

„Nie je ešte niečo čo mi chceš povedať?“ Musela som sa upokojiť, kým som niečo povedala.

„Nerozumiem...“

Zase som sa rozosmiala. „Mami, ty nie si takáto,“ smiala som sa. „Čo spravili tí dvaja tupci?“

„Stále sa hádali o tom, čo bolo v tej šperkovnici. Čo urobiť a čo nie, zaujímala ich oboch samozrejme hodnota, akú mali tie šperky. Vieš ako dlho mi trvalo, kým som ich nejako upokojila a povedala im, ako to bude? Že šperky pekne krásne dáme Olivierovi Choppinovi de Janrymu, že mu o tom povieme. Musela som mu preto telefonovať hneď, lebo neviem čo by z toho bolo. Hádám by boli schopní vkradnúť sa do bytu a zobrať to.“

Usmiala som sa, lebo podobný pocit som mala ja, keď som tam bola. „A čo povedal ten pán?“

„Našťastie si to zobral. Neviem čo s tým bude robiť, teraz mi je to jedno.“

Ľutovala som mamu, bola naozaj vyčerpaná a tak som sa jej snažila zlepšiť náladu.

„Zajtra mám ten koncert, bude sa ti dať prísť?“

„Prídem určite, nebudem tam s tými dvoma. Kedy to bude? Aby som vedela, kedy mám prísť.“

„Príď pred šiestou. Aj keď máš zarezervované miesto, ale Emma nemá, možno chytíte flek aj pre ňu.“

Mama len prikývla. Bola taká unavená, že aj zaspala na gauči a tak Emma musela spať v jej spálni, čo jej ale vôbec nevadilo.

„Konečne sa poriadne vyspím,“ usmiala sa a zmizla za dverami.

Prišiel deň, keď sa to všetko malo odohrať. Bola som nervózna ako už dávno nie. A začalo to hneď ráno. Teda, keď som sa zobudila, všetko bolo ešte proti nervozite a iným pocitom necitlivé, spánok ma upokojil a ráno som vstávala s ako tak dobrým pocitom. No po pár minútach sa to zmenilo a to prázdno vo mne sa začalo naplňovať rôznymi hlúposťami. Musela som ísť ešte do školy, aby sme si posledný krát odskúšali to, čo sme sa naučili. Aj na mojich spolužiakoch a spoluhráčoch bolo badať nervozitu. Rôzne sa ošivali a snažili sa rozptýliť smiechom a hlúpyimi vtipmi. Nepočúvala som ich, mala som svoj vlastný svet, iné myšlienky, iné veci, ktoré ma trápili. A tak som len mechanicky prehadzovala prstami tak, ako som mala. Nevedela sa do hry vžiť.

Konečne, keď sme mohli vypadnúť, zbalila som sa ako najrýchlejšie to šlo a utekala preč. Po dlhom čase ma dnes mala domov odvieť Inés. Fíha, to už bolo dávno čo som sa s ňou videla naposledy. Čakala ma na parkovisku, obzerajúc si každého kto tadial' prešiel.

„Ahoj,“ pozdravila som ju s úsmevom. Inés naštartovala motor a vycúvala z parkoviska.

„Tak čo? Tešíš sa na večer?“ spýtala sa ma hnedovláska.

„Budeš tam aj ty?“

Inés sa zasmiala. „Chcela by som, tak dúfam, že mi to vyjde.“

Nemali sme sa už veľmi o čom rozprávať. Bolo zaujímavé sledovať to, ako vám ľudia prichádzali a odchádzali zo života. Niektorí tam zostali len krátko, iní o čosi dlhšie. Niektorých ste predtým milovali a nechápete ako sa to všetko mohlo zvrtnúť. Je naozaj láska tak blízko k nenávisti? Stačí len krok a z nežnej láskavosti sa stane zúrivá nenávisť? Je to vôbec možné? Alebo stále milujete toho človeka, len to trochu vybledlo? Kam to všetko zmizlo? Alebo to boli len klamstvá a prispôsobenia sa niekomu? Prečo nebyť odvážny a neukázať to, kým naozaj sme, čo si naozaj myslíme aj keby sme mohli tomu druhému ublížiť? Česť tomu, kto hovorí o sebe pravdu, neprikrášľuje. Riskuje.

Emma ma už čakala. Sedela v obývačke na gauči a listovala si v časopisoch.

„No konečne si tu.“ Chvatne odhodila časopis a začala sa venovať mne.

„Tak ako bolo na skúške?“

„Úžasne ako vždy,“ povedala som ironicky.

„Ale no tak dievča, dnes máš svoj veľký večer,“ lišiacky sa na mňa usmiala a začala pobehovať po byte. Nevedela som poriadne čo robí, ale v pravý čas som sa to dozvedela. Zháňala veci potrebné na moju prípravu na, podľa jej slov, môj veľký večer. Vlasy mi natočila na natáčky, tie, ktoré používala mama, spravila mi pleťovú masku a chcela, aby som len relaxovala a bola v pohode. Že vraj všetko pre moje duševné zdravie a psychickú pohodu, čo je pre koncert veľmi dôležité. Začala som sa smiať, lebo všetka táto paráda mi prišla trochu prehnaná. Ale keď ona to brala tak vážne a pri každej činnosti sa tak tvárila. Náš byt sa premenil na kozmetický salón. A musím povedať, že som tomu bola rada. Keď tu bola Emma, zabudla som na vážnosť, ktorú som všetkému pripisovala a tak trochu sa vyslobodila z pút, ktoré ma držali. Sama som si uvedomovala, že som si určila nejaké linajky, na ktoré som chcela písať, ale nie vždy sa mi to podarilo. A viete čo? Bolo mi úplne jedno, že píšem za okraj.

O pol šiestej som už bola ako tak nachystaná. Vlnisté vlasy mi splývali na chrbát, Emma ma nalíčila, červené šaty podtrhovali moju bledosť a keď som sa pozrela do zrkadla musela som uznať, že prinajmenšom vyzerám dobre. Zhlboka som sa nadýchla, chvíľa mala zrazu inú atmosféru. Atmosféru pripomínajúcu sviatočnú chvíľu, atmosféru, keď snehové vločky ticho padajú na zem. Hrejivosť a všetko okolo toho. Práve, keď som stála pred zrkadlom na chodbe, prišla mama. Ohromene zostala stáť vo dverách.

„Madeleine?“ Po tvári sa jej rozlialo niečo, čomu neviem dať meno. Až potom zatvorila dvere.

„Kam to vlastne ideš?“

V chodbe sa objavila Emma a všetkému sa prizerala. „Na koncert a potom na rande.“

Mama zostala stáť ako obarená horúcou vodou. Pozerala raz na mňa, potom na Emmu. Nerozumela ničomu čo sa tu dialo, nevedela o čo ide.

„Čo ste vy dve vyparatili? Vysvetlite mi to?“

Emma sa zachichotala a dala sa do vysvetľovania. „Keď som tu bola naposledy, stretla naša Madeleine v parku pána, ktorý jej dal svoje číslo. No, chcel ju najskôr pozvať na kávu, ale samozrejme, Madeleine sa vyhovorila a tak jej dal vizitku, aby mu zavolala, keď bude mať čas. A ona mu volala len včera. Po koncerte sa majú stretnúť.“

„Vážne? Nič si mi nepovedala.“

Venovala som mame nevinný pohľad, na čo si ona vzdychla a začala sa vyzliekať. „Takže čo budeme robiť my dve?“ Pozrela sklamane na Emmu až ma to skoro rozosmialo.

„Neboj sa, ja už mám vymyslený program.“

A tak sme všetko nechali na ňu. Musela som ešte počkať kým sa oblečú ony dve a potom sa mohlo ísť.

Vonku už bola tma a poletovali snehové vločky. Svetlá, ktoré ožarovali parkovisko a chodník, ktorý viedol do sály, kde sa mal koncert uskutočniť pôsobili tiež tak slávnostne. Všetko dopĺňali elegantne oblečení ľudia kráčajúci po chodníku. Ich kroky rovnako ako naše smerovali do koncertnej sály. Nervozita začala prekviktať. Mama s Emmou ma ešte objali, kým som ja zašla tam, kde som mala. Moji spoluhráči sa pripravovali, na javisku bola tma, takže ľudia z hľadiska nič nevideli, ale my sme videli ich. Tiež sa hmýrili a snažili si nájsť miesto. Ja som tiež postávala v tom miernom zmätku, ktorý sa okolo mňa odohrával a pozerala do javiska. Ako som sa tam tak pozerala, na chvíľu som prestala vnímať nervozitu a mierny strach, ktoré sa mi rozlievali po tele. Pozerala som na všetkých tých ľuďoch, na mužov oblečených v čiernych, sivých a hnedých oblekoch s motýlikmi alebo kravatami. Sprevádzali svoje panie, ale stalo sa, že boli aj sami. Vo svetle, ktoré na nich svietilo sa vznášal prach. Spomenula som si na Marthe de Florian, na to, že bola herečka. Ja som síce herečka nebola, ale ľudia sa na ňu tiež tak pozerali ako sa budú pozerat' na mňa.

Niekoľko ma poklepkal po pleci a upozornil ma, že o pár minút to všetko začne, aby som išla na svoje miesto.

Moje miesto bolo celkom vpredu, boli sme len tri, ktoré sme hrali na violončelo, ostatní členovia hrali na husle a iné hudobné nástroje. Sadla som si tak, aby som sa cítila pohodlne. Pred nás sa postavil dirigent a vtedy sa svetlo uprelo na nás. Všetky oči v hľadisku sa pozerali našim smerom. Nestihla som ani vnímať, čo všetko mnou prechádza, keď dirigent ukázal, aby sme začali hrať. A tak to začalo. Všetko sa miešalo so všetkým, plne som sa sústredila na hru, nevnímala som ani tak ľudí v hľadisku. Po krátkej úvodnej skladbe sa pred nás postavil učiteľ, ktorý ma učil teóriu a začal sa prihovárať ľuďom, ktorí sa prišli pozrieť na koncert. Zatiaľ som zrakom blúdila pomedzi ľuďmi a snažila sa nájsť mamu s Emmou, ale nedovidela som tam. Príhovor bol krátky a my sme pokračovali. Mala som dobrý pocit z toho, že ide všetko zatiaľ dobre a trochu sa uvoľnila. Vtedy aj hranie išlo o niečo lepšie. Až kým som sa neuvoľnila úplne a čas plynul rýchlejšie, ani som nevedela ako, už bolo po všetkom, posledný tón a ľudia začali stávať zo stoličiek, tleskali a písali. Bolo vidno, že sú nadšení, že ich to nadchlo, pohlo nimi. Veselo som sa usmiala rovnako, ako sa usmievali všetci okolo mňa, spokojní sami so sebou a hrdí na to, že to zvládli. Mala som roztrasené ruky, keď som vstávala zo stoličky a trochu sa mi zatočila hlava. Hurónsky tleskot pokračoval, až kým sme sa všetci nestratili v zákulisí. Tu nastal znova obrovský zmätok a lomoz, učitelia chválili hráčov jeden cez druhého. Viem, že by som tam mala zostať, ale bolo mi to jedno. Mala som pocit, že tam začína byť príliš dusno a tak som bočnými dverami vyšla von. Neurobila som ani krok a skoro narazila do muža, ktorý tam stál a vyzeral niekoho.

„Prepáčte,“ ospravedlňovala som sa mu a chcela ho obísť, až kým som nezodvihla hlavu a nepozrela mu do tváre. Vyrázilo mi dych. Bol to Maxime David, právnik, ktorý ma vtedy stretol v parku a dal mi svoje číslo. Vyjavene som na neho hľadela. Čakala som ho, ale nevedela som, že bude tu a tak skoro, tak nečakane. Usmial sa na mňa. Bol oblečený v čiernom obleku, sako si držal prehodené cez ruku a košeľka bola biela ako práve napadaný sneh. Dva gombíky mal nedbalo rozopnuté a nemal kravatu ani motýlika.

„Musím povedať, že vás obdivujem. Ľudia si o vás hovorili.“ Stále sa usmieval a ja som nevedela, kam oprieť oči.

„Ď – ďakujem. A čo hovorili? Páčilo sa im naše vystúpenie?“

„Áno, ale myslel som tým, že hovorili o vás. O dáme v červených šatách s violončelom.“ Pousmiala som sa, tentoraz na neho. Obzeral si ma a aj keď to nedával veľmi najavo ja som si to všimla. Nebolo to, to okaté okúňanie, ale žena predsa vie, ako sa na ňu muž pozerá.

„Nech sa páči, to je pre vás.“ Podával mi jednoduchú bielu ružu. Prijala som ju.

„Ďakujem vám. Počkáte ma niekde tu? Idem ešte za mamou a potom môžeme niekam ísť.“

Dohodli sme sa, že ma počká pri hlavnom vchode a ja som sa dala do hľadania mojich dvoch žien. Všade bolo plno ľudí, ktorí sa chceli presunúť na večierok, ktorý sa konal vo vedľajšej sále. Keďže som nemala ani poňatia, kde tie dve môžu byť, vybrala som z vrečka kabátu mobil a dúfala, že mi to zodvihnú. Postavila som sa do mierneho zátišia a čakala. Trvalo dlho, kým mi to niekto zdvihol, ale nakoniec sa ozvala mama.

„Kde ste?“ zakričala som do telefónu, aby ma počuli. Nerozumela som veľmi čo mi hovorí. Jediné, čo som rozumela bolo niečo so sálou a tak som sa pobrala tam.

Hľadať tam niekoho bolo ako hľadať ihlu v kope sena. Aj tu sa ľudia len orientovali, stretávali a spoznávali okolie, čo je ako usporiadané a podobne. Nakoniec som tie dve zahliadla, stáli pri jednom zo stolov, na ktorých čakalo pripravené jedlo. Rôzne dobroty. Pečené mäso, šaláty, niekoľko druhov nápojov...

Prvá ma zbadala Emma a začala sa na mňa žiarivo usmievať. Potom sa mi hodila okolo krku.

„Bola si úžasná, zvládla si to!“ Mama stála za ňou a usmievala sa. Keď ma konečne Emma pustila, objala ma aj mama.

„Som na teba hrdá.“ Čo by povedal otec keby tu bol? Bol by aj on rovnako hrdý na dcéru, ktorá sa dostala na prestížnu školu a hrala na nástroj?

„Kde máš nápadníka?“ Emma sa poobzerala po okolí, ale nemohla ho tam nikde nájsť, lebo ten ma už určite čakal pred hlavným vchodom.

„Čaká má vonku.“ Nestihla som ani nič iné povedať, lebo Emma ma už súrila preč. Aj mama sa tvárila trochu zmätene, všetko sa to zbehlo príliš rýchlo.

„Musím byť ešte chvíľu s vami, nebude to odo mňa pekné,“ protestovala som.

„Tiež nebude pekné ak ho tam necháš len tak stáť. Keď sa vrátiš, vynahradíme si to.“ Mama ma povzbudila úsmevom a tak som sa pobrala preč. Chvíľu mi trvalo, kým som sa cez všetkých tých ľudí dostala von. Ovanul ma príjemný studený vietor a pohladil holé ramená, na ktoré mi hneď naskákali zimomriavky. Na chodníku už bola napadaná vrstva snehu.

„Nie je vám chladno?“ ozvalo sa z tmy až som sa mykla. Áno, bolo to trochu zvláštne. Vonku bolo ticho. To ticho, keď padajú snehové vločky. Prehodila som si cez seba sivý kabát.

„Nemala som čas sa tam vnútri obliecť,“ usmiala som sa na neho a zapla veľké gombíky.

„To chápem, je tam plno ľudí. Ale musím vás ešte raz pochváliť. Vy, aj všetci vaši spoluhráči ste boli veľmi dobrí.“

„Ďakujeme.“

„Tak teda môžeme ísť? Kam by ste chceli ísť?“

„Myslela som si, že už máte vybraté nejaké miesto.“

„V podstate ani nie, ale najskôr,“ pristúpil ku mne bližšie. „By som sa vám mal predstaviť aj osobne, nie len cez vizitku. Som Maxime David, ale prosím volajte ma len Maxime.“

„Madeleine.“ Podala som mu ruku a on ju ticho prijal a jemne stisol.

Miesto, kde sme napokon išli bolo veľmi zaujímavé. Ešte som tu predtým nikdy nebola. Vonku boli rozvešané farebné svietiace lampióny. Táto reštaurácia sa nachádzala medzi budovami a do jej záhrady sa vstupovalo cez veľkú okrúhlu bránu. Dalo sa sedieť aj vonku, keby sme boli taký odvážni alebo chceli mať väčšie súkromie, nerušené ostatnými ušami, ktoré by mohli chcieť načúvať.

Stoly to boli okrúhle, väčšinou pri nich boli dve až štyri stoličky, už poprášené snehom. A preto sme zamierili dnu. Tam bolo svetlo, teplo a útulne, rozvoniavala čokoláda, na ktorú som hneď dostala chuť. Reštaurácia bola rozdelená na niekoľko miestností. Prvá miestnosť nebola až taká veľká, v nej bolo len pár stolov a bar, ďalšia väčšia, no a tá tretia najväčšia, kde, ako sa zdalo sa konali koncerty o čom značilo javisko. My sme si sadli do tej najväčšej, pretože tu bolo najmenej ľudí, ale tiež sa mi pozdávala najviac. Obzerala som si okolie. Tu to nebolo až také prezdobené ako v predchádzajúcich častiach. Útulnosť, ktorá tu vládla mi urobila dobre. Konečne som sa uvoľnila po stresujúcich prípravách na koncert.

Hneď k nám pricupitala čašníčka, popriala nám príjemný večer a podala menu. Nemusela som si v ňom ani dlho listovať, hneď som mala vybrať.

„Ty už máš vybrať?“ čudoval sa Maxime, keď som zatvorila menu a položila ho nabok.

„Áno,“ usmiala som sa na neho a nechala oči, nech sa popasú okolím. Chcela som sa nechať unášať, nech už tento večer prinesie čokoľvek.

„Tak by si mi mohla poradiť, lebo z toho všetkého čo je tu si neviem vybrať.“

„Niečo, čo máš rád,“ skúsila som. Čašníčka sa k nám vrátila a spýtala sa, či sme si už vybrali. Maxime si dal nejakú špecialitu a ja som si dala:

„Horúcu čokoládu, prosím.“

Maxime na mňa začudovane pozrel, keď čašníčka odišla. „To ti stačí? Nie si hladná? Nechcem, aby som ťa potom mal na svedomí.“

„Nie, zatiaľ nie som hladná, ale keď budem určite si niečo dám.“

„Tak dobre, teraz by sme si asi mali povedať niečo o sebe. Takže podľa toho čo som sa dozvedel z letáku o tom koncerte, pravdepodobne študuješ na Sorbonne. Alebo je to inak?“

„Áno, si pravde blízko, vlastne je to pravda. Študujem na Sorbonne hudbu.“

„To musíš byť veľmi dobrá. Mám hudbu rád, dokonca som jedného času sám hral, ale myslím si, že sa v nej nevyznám tak dobre ako ty.“ To ma prekvapilo.

„Hral si?“

Pousmial sa a zatúlal sa do spomienok, ktoré som ja nepoznala, ale on sa v nich teraz prechádzal.

„Neviem či som použil správny výraz. Pokúšal som sa o to. Skúšal som hrať na niekoľko nástrojov. Napríklad na gitaru a potom dokonca aj na harmoniku, ale nevyšlo mi to. Tak som sa rozhodol, že z mojej kariéry úspešného hudobníka nič nebude a dal som sa na právo.“

„Tak to je pekná otočka. Tieto dva odbory so sebou nemajú nič spoločné.“

„To nie, ale v práve som sa našiel viac ako v hudbe. Nechcem tým povedať, že hudba pre mňa znamená málo alebo ju pokladám za niečo menej, to určite nie, ale...“

Začala som sa smiať. „Nemusíš mi to vysvetľovať. Nie všetci sme umelci.“

„To máš pravdu. Asi by to bolo nudné, keby sme všetci boli rovnakí.“ Vtedy nám čašníčka doniesla jedlo. Lepšie povedané, Maximovi doniesla jedlo a mne horúcu čokoládu, na ktorej sa kopila šľahačka posypaná mandľami.

„Vyzerá to tak, že to tvoje je ešte lepšie ako moje,“ zasmial sa Maxime, keď sme sa každý pustili do toho svojho. Zaborila som lyžičku do hustej šľahačky a dala si ju do úst. Veru že som neoľutovala, že som si objednala práve toto. Šľahačka mala lahodnú chuť a to už nehovorím o tej čokoláde. Rozbúravalala všetko, nechala som nech sa mi rozplýva na jazyku, dokonca som pár krát labužnícky zavrela oči.

„Nabudúce si budem musieť objednať to čo ty,“ povedal Maxime potichu.

„Prečo?“ Otvorila som oči, ktoré som práve prižmúrila, aby som si mohla vychutnať chuť.

„Zdá sa, že ti to veľmi chutí.“

Len som prikývla. Mal pravdu, chutilo mi. Každý jeden hlt som si užívala, vyžívala sa v ňom.

„Tak teraz mi povedz niečo o sebe ty. Čo ty a hudba? Presnejšie violončelo?“ Viac sme sa začali zhovárať, keď sme už obaja mali prázdne misky a zahriate vnútra. Keby sa ma nespýtal na violončelo, asi by som bola na koncert, ktorý sa konal ani nie pred hodinou zabudla.

„Začala som hrať, keď som mala asi deväť alebo desať rokov. A ako vidíš hrám doteraz.“

„Určite? Žiadne nástrahy, prekážky?“

Zamyslela som sa. Načo tu rozpitvávajú túto tému, keď to bolo tak ako to bolo?

„Hra ma bavila. Menšie komplikácie prišli až potom neskôr, ale asi som ich prekonala, no a dostala sa tam, kde som teraz.“

Maxime sa usmial. Jeho úsmev bol taký hrejivý, rovnako ako jeho oči. Zaujali ma hneď, na prvý pohľad. Vlastne jeho osobnosť bola zaujímavá, to čo vyžaroval.

„Mala si nejakú motiváciu, prečo si to všetko zvládla, vydržala? Vieš, ľudia keď aj majú motiváciu často od nej povolia.“

„Hmm, možno to potom nie je dostatočná motivácia, dostatočne veľký cieľ,“ usmiala som sa.

„Bude to naozaj v tom? A prečo potom zlyhávajú aj tie veľké ciele?“ Mala som pocit, že jeho otázky sú skôr rečnícke, ale ja som na ne aj napriek tomu odpovedala.

„Možno si dostatočne neveria.“ Mykla som plecami, pripravená na ďalšie oponovanie.

„Ťažko povedať. Ja keď som sa mal učiť na skúšky nebolo to vždy ako prechádzka ružovou záhradou. Niekedy sa až čudujem, že som to zvládol a som kde som, ale zároveň som na seba hrdý. Nebude to aj tým? Dokázať najskôr tie menšie ciele, stále si veriť viac a viac a potom dokazovať tie veľké?“

„Prečo sa ma na to pýtaš, keď sám vieš odpovedť?“ odpovedala som protiotázkou.

„Len ma zaujíma tvoj názor.“ Pozrel na mňa a nechal, aby sa jeho oči prechádzali po mojej tvári. Na chvíľu som jeho pohľad zdržala, ale potom som len placho sklopila zrak. Prečo vôbec? Bála som sa, čo by mi našiel na tvári, v očiach? Alebo práve mne chýbala tá sebaistota, cez ktorú by som sa nebála ukázať kto vlastne som, nehanbila sa za to.

„Už som ti ho povedala,“ povedala som nadnesene, so štipkou ľadu v hlase. Maxime sa odklonil a oprel sa o operadlo stoličky.

„Možno máš pravdu,“ odvetil a na chvíľu sa medzi nami rozhostilo ticho. Ustúpil, ale zároveň sa za jeho slovami dala badať myšlienka. Rozmýšľal nad niečím, neveril mi, myslel si svoje, ale nedal mi to celkom najavo.

„Čo plánuješ robiť po škole?“ Pokračoval náš rozhovor potom. Zachytil ma úplne nepripravenú. Ľudia sa ma nezvykli pýtať na tento druh otázky. Bolo im jasné, že budem niekde v nejakej kapele alebo budem vystupovať v orchestri, možno skúsím sólovú dráhu, ale tomu dával šancu málokto.

„Povedz mi najskôr ty, ako si sa dostal k právu a potom ti možno prezradím ja, čo budem robiť po škole.“

Maxime sa usmial a znova sa naklonil o trochu bližšie. V tom úsmeve som pobadala kúsok rannej sviežosti a pobavenia.

„Nie je to nejaký obzvlášť zaujímavý príbeh.“

„Rada si ho vypočujem.“

Maxime sa na chvíľu zamyslel a potom spustil. „Vyrastal som tu v Paríži a potom v Lyone, kde bývala moja mama. Narodil som sa tu, kde som s rodičmi býval pár rokov, ale mama sa potom rozhodla, že pôjde do Lyonu, kde sa jej naskytla celkom slušná práca a zobrala so sebou aj mňa. S otcom im to nejako neklapalo, ale tvárili sa ako fungujúca rodina aj keď spolu takmer nekomunikovali. Práve v Lyone som to skúšal s hudbou, veď dievčatá na také veci leteli,“ zasmial sa. „Ale po pár hraniach a verejných vystúpeniach som si uvedomil, že to nebude asi to, čo by som mal robiť, čo by ma bavilo. A potom som sa vykašľal na hľadanie a žil si svoj život. Flákal sa s kamarátmi a nejako prežíval, až kým neprišiel bod, keď sa všetko zlomilo.“

Mal som asi sedemnásť, keď sme sa s mamou vrátili do Paríža k otcovi. Pohádali sa tak až prišlo k rozvodu. Mám ešte mladšieho brata a kvôli nemu začali rôzne naťahovačky a cez neho si rodičia vracali údery. Vtedy mi to prišlo ako neskutočné svinstvo a zdalo sa mi, že právnik, ktorý to mal na starosti s tým nič nerobil, neusmernil ich a chudák môj brat len zbytočne trpel. Ja som sa cez to preniesol, bol som starší a chcel som si žiť svoj život, ale toto mi prišla ako strašná nespravodlivosť. Že sa s ním a o neho naťahovali ako o hračku bez citov. Tak som sa rozhodol, že s tým niečo urobím a vyštudoval som právo.“

Prekvapene som nadvihla obočie.

„Takže kvôli tvojmu bratovi sa z teba stal právnik?“

„Nie len kvôli bratovi, ale aj kvôli rodičom.“

„Je fajn, keď ľudia vo svojej práci hľadajú niečo viac než len to, či budú majetní,“ dodala som ticho a nakreslila na stôl zopár neviditeľných krúžkov.

„Aj to je určite dôležité, ale dôležité je, aby si to robila pre niečo. Videla v tom zmysel.“

Obdivovala som jeho slová a to, aký bol bezprostredný. Chvíľu som sa na neho zadívala, ale nemala som dostatok času, aby som si vychutnala každý detail, krivku jeho brady a sánky, lebo si to všimol a uprel na mňa rovnako zvedavý pohľad. Z momentu nás vytiahol len rinčiaci mobil, ale nie môj, ale jeho. Mal ho položený na stole a tak len prijal hovor. Snažila som sa nepočúvať aj keď on hovoril len málo a telefonát trval krátko.

„Musím sa ti ospravedlniť, ale už budem musieť ísť.“

„To nevadí, máš určite veľa práce.“

„Nie je to o mojej práci, ale... dúfam, že na budúcom stretnutí ti to vysvetlím. Ak sa so mnou budeš ešte niekedy vôbec chcieť stretnúť.“

„To isté sa môžem spýtať aj ja teba.“

Maxime zavolať na čašníčku, aby zaplatil účet. Tá hneď pribehla. Vybrala som si z kabelky svoju peňaženku, ale Maxime jej dal peniaze skôr ako ja a ona sa viac nestarala či jej niečo dám ja alebo nie.

„Pozval som ťa,“ okomentoval môj čin. „A určite sa budem chcieť s tebou stretnúť. Môžem ti niekedy zavolať?“

Aj ja som vstala zo stoličky a začala si obliekať kabát.

„Určite,“ usmiala som sa a jeho otázka vo mne vyvolala pocit zvláštnej nervozity. Pokúšala som sa nahmatať rukáv kabátu, ale nejako sa mi to nedarilo. Maxime priskočil ku mne a podržal mi ho, kým som ruku nezastrčila do rukávu.

„Ďakujem.“

„Zaveziem ťa domov.“

„To nie, to nemusíš. Zavolám mame, aby po mňa prišla.“

„Hádam nenechám ženu samú vonku a večer. Odveziem ťa.“

A tak som mu povedala približnú adresu. Síce to bolo cez celé mesto, ale povedala som mu, nech ma vysadí pri inom bytovom dome než v tom, kde bývam ja. Rozlúčili sme sa, počkala som, kým sa jeho auto zaradí medzi ostatné a urobila ešte pár krokov, kým som sa dostala tam kde som mala.

Čo bolo najväčšie prekvapenie? Že mama s Emmou ešte neboli doma. Odomkla som vchodové dvere a našla byt prázdny, tichý a tmavý. Zapálila som svetlo na chodbe a čakala na nejaký náznak života, ale nič. Žeby sa bavili lepšie ako ja?

A tak som sa prezliekla, dala si sprchu, v kuchyni našla niečo pod zub a uvelebila sa do svojej izby na posteľ. Mala som v úmysle, že si budem niečo čítať, ale nejako ma na knihy a písmenká v nich prešla chuť. V hlave mi premávali spomienky na dnešné udalosti, konečne som mohla to všetko zrekapitulovať, prebrať sama so sebou a tak. Až kým som nepočula, že sa niekto vkráda do bytu. Chvíľu som počkala, kým sa vymocú a vlastne čakala aj potom. Ony si ma našli aj bez môjho pričinenia. Mama ukázala Emme, aby bola ticho, keď pootvorila dvere na mojej izbe. Asi si mysleli, že spím.

„Dobrý večer, kde ste boli?“ Prekvapila som ich s úsmevom. Mamu až myklo.

„Ty nespíš?“

„Nie, čakám na vás, kým mi dáte dobré vysvetlenie, kde ste boli.“

Emma sa zachichotala a prešmykla sa popri mame ku mne do izby.

„Keby ti to vykladala tvoja mama tak tomu neuveríš, ale že som to ja, budeš musieť.“

Emma si sadla ku mne na posteľ, zatiaľ čo mama sa opierala o zárubňu.

„Na chvíľu sme zostali ešte v tej sále, ale bola tam nuda, tak som tvoju mamu vytiahla von. Chcela ísť domov, ale povedala som jej, že keď sa ideš baviť ty, prečo by sme sa nemohli baviť aj my? Mimochodom, ako bolo na rande?“

„Na rande?“

„No a kde si bola?“ Uprela na mňa tie jej vševediace oči. Nevedela som, že to bolo rande až doteraz, kým mi to moja milá teta neobjasnila.

„To je jedno, potom nám aj tak všetko porozprávaš. Tak sme sa túlili po vonku, hľadali nejaký podnik, kde by sme sa mohli zohriať. V jednom z nich sme stretli jedného pána. Stále poškuľoval po tvojej mame až to nebolo pekné. Preto som sa vybrala za ním a na rovinu mu povedala, čo chce, prečo po nej tak poškuľuje. Chudák bol z toho úplne pať, nevedel čo mi má povedať a nakoniec z neho vyšlo, že preto, že je veľmi pekná. Tak som ho zobrala k nám. Nevedel čo má povedať tak veľmi som ho šokovala. Bol to taký motaj, nasmiali sme sa na ňom.“

Mame sa mihol na tvári úsmev, keď to Emma povedala. „Potom sme mu zdrhli a tak... ale teraz povedz ty. Ako bolo?“

„Normálne,“ odvetila som jednoducho.

„Pre boha, celý večer takto zhrnúť do jedného slova? Ja by som ti veľmi rada povedala podrobnosti našej malej zábavky, ale bola som zvedavá čo povieš. A ty, že normálne...“

„Čo by som ti mala povedať?“

Do rozhovoru sa zamiešala mama. „Emma, ak sa o tom nechce rozprávať, nemusí. Je to jej vec . Čo bolo aj to o čom sa bavili.“

„Podľa tohto všetkého to vyzerá, že ste robili niečo ale dosť nepekne,“ zaškerila sa Emma a drgla do mňa laktom. Zasmiala som sa.

„Kopu hlúpostí,“ pridala som sa k jej hre. „Ale nie. Boli sme v nejakej reštaurácii, prehodili zopár slov a potom mu zazvonil mobil a povedal, že musí ísť.“

„Kam?“

„Neviem. Povedal len, že mi to vysvetlí, keď sa stretneme nabudúce.“

„Takže si sa mu páčila! A čo on? Aký je? Pôjdeš s ním von?“ vyzvedala ďalej moja zvedavá teta.

Je pravda, že to, aký je a nie je som pred nimi rozoberať nechcela. Alebo to bolo preto, že som to nechcela rozoberať so sebou? Emma na mňa vyvalovala zvedavé oči, doslova mi visela na perách. Aký je? A dá sa to zistiť z jedného rozhovoru, jedného stretnutia? Stále nás môže prekvapiť nejaká vlastnosť aj po rokoch spolužitia alebo spoznávania.

„Je právnik, detstvo trávil raz v Lyone raz v Paríži, kde býval jeho otec, mama žila v Lyone lebo tam mala prácu. Z toho čo hovoril som pochopila, že sa chcel dať na hudobnú dráhu, ale veľmi mu to nešlo a tak sa dal na právo. Je niečím zaujímavý áno, názormi určite.“

„Akými názormi?“

„Nechceš vedieť presné detaily nášho rozhovoru?“

„Keby bolo na mne...“

„Tak už dosť,“ zakročila mama. „Všetky sme unavené, mali by sme si ísť ľahnúť, zajtra sa o všetkom môžeme ešte porozprávať.“

„Ak si unavená ty choď si ľahnúť,“ povedala pohotovo Emma. „My sa môžeme rozprávať.“

Mama len prevrátila oči stĺpkom. Viem, že aj ona je zvedavá na to, ako dopadla moja schôdzka, podľa Emmi rande, ale nedávala to pred ňou znať, preto nás nechala len tak, sedieť v izbe a ona sama sa niekam vyparila.

„Tak už môžeš začať rozprávať.“ Emma sa natočila viac ku mne a čakala. Moje zážitky určite neboli také napínavé a plné nečakaných zvrátov ako tie jej.

„Nemám ti čo povedať. Už som ti povedala všetko.“

„Nepovedala. Aký je? Nebol veľmi drzý alebo nedovoľoval si?“

„Nie, bol veľmi milý, priateľský. Rozprávali sme sa vlastne veľmi krátko, lebo musel odísť, niečo mu do toho prišlo.“

„Ale povedal, že zavolá nie? Chceš sa s ním ešte stretnúť? Alebo ťa neoslovil?“

„Čo ja viem? Bolo to príliš krátko.“

„Ale no tak, Madeleine.“ Emma na mňa pozrela trochu netrepežlivo a naklonila sa vrchnou časťou tela dozadu a potom naspäť. „Musíš vedieť či ťa na ňom niečo zaujalo a chceš ho ešte stretnúť. Neverím, že niekto tak vnímavý ako ty nevie odhadnúť človeka.“

„Ja radšej ľudí už neodhadujem na prvý pohľad. Nie vždy sa ti to totiž vydarí.“

„Počuj, čo také sa ti stalo, že ťa to takto zablokovalo? Si ako v kľči, nechceš si priznať to, čo už vieš a dávaš všetkému až prílišnú zaseknutosť. Vieš čo? Ak sa o tom nechceš rozprávať, dobre. Ale mala by si s tým niečo urobiť.“ To boli posledné slová, ktorá mi Emma v ten večer povedala. Zostala som s izbe sama so sebou, prekvapená tým, ako zareagovala. Som zaseknutá? Nechcela som priznať jednu vec... a tou bolo, že v skutočnosti sa mi ten muž páčil.

Emma nakoniec odišla o čosi skôr. Niekedy sa ku mne správala rovnako ako predtým, inokedy som zacítila chlad, ktorý sa vohnal do našich rozhovorov. Ale keď odchádzala, všimla som si ružovú šatku, ktorú som jej darovala. Mala ju obkrútenú okolo krku.

Keďže vládol predvianočný čas, všetko sa nejako zbehlo. O mesiac som mala mať skúšky, ale nemala som chuť ani náladu sa na ne pripravovať. Vôbec sa mi nechcelo, nevidela som v tom zmysel a tak som len bezcieľne chodila hore dole, do školy a zo školy. Dni sa zlievali a boli pochmúrne. Často som sa zamýšľala nad tým, čo robím zle. A čo vlastne chcem? Odpoveď akosi neprichádzala. Nevyznala som sa v tom, čo som si povedala, nevedela som sa nájsť, ale vedela som, že škola, na ktorej som študovala ma nenapĺňa a nezaujíma. Tak čo ma tam potom držalo tak dlho?

Jedného dňa som sa rozhodla, že pôjdem do obchodu. Chcela som mame spraviť radosť a kúpiť jej pod stromček niečo pekné. Bol už celkom pokročilý dátum. A nemala som nejako chuť ísť do apartmánu madame de Florian. Keď som sa nad tým zamyslela, veľmi rada by som tam išla, ale len vtedy, keby tam neboli jej dvaja kolegovia. Dokonca aj Léo sa mi akosi sprotivil a nevedela som, ako sa ku mne bude správať po tom, čo sa stalo s tou šperkownicou. Odvtedy som tam nebola a už mi to chýbalo. Chýbalo mi to zvláštne čaro, bádanie a skúmanie, vôňa stariny, zatuchliny a prachu. Cítila som sa blízko tomu príbehu, ktorý sa tam odohrával pred niekoľkými rokmi.

A tak som zadumane kráčala pomedzi ľudí a popri vysvietených výkladoch. Mala som presne určené miesto, kde som mala zamierené, dokonca aj vybraný darček a tak som dúfala, že tú vec ešte budú mať.

Zabočila som na rohu, už som videla obchod, nad ktorým sa vynímal nápis s jeho menom. Skrehnutými prstami som stlačila kľučku a vošla dnu. Ľudí tu bolo pomerne dost', takže bolo ťažké sa pomedzi nich pretlačiť a nájsť to, čo som hľadala.

Ako som prechádzala pomedzi ľudí a regály, hľadajúc vytúžený darček, zbadala som ženu. Bola mi nejaká povedomá. Lesklé čierne vlasy jej padali na chrbát, mala výrazne namaľované obočie, okolo krku sa jej vynímal hrubý biely šál popretkávaný striebornou niťou. V ruke držala fľaštičku s čistiacou vodou na pleť a čítala si, čo na nej bolo napísané. V tej chvíli som spozornela, lebo som prišla na to, odkiaľ mi je taká povedomá. Oblial ma studený pot. Cez toľkých ľudí som ho nemala možnosť zazrieť, hoci možno on už ma dávno sledoval a vedel, že som tu. Nohy mi vrástli do podlahy a odrazu som sa nevedela pohnúť z miesta. Dostala som strach. Žena si naďalej pokojne čítala o pleťovej vode a vtedy som ho zbadala. Stál neďaleko nej a pozeral sa na všetky tie produkty, ktoré stáli naukladané pred ním. No vedela som, že si ma všimol a že si ma potajomky obzerá. Ozvalo sa to staré známe niečo, čo ma vtedy tak ukrutne bolelo a teraz chcelo, aby som to všetko zavrela, zabuchla dvere a tvárila sa, že nie som doma. Ale známy aj neznámy pocit sa mi rozliehal po hrudi a žalúdku. Bola to slabosť? Spomenula som si v tom okamihu hádam na všetko.

Zvrtla som sa na päte a dávala si pozor, aby som sa vyhla ľuďom a nenarazila do niekoho. Ani som nekúpila to, čo so kúpiť chcela. Až keď som sa dostala von sa mi trochu uľavilo, ale dostatočne na to, aby som nemala blbý pocit, že ma pozoruje a nedajbože, že ide za mnou. Nevieam, čo si o mne po tom všetkom myslel a mohlo mi to byť jedno. Ale nechcela som v jeho očiach vyzerat' ako hlupaňa, aj keď mi to mama niekoľko krát vyhovorila. Mala som s ním nejaké plány? Nejaké sny do budúcnosti? Určite áno, ale väčšinou to boli len také maličkosti, neplánovala som veľké veci, chcela som len, aby sme boli šťastní. Aby on bol šťastný. Do očí sa mi nahrnuli slzy. Už som vtedy proste nevládala, nevládala som sa mu prispôsobovať, formovať sa, tvarovať ako voda ako to vyhovovalo jemu. Bol v skutočnosti taký, aký sa mi javil a ukazoval na začiatku alebo sa mi chcel len zalíškať? Škrela ma to. Klamal stále? A kto to vlastne bol? Aký bol naozaj? Po čom naozaj túžil, čo chcel, o čom premýšľal. Až po nejakom čase začal ukazovať inak. Stále niečo riešil a len on, on, on... Nevládala som, nemohla. A potom prišli ďalšie veci, ktoré ukázali, aby som od neho odišla. A tak som to aj urobila.

Robila som dlhé kroky, len aby som sa odtiaľ dostala. Dokonca som v tej chvíli mala chuť odtiaľ naozaj vypadnúť, odísť z tohto mesta, z tejto krajiny a zakotviť niekde naozaj ďaleko. Tam, kde ma nikto nepozná, kde môžem začať žiť nový život aj keď s jazvami. Prijat' ich, alebo ako on sa tváriť, že sa vôbec nič neudialo? Nič to pre neho neznamenalo? Ako by som ja mohla všetko poprieť, keď sa to stalo. Snažila sa na to pozerat' zo všetkých možných uhlov, ale nie vždy som našla ten správny. Len som si hovorila, že to chce čas. A chcelo?

Otrasená zo zážitku som sa vracala domov. Hneď ma prešla chuť na kupovanie nejakých darčiekov. Najradšej by som bola, keby žiadne Vianoce neboli. Vyvalila som sa na gauč a zhlboka dýchala. Zavrela oči. Na chvíľu to pomohlo, nechat' sa len tak unášať rytmom vlastného dychu. Vnútro sa upokojilo a nechcelo sa mi vstať. Nevládala som a cítila sa tak pokojne. Znova som si spomenula na otca. Čo by povedal na to všetko, čo sa za posledné roky udialo? Nemal by na mňa čas a nejakoby sa to ututľalo? Čas sa pomaly vliekol, zdalo sa mi, že až príliš pomaly. Začala som byť nervózna, nič sa nedialo, stálo na jednom mieste rovnako, ako som na mieste stála ja. Prekvapilo ma až zvonenie telefónu. To je určite mama, určite mi chce oznámiť nejakú novotu, na ktorú v poslednom čase prišli. Domov chodila už skôr, ale nie veľmi sa chcela so mnou rozprávať o byte Marthe de Florian.

Číslo však nepatrilo jej.

„Ahoj,“ pozdravila som hneď, ako som prijala hovor.

„Ahoj, neruším ťa?“ ozval sa z druhej strany Maxov hlas.

„Nie, práve som sa vrátila z nákupov. Ako sa máš?“

„Celkom to ide, teraz mám trochu predvianočný zhon, snažím sa všetko stihnúť, tak ma mrzí, že som sa nemohol ozvať skôr.“

„To nevadí, máš veľa práce.“

„To mám, ale na teba si nájdem čas určite. Preto ti aj volám. Nemala by si dnes večer čas? Alebo zajtra okolo obeda?“

„Dnes by som sa chcela učiť na skúšky a mám ešte niečo. Ale ak by ti to vyhovovalo, môžeme sa stretnúť zajtra.“

„V tom prípade ťa pozývam na obed.“

9. Kapitola – Obyčajný deň

Obloha bola dnes skoro úplne čistá. Zdobilo ju len pár tenkých oblakov, ktoré si lietali nad krajinou, inak sa spoza nich a za nimi rozprestierala nebeská modrá. Stále som dvíhala hlavu hore k nebu, k oblakom, aby som mohla obdivovať tú krásu. Chvíle ako tieto ma naplnili obdivom a krásou, ktorú mohli moje oči zočítať a vlastne všetko to bolo také neopísateľné, že ste sa v tej chvíli o to chceli s niekým podeliť. O chlad, ktorý ste cítili na prstoch aj na špičkách uší, paru, ktorá vám pri každom výdychu vyšla z nosa alebo úst ako cigaretový dym. Nikdy som nefajčila, ale ako malá som sa tvárila, že fajčím cigaretu práve vo chvíľach, aké boli tieto. A skúsila som to aj teraz. Zhlboka som sa nadýchla, našpúlila pery a vydýchla. Kráčala som cez park na miesto, kde sme sa mali stretnúť. Nenáhlila som sa, bol krásny deň tak prečo ho nevyužiť aj takto, pre niekoho možno trochu nezmyselne? Prečo nezabudnúť na všetko a len tak byť. Bláznit' sa a hrať ako deti, predstaviť si teda, že fajčím cigaru a je mi dobre.

Maxime ma už čakal, ruky zastrčené vo vreckách, rozhliadajúc sa okolo seba. Keď ma zbadal pousmial sa a počkal, kým prídem bližšie.

„Pekný deň ti želim,“ pozdravil ma s úsmevom. Tiež som sa na neho usmiala a pomalým krokom sme sa vybrali ďalej. Mali sme zamierené do jednej neveľkej reštaurácie tu neďaleko.

„Máš dnes čas?“ spýtala som sa ho, keď som si lepšie uvedomila, že je vlastne právnik, je pracovný týždeň a on popri mne kráča tak pokojne, akoby nič.

„Keby som nemal tak tu nie som,“ odvetil pobavene.

„Áno, ale si právnik.“

„A právnik nemôže mať voľno?“ Vedel o čo mi ide, ale doberal si ma. Trochu ma tým zneistoval.

„Ale aj tak... vieš dobre, na čo myslím.“

„Nie som si tým istý, mala by si mi to vysvetliť po lopate.“

Len som sa zasmiala a radšej to viac nerozpítvávala.

Vošli sme do reštaurácie, kde už bolo zopár ľudí, ktorí sa rovnako ako my dostavili na obed. Ešte v tejto reštaurácii nebolo cítiť blížiace sa Vianoce a ja som bola tomu vďačná. Vyzeralo to tu byť pokojné, také pohodové. Obyčajné.

„Máš na niečo vybrané chuť?“ spýtal sa ma Maxime, keď sme už sedeli za jedným zo stolov a nakláňali hlavy nad menu. Pravdu povediac, nemala som na nič extra chuť.

„Ja neviem, možno len nejakú polievku,“ povedala som, čítajúc ich názvy.

„Polievku? A len polievka ti stačí?“

„Nie všetci potrebujeme plné misy mäsa,“ zatiahla som, na čom sa Maxime začal smiať.

„Tak to naozaj neviem, koho myslíš. Tak potom aj ja patríam do tých všetkých,“ smial sa ďalej, na čo som si ja bez ďalšieho komentára objednala palacinky so šľahačkou, višňovým džemom a zmrzlinou.

„A ty teda nemusíš byť teraz v škole?“ spýtal sa ma Maxime, keď sa zahryzol do kúska paradajky.

„Nie, dnes som mala školu ráno. Ale tú podobnú otázku sa ťa môžem spýtať teraz ja. Prečo nie si v práci? Už som sa ťa to aj pýtala.“

„Je čas obedu,“ povedal, ale ja som vedela, že to nebolo všetko.

„Neverím ti. Niečo za tým je,“ povedala som a odpila si z malinového čaju.

„Nemusí vždy za všetkým niečo byť.“

„Ale za týmto niečo je,“ povedala som presvedčená o svojej pravde. „Nechcel... nechcel si sa len vyhnúť svojej žene?“ Viem, že to odo mňa mohla byť hlúpa otázka a asi aj hlúpo vyznela, ale nedbala som. Potrebovala som sa uistiť.

Maxime si obrúskom utrel ruky. Prečo? Veď ešte len začal jesť. Laktami sa oprel o stôl a pozorne sa na mňa zadíval.

„Myslíš si, že som teraz mal byť so svojou rodinou, však? Alebo že vtedy ten telefonát má s tým niečo spoločné, ak tomu dobre rozumiem.“

„Nie, len sa pýtam či si nemal byť niekde inde a nechcel sa tomu vyhnúť.“ Hovorila som pokojne. Palacinky boli teplé, zmrzlina sa mi rozpúšťala na jazyku, ich vôňa lahodila môjmu nosu.

„Ja nemám manželku,“ povedal rovnako pokojne. Trochu neveriacky som na neho vyvalila oči. Prečo som to nechápala? Bolo to tým, že som bola napätá z toho čo sa mi kedysi stalo?

„Ale sľúbil som ti, že ti vysvetlím, prečo som musel tak náhle odísť.“ Tón jeho hlasu zväžnel, rovnako ako zväžneli jeho oči. Dokonca som sa začala báť, čo sa za tým môže skrývať. Mysľou mi prebehlo niekoho príbehov, kvôli ktorým musel odísť a nie všetky boli veselé. Maxime stále nejedol, opieral sa rukami o stôl a pozeral sa niekde za mňa. Alebo sa pozeral niekde inde? Tam kde som ja nedovidela?

„Musel som ísť za svojou dcérou,“ povedal náhle. Nevieť čo čakal. Ako zareagujem, ale na mňa ťarcha jeho slov nedopadla. Spomenula som si na dievčatko, ktoré do mňa vtedy v parku narazilo. Vôbec som si neuvedomila, že môže byť jeho. Vôbec som si ju nedávala do súvislosti s ním, dokonca som nad tým ani nerozmýšľala. Ale dievčatko vyzeralo už dosť staré, tak koľko rokov má tento mlado vyzerajúcu muž?

„Koľko máš rokov?“ Padla moja otázka hneď za tým, ako padli jeho slová.

„Nedávno som mal tridsať.“ Sledoval ma tými jeho očami tak zvláštne, akoby chcel zachytiť každý môj pohyb a vedel z neho vyčítať nejakú skrytú reakciu o ktorej som ani ja nevedela. A začala som sa cítiť trochu nepríjemne. Preto som odložila príbor a utrela si ústa.

„Teraz už chápem, prečo si musel odísť. Mohol si mi to povedať už vtedy. Čo je na tom také, že si mi to chcel povedať len teraz?“

„Teba neprekvapuje, že mám dcéru?“ On bol viac prekvapený ako ja.

„Malo by ma to nejako prekvapovať? Je normálne, že ľudia majú deti.“

„Väčšinou ženy nie sú nadšené, keď im poviem o svojej dcére. Buď to teraz myslíš úprimne alebo to hráš. Ak to, čo si mi povedala nie je pravdivé, prosím povedz mi čo si myslíš naozaj.“

„Nemám dôvod ti klamať.“ Uprene som mu pozrela do očí, aby mi uveril. „Nie som prekvapená. Ľudia mávajú deti v rôznych vekoch, dokonca niektorí sa stávajú rodičmi ich prvého dieťaťa aj v neskoršom veku. Takže neviem, prečo by som mala byť prekvapená.“

„Povedal som ti, že nemám ženu.“

„Môžeš mať priateľku, je to v tejto dobe normálne, nie?“

Maxime sa uvoľnil a pousmial sa. „Mal som manželku, ale už moja manželka nie je. Dokonca ani priateľka.“

Zháčila som sa. Nevedela som totiž, ako v rozhovore pokračovať, čo sa spýtať alebo nespýtať, aby som ho neurazila a aby to nebolo príliš indiskrétné. Preto som chvíľu váhavo mlčala. Zvedavosť by sa ho sama od seba spýtala hádam milión otázok, ale tá moja druhá časť si to nedovolila.

„Ako dlho už to je?“ skúsila som teda niečo medzi tým.

„Sú to už asi dva roky? Býva niekde v Európe, v kontakte sme už len veľmi málo.“

„Tak to mi je ľúto.“

„Nemá byť čo.“ Maxime sa na mňa usmial a pozrel na tmavý mok v jeho šálke. „Asi sme na to išli príliš rýchlo. Veľmi rýchlo chcela dieťa a potom, keď sme obaja zistili čo to obnáša a aká zodpovednosť to je, odišla niekam preč, aby si mohla užívať život.“

„Prečo jej to nepovieš?“

„Povedať jej čo?“ Maxime zdvihol obočie. „Mám svoju dcéru rád a som radšej, keď je pri mne. Cítim sa tak vyrovnaneršie.“

Už ho to tak nebolo ako ho to možno bolelo predtým, nerozprával s nechuťou, skôr ako by išlo o fakt, no keď som sa zmienila, prečo je všetko na ňom, zdalo sa mi, že je trochu podráždený. A preto som sa rozhodla, že ďalej do tejto témy pichať nebudem a pustila som sa do už studených palacinek.

Maxime ešte chvíľu zamyslene sedel a pozeral cez okno von, ale potom sa on tiež pustil do jedenia a tón jeho hlasu sa zmenil.

„No a čo ty?“

„Ja? Ak si myslíš, že som vydatá, tak to si vedľa.“ Odložila som príbor na bok a odpila si z čaju. Usmial sa tak trochu šibalsky.

„Čudoval by som sa, keby si nemala aspoň priateľa.“ Zvedavo na mňa pozrel, stále s tými šibalskými ohníčkami v očiach.

„Už nemám,“ povedala som a nervózne si chlipla z čaju. Zrazu som ho chápala aké bolo pre neho ťažké rozprávať o bývalej manželke.

„A čo sa stalo?“ On neskrýval svoj záujem.

Prižmúрила som oči. „Nie som si istá či túto tému môžeme preberať v reštaurácii.“

„A kde potom?“ Nedal sa. „Nepáči sa ti tu?“

„Nie, že by sa mi tu nepáčilo...“

„Chápem, je to príliš osobná téma na to, aby sme to rozberali hneď na druhom stretnutí.“ Zarážalo ma to, aký je priamy a nebojí sa toho, čo by som mohla povedať ja. Chvíľu som ho skúmala, to ako jedol, ako držal vidličku.

„Klamal mi,“ povedala som odrazu, ani neviem ako to zo mňa vyšlo. Pozorovala som ho stále. Nedal na sebe nič čo znáť, len pokojne pokračoval v jedení.

„Ako dlho ste boli spolu?“

„Nie dlho. Bol to asi rok. Nemôžem teraz ani povedať, že by sme boli spolu. Bola som len...“ Čo som bola? Milenka? Zábavka? Aj keď som sa pozerala pod stôl na svoje ruky, vedela som, že jeho oči blúdila po mojej tvári.

„Zneužil ťa nejako?“

Pokrútila som hlavou, ale potom... „Ja vlastne ani neviem. So všetkým som súhlasila, ale tá jeho hra mala dvoje pravidlá. Jedny pre mňa a tie druhé, o ktorých som ani nevedela, že sú, pre neho.“

„Čo to bol zač?“

Vzdychla som si. Predstavila som si jeho tvár, stále zaneprázdneného človeka, ktorý mal kopec koníčkov a kopec práce a kopec rôznych iných činností.

„Bol to jednoducho klamár,“ usmiala som sa na znak toho, že už je to za mnou. Chcela som ho tým presvedčiť, že naozaj. Ale pravda bola taká, že som tým chcela presvedčiť aj ja samú seba. Maxime sa viac nepýtal a zostali sme v tichu, pokiaľ nedojedol.

„Nedáš si ešte niečo?“ spýtal sa ma napokon.

„Nie, ďakujem. Už máš určite po obednej pauze. Sme tu už skoro hodinu.“

Maxime sa pozrel na hodinky na zápästí. „Mám ešte chvíľu čas. Chcem sa ťa ešte niečo spýtať. Vlastne potrebujem poradiť.“

Naklonil sa bližšie ku mne, akoby to, čo sa ma chcel spýtať bolo niečo veľmi, ale veľmi tajné.

„Poradila by si mi, čo by som mal kúpiť svojej dcére na Vianoce?“

Skoro som vybuchla od smiechu. Čo sa ma to pýtal? Čo má kúpiť dcére?

Pobavene som sa uškŕňala, čo on zrejme nechápal.

„Ty nevieš, čo máš kúpiť dcére pod stromček?“ smiala som sa už teraz.

„Je to trochu náročné. Keby si ju poznala vedela by si o čom hovorím. Naozaj neviem a bojím sa, že by som to mohol nejako pokaziť.“

„Pokaziť darček? A to sa dá? Dobre, priznávam, že niekedy nekúpiš úplne vhodnú vec, ale pre malé dievčatko by si mal len ty vedieť, čo by chcela a potrebovala. Ty ju poznáš.“

Maxime si vzdychol. „Asi máš pravdu, ale aj tak by si ma potešila, keby si mi dala aspoň nejaký typ.“

„Ja naozaj neviem, čo sa kupuje malým deťom,“ usmiala som sa. „Keď som bola malá, potešila som sa všetkému.“

„Nešla by si so mnou nakupovať?“ vybehol na mňa zrazu s otázkou, ktorá ma tak povediac viac než prekvapila.

„Tak dobre,“ odvetila som nakoniec aj keď som si nebola celkom istá tým, čo som mu povedala. Maxime povedal, že dnes večer by bol na to ideálny čas a že môžeme ísť na nákupy.

Cestou domov som len neveriacky hľadela pred seba a spracúvala to, čo mi povedal. A prečo som mu ja povedala áno?

„Idem na tajnú výpravu,“ kričala som večer mame z chodby, keď som si z poličky vyberala čižmy.

„Na akú výpravu?“ Mama sedela v obývačke, mala zapnutý televízor a relaxovala. Mala na sebe pyžamo, župan a jej populárne huňaté papuče.

„To je tajomstvo,“ usmiala som sa na ňu. Pochopila to tak, ako to pochopila a úsmev mi opätovala. Určite si myslela, že idem nakupovať darčeky.

Dostavila som sa na miesto, kde sme sa s Maximom dohodli. To bolo tam, kde ma naposledy vysadil. Vonku už bola tma, poletoval sneh. Mala som rada, keď mi snehové vločky padali na rozpustné vlasy a mihalnice a zdobili ich. Vločky majú v sebe takú jemnú a krehkú krásu.

Čoskoro predou mnou zastalo auto. Len som do neho vkĺzla a pozrela na šoféra. Bol to Maxime v čiernom kabáte, ale nemal ho zapnutý. Musel sa ponáhľať.

„Už si si premyslel, čo by si mohol kúpiť tvojej dcére?“

„Nie, preto ideš so mnou,“ zaškeril sa.

„No a to si sa jej nemohol jednoducho spýtať čo by chcela?“

Maxime na mňa zazrel, či to, čo som povedala myslím vážne. „To by bolo podozrivé, keby som sa jej spýtal čo by chcela a našla by to pod stromčekom, nie? Chceme, aby to bolo prekvapenie.“

„Raz sa aj tak dozvie, že Père Noël neexistuje.“

„Ejha, ty si v tomto smere radikálna,“ okomentoval Maxime. „Nezdalo by sa ti to príliš, keby sa v nesprávny čas dozvedela pravdu?“

„A prečo klamať deti hlúpostami?“ odbila som ho. Ja ani neviem, ako som sa to, že Otec Vianoc neexistuje dozvedela ja. No viem, že nejaký veľký šok to pre mňa nebol.

Dostali sme sa do jedného z nákupných centier. A poviem vám, takto pár dní pred Vianocami to veru nie je žiadna sranda. Všade plno ľudí, kam som sa pozrela tam výzdoba, svetlá a vianočné koledy. Z toho všetkého vychádzalo akési teplo a pokoj, oddych. Vianoce sme už roky trávili s mamou len my dve. Nový rok sme trávili všade tade, ale tento sviatok bol len náš.

Ťažko sme našli miesto, kde by sme zaparkovali, už som začala byť zúfalá či vôbec nájdeme nejaké voľné miesto. Nakoniec sme ho ale našli, práve odtiaľ vychádzalo auto. Ešte, že si to Maxime všimol.

A vnútri to nebolo iné. Nezdržovali sme sa pridlho zbytočným chodením po iných obchodoch, navrhla som, aby sme zamierili rovno do hračkárstva. Hoci hračky mali, ale veľa modelov už bolo vypredaných. Blúdili sme pomedzi regály a snažili sa nájsť niečo, čo by potešilo srdiečko toho malého dievčatka. Vôbec som ju nepoznala a tak som ani netušila, čo by sa jej páčilo. Ten veľký plyšový medveď, akého sa páčilo dostávať aj tínedžerkám? Alebo tamtá bábika s dlhými vlasmi? A možno by sa jej viac páčila nejaká stavebnica.

„Počuj, aká tá tvoja dcéra vlastne je?“ Otočila som sa a skoro narazila do Maxima. Alebo on do mňa. Kráčať hneď za mnou. Ovanula ma jeho príjemná vôňa a chvíľu som sa nevedela spamätať z toho zážitku. Čas si plynul svojím tempom. Keď som sa konečne odvážila urobiť krok vzad a zdvihnúť hlavu, aby som mu videla do očí, tváril sa on rovnako vykoľajene ako ja.

„Prepáč,“ zašepkala som do toho lomozu.

„Má rada bábiky aj autíčka, takže je ťažké pre ňu niečo vybrať.“

Snažila som sa normálne rozmýšľať, vyhnúť ho z hlavy, ale akosi sa mi to nedarilo. Do prčíc, zahrešila som sama pre seba a definitívne sa rozhodla to všetko potlačiť.

„Čo keby si jej kúpil toho veľkého plyšového medveďa? Alebo toho jednorožca.“ Ukázala som na druhú stranu, kde na najvrchnejšej polici sedel medveď, ktorý bol len o niečo menší odo mňa a vedľa neho kraloval veľký biely kôň.

„To by šlo.“ A tak sme hľadali niekoho, kto by nám zložil toho medveďa alebo koňa. Kým Maxime hľadal predavača, ja som sa pozerala ešte na nejaké hračky. Ach, ako umelo mi pripadali. Všetky bábiky boli na jedno kopyto, štíhle a krásne, okrem jednej... bez zaváhania som k nej podišla. Bola celkom veľká, ale nebola taká štíhla, ako tie ostatné. Mala dlhé vlasy, usmievala sa.

Práve prišiel Maxime aj s mužom, ktorý doniesol rebrík. Maxime rozhodol, že kôň bude lepší. Asi ma hľadal, lebo sa obzeral okolo seba, ale ja som neurobila nič preto, aby som mu bola bližšie. Len som tam tak stála, na opačnej strane a pozerala sa na to, čo sa tam deje. Ani som si neuvedomila, že v rukách stále držím bábiku. Maxime niečo povedal chlapíkovi a ten aj s koňom niekam odišiel.

„Čo to máš?“ usmial sa a pozrel na bábiku.

„Bábiku,“ pípla som a chcela ju vrátiť tam, kde som ju našla, ale Maxime ju zobral do rúk. Bez vysvetlenia prečo práve túto len zahlásil: „Zoberieme ju.“

Aké bolo jednoduché kúpiť v hračkárstve darček. Len ste sa tam vybrali a jednoducho niečo vybrali. Veľký biely kôň nás už čakal pri pokladni. Bol naozaj veľký, netušila som, ako ho Maxime prepašuje do domu alebo bytu tak, aby to jeho dcéra nevidela.

„Nepotrebuješ ešte niekam ísť?“ spýtal sa ma, keď sme už vychádzali z hračkárstva. Maxime zobral koňa pod pazuchu a tašku s bábikou som zobrala ja.

„Nie, aj tak musíš toho koňa odniesť do auta.“

„Ak potrebuješ ešte niekam ísť v pohode choď. Ja ťa počkám v aute. Alebo ak chceš, môžeme ísť na kávu.“

Usmiala som sa. „To by bolo veľa. Mal by si ísť domov.“

Medzi nami zostalo ticho, len tak sme tam stáli, navôkol nás prechádzali ľudia, voňalo jedlo a zneli tóny vianočných kolied. Nakoniec som sa ale rozhodla, že pôjdem ešte do jedného obchodu, aby som kúpila mame ešte niečo. No dôvod bol aj ten, aby som prelomila to niečo, čo sa zrazu medzi nami stalo.

Maxime kráčal jedným smerom a ja druhým. Čoskoro som sa stratila medzi ľuďmi a pripadala si tak trochu stratená. Nebolo to všetko len to pekné, čo sa vznášalo vo vzduchu. Boli to aj nepríjemné svetlá v obchodoch a ľudia, ktorí sa niekam ponáhľali, neusmievali, vyzerali niečo. Aj ja som zrýchlila. Chcela som byť odtiaľto čo najrýchlejšie preč.

S mamou sme si nepotrpeľi na výzdobe. Tento rok sa nám akosi nič nechcelo. Stromček sme zdobili na poslednú chvíľu, žiadne prehnané svetielka, ozdoby ani nič podobné by ste v našom byte nenašli. Obe sme len ticho chodili po byte, míňali sa a prehovorili len striedmo. Nejak som sa netešila, chcela som, aby už bolo po všetkom. Aj mama sa mi zdala vážna, málo komunikovala.

„Mami?“ Zastavila som ju, keď bezducho prešla okolo mňa. Až teraz sa do jej zamyslených zelených očí vrátila pozornosť.

„Sme nejaké čudné,“ usmiala som sa. Mama si len vzdychla.

„Asi už nevieme navodiť tú správnu vianočnú atmosféru. Každý rok to isté.“

„Čo keby sme urobili niečo iné? Urobili niečo inak?“

„A čo? Teraz sa už nikam nedostaneme. Všetci sú doma a my tiež.“ Možno to bolo to. Obe sme sa cítili osamotené. A tak som chytila mamu za ruku a stiahla ju na gauč. Chcela som jej to povedať. Že mi je clivo a berie ma do plaču namiesto toho, aby som cítila nejakú gýčovú rodinnú pohodu.

„Sme samy,“ povedala som, lebo som nevedela, ako presne mám začať rozprávať. Mama ma len sklúčene pozorovala. A potom som sa začala smiať.

„Som ti až taká smiešna? Tak ďakujem.“ Skrývala mama smiech.

„Nie, len tu chodíme ako dve kôpky nešťastia a tvárime sa, že je všetko v poriadku aj keď nie je. Je mi smutno,“ priznala som sa nakoniec. Mama si len povzdychla a stisla mi ruku. „Aj ja sa tak cítim. Viem, že sme tu spolu a nemala by som...“

„Nemáš si čo vyčítať, mama. Chce to niečo nové a to, že sme celý večer zavreté tu, nám neprospieva.“

„Ale kam by sme išli?“ To bola pravda. Mamini rodičia už zomreli, jej brat býval na juhu a nebol tu nikto iný. Mamine kamarátky boli všetky pri svojich rodinách.

„A čo Emma? Kde je?“

„Nie, k Emme nie. Ona má o program postarané. Budeme musieť prežiť tento večer ako všetky ostatné.“ Stiahlo mi vnútro, keď to povedala. A tak sme sa dohodli, že sa premôžeme a budeme sa snažiť urobiť všetko ako najlepšie vieme.

Práve sme chystali stôl na večeru, keď mi začal zvonit' mobil. Kto by to mohol byť? Trochu preľaknuto som sa vybrala do izby, kde ležal hodený na posteli. Zažmurkala som v tme, keď som pozerala na displej.

„Maxime?“

„Prepáč Madeleine ak ťa vyrušujem. Chcem ti len popriať pekné Vianoce.“

Usmiala som sa. „Vôbec ma nevyrušuješ. My sme ešte ani nezačali jesť, len sa pripravujeme.“

„Si doma? Alebo niekde s priateľmi?“

„Som doma. Vianoce trávim len s mojou mamou. Len my dve.“

„Len vy dve?“ Začudovanie sa mu dalo počuť na hlase.

„Sme zvyknuté,“ zaklamala som. Alebo povedala polopravdu.

„To sa mi nezdá, neviem či môžem, ale... nechcete prísť k nám?“

Toto som rýchlo zamietla. „Nie, preboha, Vianoce sú o rodine a ja ti ich nechcem kazit'. To nie.“

„Nie len o rodine, ale aj o tom, aby človek nebol sám. Sme tu len ja, Chlôe a moji rodičia. Naozaj nechcete prísť?“

„Nie, to by nebolo pekné. Nemôžem len tak prísť k vám spolu s mojou mamou, tvoji rodičia by si mohli myslieť aj to, čo nie je pravda a tvojej dcére by sa to určite tiež nepáčilo. Nie, ale ďakujem ti.“

„Nejdem ťa do ničoho nútiť, ale dobre, rešpektujem tvoje rozhodnutie. Ale ak by si chcela, mohli by sme sa ísť neskôr niekam prejsť. V tomto čase je vonku nezvyčajné ticho.“

„Uvidíme podľa toho, ako sa u vás vyvinie situácia,“ usmiala som sa sama pre seba... a pre neho.

„Tak dobre.“ Aj on sa usmieval, vedela som to podľa hrejivosti, ktorá sa mu vkradla do hlasu. „Ozvem sa ti.“

Keď som odložila mobil na stôl mala som príjemný pocit. Nieкто si na mňa spomenul práve dnes. Samozrejme, prišli mi nejaké správy od starých známych, ale nejako som ich neriešila. Nevidela som ich roky alebo sme sa proste nestretávali. Išlo to so mnou dolu vodou.

„Kto ti volal?“ spýtala sa ma mama, keď som sa vrátila do obývačky, kde sa pripravoval stôl donesený z kuchyne. Už bolo takmer všetko pripravené. Taniere, jedlo, víno...

„Len jeden známy.“ Mávla som rukou, ako že to nie je dôležité, ale mama mi nedala pokoj. V mojom živote sa známy v mužskom rode nevyskytoval už dávno, okrem...

„Dúfam, že to nebol on,“ zhrozila sa a oči jej vzbĺkli. Zasmiala som sa.

„Nie, to by ten telefonát neprebiehal tak, ako prebiehal.“

„Tak kto to potom bol?“ Evidentne ju to zaujímalo. Viac, než som chcela.

„Ale mami. To len jeden taký známy...“

„Nebol to ten, s ktorým si bola vtedy na rande? Stretávate sa vôbec?“

„Áno, bol to ten,“ priznala som netrepezlivo a na oko kontrolovala či je na stole všetko. „Sem tam sa stretneme na káve a to je všetko.“

Mama sa usmiala. „Na káve, hovoríš,“ rozosmiala sa. Pozerala som na ňu nechápavo, na čo sa ona rozosmiala ešte viac a na otázku, na čom sa smeje len pokrútila hlavou a sadla si za stôl.

S mamou sme sa potešili darčekom, ktoré sme si jedna druhej dali. Chvíľu sme sa ešte rozprávali pri stole, keď sme dojedli a nejako sa nám nechcelo ísť sa pozrieť pod stromček, krčiaci sa v kúte miestnosti. A tak sme si ešte na chvíľu sadli na gauč a rozprávali sa, spomínali na otca a na Vianoce s ním a na všetky iné Vianoce a Nový rok, ktoré boli niečím iné. Zasmiali sme sa, dali si ešte trochu vína a ani jedna z nás nepocíťovala potrebu ísť sa pozrieť na darčeky. Bolo nám dobre aj bez toho. No nakoniec zvíťazila mamina zvedavosť a nedočkavosť a tak sme išli na to.

Kúpila som mame značkový parfum, po ktorom pokukovala už dlhší čas a zlatý náramok. Bola hotová z toho, v akej peknej škatuľke bol zabalený a vôbec prekvapená, že som jej niečo také kúpila. Hneď si ho dala na ruku a chcela, aby som jej ho zapla. Bola z neho naozaj a úprimne nadšená a stále si ho obzerala. A mňa to potešilo. Nebolo len krásne a príjemné dostávať darčeky od niekoho iného, ale rovnako príjemné a radostné a hrejivé bolo aj darčeky rozdávať.

A potom prišiel rad na mňa. Mama mi podala nevelikú lesklú tašku, ktorej značka mi bola známa. Aj ja som už začala byť napnutá, že čo sa tam asi skrýva. A keď som z nej vylovila šatku, nešla som sa na ňu vynadávať. Bola podobná, akú som ja kúpila Emme, ale na tejto bolo niečo iné. Bola síce tiež ružová, ale tie tóny Emminej šatky boli sýtejšie. Táto farba pripomínala farby z obrazu, dámy v ružovom, ktorý sa našiel v apartmáne Marthe de Florian. A aká bola jemná! Stále som ju hladila a hrala sa s ňou. To ale nebolo všetko, mama mi kúpila ešte pár iných drobností. A tak sme sa pri stromčeku vytešovali z nových vecí ešte hodnú chvíľu.

„Tá šatka je naozaj krásna mami, ďakujem.“ Objala som ju aj s ružovou šatkou v rukách.

„Nemáš za čo, srdiečko, som rada, že sa ti páči. Ved' aj ty si ma potešila. Nečakala som taký luxus,“ zasmiala sa mama. Áno, musela som si síce šetriť a nejako extra neutrácať, ale prečo nepotešiť mamu? Cítila som vďačnosť za všetko čo pre mňa kedy urobila a tak som neváhala a objala ju znova. Ani jedna z nás nič nehovorila, len sme tam tak sedeli a objímali sa. Keď som sa od mami odtiahla, zbadala som, že sa jej lesknú oči a smrká. Aj mne prišlo tak zvláštne clivo, keď som ju takú uvidela a nedalo sa to zastaviť. Znova sme sa objali, ale tentoraz so slovami, ktoré mi vyšli z úst.

„Ďakujem ti za všetko,“ vyslovila som. Mama ma len viac stisla. Po tejto chvíľke mi ale prišla správa od Maxima či by som sa teda nešla prejsť. Váhavo som pozerala na displej. Po takejto chvíli s mamou sa mi veľmi nechcelo niekam ísť, nechcela som ju nechať samú. A ona si to všimla. Asi som príliš dlho stála v obývačke na jednom mieste so sklonenou hlavou.

„Čo sa stalo?“ ozvala sa mama spoza mňa. Ako jej to povedať?

„Písal mi jeden známy či by som sa s ním nešla prejsť. Ale nejdem, napíšem mu, že som doma a že na Vianoce sa má byť doma s najbližšími.“

„A on ti teda nie je najbližší?“ usmiala sa mama, pričom z nej vyžarovala tá jej vyrovnanosť. „Ty pre neho asi niečo znamená, keď ti píše práve o takomto čase a v takomto čase. Povedala by si mi konečne aspoň jeho meno?“ Uvedomila som si, že pred mamou som ho vždy nazvala, pričom som vždy myslela na neho.

„Volá sa Maxime. Maxime David a je právnik.“

„Právnik? A koľko má rokov?“

„Je odo mňa o desať rokov starší,“ zatiahla som, na čo mama len prikývla. Jej nevadili takéto vekové rozdiely.

„Mala by si ísť Madeleine.“

„Nenechám ťa tu samú. To by odo mňa nebolo pekné.“

„A čo chceš ty?“ Zadívala sa na mňa mama. Jej pohľad pripomínal ten pohľad, keď ste sa zasnili, ocitli v snovej krajine plnej mäkkosti.

„Viem, že by som mala byť s tebou.“

„Ale to len hovoríš preto, že sa to má, nie preto, že by si to chcela. Ak chceš, tak choď Madeleine. Sama si povedala, aby sme urobili niečo nezvyčajné. Máš možnosť.“

Pokrútila som hlavou. „Ale myslela som tým, že by sme to urobili spoločne.“

„Si ešte mladá, užívaj si život. Nebudeme predsa spolu sedieť pri telke, pozerat' ktovie čo a ronit' slzy nad sladkým,“ smiala sa.

„Akoby si ty bola stará,“ zašomrala som. Mama si len vzdychla.

„Mala by si ísť, ale rozhodnutie je len na tebe.“ S týmito slovami sa stratila v kuchyni a mňa nechala premýšľajúcu sedieť v obývačke. Tak čo urobiť? Nevedela som sa rozhodnúť... možno nakoniec mala mama pravdu. Že by som mala ísť, urobiť krok tak trochu nezvyčajný a ako sa hovorí: Za bránou pohodlia a komfortnej zóny sa začína život a zábava.

A tak som stála na parkovisku, tam, kde sme sa dohodli. Maxime býval iným smerom ako ja, ale rozhodol sa, že on príde za mnou a pôjdeme sa prejsť do parku, ktorý bol tu neďaleko.

„Dobrý večer,“ pozdravil sa, keď s úsmevom vyšiel z auta. Všade navôkol bolo také zvláštne ticho, z okien vychádzalo svetlo a sneh sa trblietal. Myslela som na ľudí, ktorí teraz neboli doma, ktorí nemali domov, kde sa uchýliť. Kde teraz asi sú? Kde sa skrývajú a kde spomínajú a možno smútia. Zamýšľala som sa nad tým, koho to bola chyba. Či ich alebo niekoho iného? Všetky prípady boli iné...

Zo zamyslenia ma vyrušil Maxime, ktorý neočakávane pristúpil bližšie ku mne, jemne mi stisol ruku, ako keď sa s niekým zoznamujete a jeho pery sa na krátko dotkli môjho líca. Bolo to, ako dotyk jemného pierka. Ľahké, štekľivé a takmer nebadateľné. Potom sa odo mňa odtiahol, na tvári mu zostal ten jeho svieži chlapčenský výraz a ruky si zastrčil do vreciek.

„Dnes mrzne,“ poznamenal a zdvihol hlavu k oblohe. Ale pre svetlá, ktoré osvetľovali ulicu nemohol vidieť hviezdy a tak sme sa bok po boku vybrali smerom k parku. Ani jeden z nás neprehovoril. Užívala som si atmosféru, ktorá sa prechádzala po ulici spolu s nami. A tú atmosféru dotvárali autá, stojace pri chodníkoch, dopĺňali ju pouličné lampy a odhrnutý sneh. Naozaj len málokedy a málokto prešiel okolo nás, väčšinou to boli ľudia tiež na prechádzke, pohrúžení do veselého rozhovoru, v čiapkach a dlhých kabátoch. A niektorí sa dokonca ponáhľali. Kam? Domov? Do práce?

Aj to všadeprítomné ticho bolo také nezvyčajné na Paríž aj na túto štvrť. Tam niekde pri Eiffelovke to teraz muselo žiť, ale my sme pri nej neboli zase až tak blízko. Jediné zvuky, ktoré sme vychádzali z bytov a domov, zvuky hudby, hlasov a smiechu. Nepochybovala som, že v niektorých domácnostiach to zase až také ružové nebolo. Nie príliš gýčovité, nie príliš v pohode. Prečo? No neviem. Asi preto, aby všetky príbehy neboli rovnaké. A tu sa mi do myšlienok na chvíľu zakradla korenistá vôňa a tóny ružovej...

„Potešila sa tvoja dcéra darčekom?“ Prelomila som to ticho nakoniec ja.

„Áno. Starí rodičia jej dali plno darčekom, ale myslím, že úplne a najviac ju potešila tá bábika od teba.“

„Odo mňa? Ja som jej ju nekúpila.“

„Ale vybrala si jej ju.“ Pozrel na mňa Maxime. „A za to ti ďakujem. Som rád, že si bola so mnou.“

„Určite by si si poradil aj bezo mňa. Prečo teraz nie si s rodinou, ale túlaš sa po meste so mnou?“ Zavial studený vietor, ktorý ma prinútil trochu viac sa stiahnuť do kabáta.

„Nechce sa ti po meste túlať so mnou?“ Odpovedal protiotázkou a zatváril sa tak nevinne, ako najviac to hádam šlo. Zasmiala som sa.

„Hej, hej, hej, neodpovedal si na moju otázku!“

„Ani ty na moju!“

Zasmiali sme sa obaja a chvíľu len tak kráčali vedľa seba. Sneh spôsobil, že všetko navôkol bolo svetlejšie, upravenejšie. Kráčali sme po chodníku, ktorý ohraničovali stromy, lampy, ale aj odhrnutý sneh. Na chodníku sa už nedali rozoznať stopy, odtlačky od topánok, bolo ich tu plno. Jedna zašľapovala druhú. Veľká, malá, menšia. Na snehu po boku chodníka sa dalo rozoznať, že po ňom niekto chodil

„Potreboval som trochu vypadnúť,“ odpovedal na moju otázku neskôr Maxime. „Ale neber to tak, že som ťa len využil. To nie, chcel som ten čas stráviť rozumne.“

Neviem či mi to malo zalichotiť, alebo ma odradiť, ale neriešila som to. „Vypadnúť? A to sa robí?“

„Pokiaľ nepoznáš mojich rodičov... Už som ti o nich hovoril, nie? Že sa rozviedli.“

„Áno, to bol dôvod prečo si sa stal právnikom, ak som to pochopila dobre.“

„Pochopila si to skvele. Ale takto na Vianoce sa zídeme všetci. Niekedy príde aj môj brat, tieto Vianoce však nie. A keď sa stretnú oni dvaja, myslím mojich rodičov, nie je to žiadna výhra. Stále sa prekrikujú čo je lepšie a čo nie je. Niekedy si donesú aj svojich partnerov, tento rok si ich priviedli obidvaja tak si predstav ako to u mňa asi vyzerá.“

Začala som si to predstavovať. A tá predstava mi veru vohnala do tváre úsmev, lebo to bolo smiešne. Nechcela som pomyslieť na to, aké to tam je teraz, keď tam nie je Maxime.

„Preboha a čo tvoja dcéra? Nechal si ju tam?“

Maxime sa zasmial. „Viem, že sa o ňu postarajú a možno už aj spí, je taký čas.“

Znova sme zostali ticho a len kráčali. Nikto sa nikam neponáhlal a možno aj to bola chyba. Začala mi byť zima na prsty na rukách a tak som si ich šikovne zastrčila do vreciek kabáta.

„Je ti chladno?“ spýtal sa ma Maxime. Možno som sa naozaj obliekla ľahko.

„Je mi dobre,“ povedala som, ale podľa výrazu jeho tváre som videla, že mi neverí.

„Môžeme sa vrátiť. Teba doma asi čaká mama. Prečo vlastne len ona? Čo tvoj otec? Rozviedli sa?“

„To by bolo už rozvodov veľa, nie?“ poznamenala som a pozrela pred seba. „Nie, moji rodičia sa nerozviedli. Otec zomrel pri autonehode pred šiestimi rokmi. Moji rodičia sa mali radi aj keď sa vídali menej ako by chceli.“

„To mi je ľúto.“ Bola to len fráza, ale videla som, že Maxima som tým zaskočila. Toto nečakal.

Mykla som plec. „Je to už dávno. Trávime spolu s mamou tento čas spolu.“

„A nie je ti ľúto, že nie si s kamarátmi alebo tak? Predtým si nebola s priateľom?“

Stisla som zuby. „Nemôžem nechať mamu len tak samú. Moji známi na mňa kašľú, ja kašľem na nich a s tým chlapom som minulé sviatky nebola, pretože ich trávil so svojou manželkou!“ vybuchla som. Naozaj som vybuchla. A odrazu nemal kto čo povedať. Alebo lepšie povedané, bál sa, aby som nevybuchla zase.

„Tak toto si myslela tým, že ti klamal,“ ozval sa Maxime. Myslela som si, že sa zľakol!

„Uch, nechajme to radšej tak.“

„Ak nechceš tak dobre, akceptujem. Ale ak sa o tom chceš rozprávať v pohode, nevádi mi to. Mne manželka síce neklamala, aspoň o tom neviem. Len sme sa zobrali asi príliš mladí.“

„Neviem, nevyznám sa vo vzťahoch. Nepoznám tvoje pocity, ani pocity tvojej bývalej manželky, ale viem, že vtedy to pre vás asi bolo správne, nie? Je to už jedno, je to minulosť.“

„Je to minulosť áno, ale ja som s tým zmierený. Je to tak, ako to je. Niečo mi to dalo a ani by ma nenapadlo na ňu nadávať alebo niečo podobné. Ako by som mohol nadávať na niekoho, koho som ľúbil? Pustil som ju, aby bolo dobre nám obom. Mne aj jej a aby sme mohli žiť šťastný život ďalej. Je to ťažké a každý na to asi potrebuje svoj čas, nie je určené, ako dlho to komu má trvať, ale dá sa to.“

„Ako je to možné? Ako môžeš všetku tú bolesť dať do úzadia a tváriť sa, že sa nič nestalo? Keď máš v sebe zmätok a hlavne ťa to bolí, nerozumieš tomu a nevieš sa vyjadriť.“

„To je normálne, Madeleine. Chce to silu, vnútornú silu a pochopenie, že ti to aj niečo dalo, nie len vzalo. Vtedy sa človek stane naozaj silným.“

Ticho som ho počúvala. Tak potom on bol silný, pretože to všetko zvládol, ale to isté som nemohla ja povedať o sebe a pochybovala som, že by som to mohla raz predýchať tak, ako on.

„Ja neviem či by som niečo také vôbec dokázala,“ hlesla som po chvíli s pocitom úplného slabocha.

„Ale dokázala, len to chce čas. A vy ženy to máte iné ako my,“ usmial sa povzbudivo. „Neviem presne v čom, ale viem, že vy to máte iné. Vy ste jemné a my máme silu. Nemyslím tým len tú fyzickú... Ale v oboch prípadoch sme všetci zraniteľní. A je to aj o tom prijať tú zraniteľnosť, že môžeš kedykoľvek niečo stratiť. Nemyslím tým len partnerku, ale všeobecne. Život, auto, peniaze...“

Zamyslene som ho počúvala. Bol to zaujímavý muž a vedel o čom hovorí. A tak som sa rozhovorila aj ja.

„Stretla som ho na nejakom kongrese u nás v škole. Videl ma hrať na violončelo a tak sa mi po vystúpení prihovril. Bol mi sympatický aj keď nie môj typ, ale dalo sa ním porozprávať. A tak som mu sadla na lep. Stretávali sme sa, väčšinou som vykladala len ja. O svojom otcovi, živote a tak. Až po tom všetkom som si uvedomila, že som veľa hovorila len ja, ale on mi v podstate o sebe nepovedal nič. Hovoril len o práci a nakoniec ho práca tak zaplavila, že aj keď sme sa stretávali stále telefonoval. Stretávali sme sa len vtedy, keď on mal čas, keď on chcel. Keď som chcela alebo potrebovala ja, zrazu nebol dostupný, nemal čas. A ja hlúpa som to nevidela. Mala som ho rada, mala som niekoho. Nedávala som si dokopy tie jeho zvláštne telefonáty a potom keď sa odo mňa odvracal. Všetko som tolerovala až kým som sa jedného dňa nedozvedela, že má rodinu. Teda manželku. Že je niekoľko rokov ženatý a že si žijú svoj šťastný život. Nechápala som to. Zostala som ponížená, sklamaná a oklamaná. Ťahalo sa to takmer rok a potom som sa o ňom dozvedela rôzne veci nie len to, že je ženatý. Bol to šok, ale zároveň tam niekde vnútri som to cítila, len som si to nevedela vysvetliť, nechcela pripustiť. Asi som len nechcela byť sama alebo som mala strach, že ma už nikto iný nebude chcieť? Neviem, to nie je podstatné a tak som sa s ním rozišla.“

„Je mi to ľúto, že to takto dopadlo. Ale určite sa na to dá pozrieť aj z tej lepšej stránky. Uvedomila si si svoju hodnotu, uvedomila to ako sa na seba pozeráš a že to asi nie je veľmi pozitívny obraz. Nechápem ale prečo.“

Zasmiala som sa. „A ja zase nechápem, čo ty robíš na mieste právnik a prečo nepomáhaš ľuďom ako psychológ.“

„To by som asi nezvládol,“ priznal Maxime. „Nebavilo by ma celý deň sedieť. Mňa moja práca baví. Využívam tam psychológiu a hlavne sa snažím pracovať na tom, aby boli veci spravodlivé.“

„Tak to potom musíš byť vo svojom odbore dobrý.“ Maxime zrazu zastal a tak som zastala aj ja. Čakala som čo urobí, ale on tam len tak stál a pozeral na mňa. Stačil jeden dlhý krok a už stál oproti mňa. Odrazu sa mi zvýšil tep, keď mi tak zvláštne pozeral do očí. Bála som sa, že by v nich mohol nájsť niečo, čo som nepoznala dokonca ani ja. Teraz sa jeho oči zdali o trochu tmavšie ako za denného svetla, ale aj tak z nich vychádzala tá sviežosť a teraz aj sústredenie sa na niečo. Dalo sa tomu povedať úplná prítomnosť? Až mi to vyrazilo dych. Nedalo sa odtrhnúť od neho zrak. A potom, pomaly a jemne chytil moju tvár do rúk a naklonil sa ku mne. Cítila som len jeho dych, ktorý sa miešal s mojím a počula len splašený tlkot môjho srdca. A potom sa jeho pery ošuchli o tie moje. Fíha, takto bláznivo som sa predtým snád' ešte ani necítila. Trvalo to len krátko, keď sa naše pery spojili do krehkého motýlieho bozku, nevnímala som v tej chvíli absolútne nič, len ten dotyk. Zima sa zrazu vytratila, akoby tu ani nebola. Telom mi prešla vlna. A potom, keď sa odtiahol, ale len tak, aby mi dovidel do tváre som zostala len tak stáť. Myšlienky mi z hlavy vyhnal vietor, bola len jeho tvár, jeho teplé ruky na mojej tvári a tie neskutočné oči. Nakoniec som sa od neho odtrhla, nevediac, čo povedať. Slová sa mi zasekli v hrdle, nohy odmietli spolupracovať rovnako ako mozog. A tak sme vedľa seba znova len kráčali, bok po boku v úplnom tichu. Tentoraz ale cestou naspäť tam, odkiaľ sme prišli.

10. Kapitola – Ohňostroje v Paríži

Bezducho som si rozopínala kabát a vyzúvala čižmy. Nevníkala som veľmi zvuky, ktoré doliehali z obývačky na chodbu. Stále som cítila ten štekľivý pocit na perách a nemohla sa z toho vymotať.

Keď som sa konečne doteperila do obývačky, všimla som si, že namiesto jednej hlavy sa o operadlo gauča opierali dve.

„Emma?“ Pristúpila som bližšie a videla svoju tetu so skrčenými nohami pod sebou ako sleduje obrazovku televízora. Hneď ako ma zbadala, otočila ku mne hlavu a na tvári sa jej objavil úsmev. Nie až taký žiarivý ako inokedy, ale predsa.

„Veselé Vianoce!“ zvýskla Emma. „Počula som, že si bola vonku s Maxom.“

„Áno, boli sme sa prejsť. A čo ty tu?“

„Neodbočuj láskavo od témy a radšej mi povedz, kde ste boli a ako bolo.“

Vzdychla som si. „Emma, som unavená, nechce sa mi rozprávať.“ Zviezla som sa do kresla vedľa. „Spravil ti niečo?“ Chytila sa toho Emma hneď. Mne sa znova vybavil ten jemný bozk a chvíľu som ho nemohla vyhnúť z hlavy.

„Nespravil mi vôbec nič. Len mi príde, že presné slová rozhovoru by som si mala nechať pre seba.“

„Z toho plynie, že to boli krásne slová,“ škerila sa Emma.

„Tak Emma a teraz ty. Kedy si prišla?“

Namiesto Emmi sa slova chytila mama. „Ani nie pred hodinou.“

„Nebudem na Vianoce sama a nebolo by odo mňa pekné, keby som vás neprišla ani pozrieť.“

Emma? A sama na Vianoce? To mi nejako nezapadalo.

Najviac zo všetkého som si priala byť v ten večer sama. Nemohla som sa tešiť z Emminej prítomnosti, nechcelo sa mi s ňou baviť a ani s mamou. A tak som sa zavrela do izby so slovami, že som unavená a ani z nej nevyšla. Jednoducho som potrebovala stráviť čas sama so sebou.

Vyliezla som zo svojho útočiska až na druhý deň neskoro ráno. Dopriala som si teda čas na seba, na nič nerobenie. Ležala som v posteli do deviatej a to už som bola asi dve hodiny hore, zadumane som pozerala všade možné a v tom teplúčku pod prikrývkou mi bolo dobre.

„Dobré ráno, ospalec!“ vítala ma teta. Už sedela v kuchyni pri káve a študovala časopis. Mama nikde nebola, byt sa mi zdal byť prázdny.

„Dobré ráno. Kde je mama?“

„Volal jej nejaký kolega, tak išla za ním. Čože si vstala tak neskoro? Bolí ťa niečo?“

„Nie, len som si potrebovala oddýchnuť,“ povedala som. Zamierila som k chladničke a prelustrovala jej obsah.

„Nebude to tou včerajšou neskorou prechádzkou?“

Aj naďalej som stála pri chladničke, neschopná si z nej vybrať niečo čo by som mohla zjesť alebo z čoho by sa niečo dalo urobiť.

„S tou to nemá nič.“ Vybrala som si konečne maslo.

„Prečo si taká úsečná? Čo ti je?“ Teta teraz už bola trochu nahnevaná, že som bola taká, aká som bola.

„Dal mi pusu,“ povedala som nakoniec bez toho, aby som sa na ňu pozrela. Ukladala som si na bagetu uhorky, nakrájané na kolieska.

„Pobozkal ťa? A čo ty na to? Nepáčilo sa ti to?“

Položila som si bagetu na stôl a sama si sadla na stoličku oproti tete.

„Ja neviem teta. Bolo to... nové.“

„Hovorila si mi, že si predtým už mala priateľa,“ čudovala sa.

„Áno, mala, ale jeho bozky boli iné, ako toto. Bolo to rýchle, len také otreтие pier o pery, ale aj tak.“ Mykla som plec om a snažila sa sústrediť na jedlo.

„A prečo si z toho taká smutná?“

„Som smutná?“

„Tváriš sa tak. Trápi ťa niečo? Čím to bolo iné?“

„Bolo to... ja neviem ako ti to mám opísať. Nové. Krásne.“ A ďalšou pravdou bolo, že som na to nedokázala prestať myslieť. Tete sa rozžiarili oči a rukou si podoprela hlavu.

„Veď to je úžasné, Madeleine. Mala by si sa z toho tešiť. Čo ideš s tým robiť teraz? Len mi nepovedz, že to všetko chceš zahodiť, to by som ti už naozaj niečo urobila.“

„Úprimne? Nevieam, čo mám s tým robiť. Max je odo mňa o desať rokov starší. Na tom nie je nič, vek je len číslo a nemám pocit, že by bol odo mňa starší, proste to tak je. Ale to dievča, ktoré sme stretli vtedy v parku, to je jeho dcéra.“

„Je ženatý? Má priateľku?“ Teta ma napäto počúvala, s rukou si podopierala hlavu a tvárila sa, akoby počúvala nejaký veľmi zaujímavý príbeh.

„Nie, je rozvedený.“

„Ale veď to nevadí, nie? Alebo áno? Nevedela som, že ty si taká konzervatívna.“

„Nie Emma, že by mi to vadilo... ale čo mama? A čo on?“

„Vidí sa mi, že jediný, kto má s tým problém si ty, zlatičko. A prečo, to nechápem. Nebude to kvôli tomu, že ti vadí, že má dieťa?“

„Nie, nevadí mi to. Ja nie som jeho priateľka, ani sa nechystám byť jeho priateľka.“

„Aha, tak takto to teda je. No ja neviem, mala by si si rozmyslieť čo chceš a potom konať, lebo teraz, teraz fakt neviem čo chceš.“

Čo som chcela? Ale čo som chcela naozaj? Ležala som vo svojej izbe na posteli, znova sa skrývala v myšlienkach. Už ma z toho aj bolela hlava a tak som sa rozhodla, že hudba je liekom a tá to všetko vyrieši. No namiesto toho, aby som si sadla za violončelo a hrala otrasne depresívne melódie som si zapla niečo rezkejšie. Hovorí sa, že hudba lieči a poznala som plno ľudí, ktorí to tvrdili tiež. A pravda bola a je tá, že mali pravdu. Len je potrebné sa tomu odovzdať, niekedy nechať telo len tak sa nekontrolovane hýbať tak ako chce, ako túži, pretože ono vie, čo by mu pomohlo a čo by mu urobilo dobre. A tak som aj ja so slúchadlami v ušiach počúvala a vlnila sa do rytmu, vypustila všetko nepotrebné a o chvíľu mi už začalo byť teplo a všetky negatívne myšlienky sa vyparili.

Keď som vychádzala z izby, cítila som sa ako úplne iná osoba, plná elánu a pulzujúcej energie.

Svetlá a všetko vysvietené. Mathilde si pohmkávala jednu z pesničiek, ktorá jej práve prišla na rozum. Bola spokojná sama so sebou, ale aj so všetkým okolo seba. Milovala svetlá, rozruch a krásu. Rozplývala sa nad tým, nad kvalitnými vecami. Toto bola ona a nehanbila sa za to. Nehanbila to priznať, ukázať, prijať. Veď prečo sa neustále nad niečím trápiť, keď si mohla život užívať?

Tešila sa na dnešný večer. Vianoce mala oslavovať spolu s inými ľuďmi na večierku, ktorý usporadúvala jej dobrá známa s manželom. Už bola prichystaná a netešila sa len na to všetko, čo tam mohla ochutnať, zatancovať si a koho všetkého mohla stretnúť, ale tešila sa, že stretne jeho. Pri myšlienke na neho sa s ňou robilo niečo nepredstaviteľné. Nikdy si nikoho nepripustila tak blízko k srdcu, ako jeho. Ako je to možné? Pýtala sa sama seba, ale nepoznala odpoveď. A ako sa má jej syn? Prebleslo jej myslou a zvážnela. V hrudi jej navrel nepríjemný pocit, že by mala byť niekde inde ako tam, kde sa práve chystala. Niekedy si hovorila, aká strašná matka je, ale rýchlo ju to prešlo. Robila predsa to najlepšie, čo mohla.

„Už si si rozmyslela čo chceš?“ spýtala sa ma jedného dňa teta, dva dni pred Novým rokom. Zdržala sa u nás nejakú dlhšiu, nikto nevedel, kedy plánuje odísť, ale nikto ju nechcel odtiaľto ani vyháňať. Mama musela priznať, že s Emmou bolo všetko zábavnejšie.

„Prečo sa pýtaš?“

Teta sa zasmiala. Varila polievku, vraj jej špecialitu. „Celé dni chodíš po byte so sluchátkami, tváriš sa spokojne a poskakuješ si a ja si hovorím, za tým niečo bude.“

Cítila som, ako mi do líc vystúpilo teplo. Odvtedy, ako sme sa s Maxom stretli naposledy prešlo len pár dní a napísal mi niekoľko esemesiek. Pýtal sa ma v nich ako sa mám, čo mám nové a keď som mu napísala, že je u nás teta, nechcel veľmi vyrušovať, ale ubezpečila som ho, že teta je člen rodiny, ktorá sa tvári, že u nás býva stále a potom mi ponúkol či by som nechcela stráviť Silvester s ním, s jeho dcérou a pár jeho priateľmi. Písal, že ešte nevie presne, kde sa všetko bude konať, ale vyzeralo to, že v apartmáne jedného z jeho kamarátov v centre Paríža.

„No... keď už sa pýtaš.“ Trochu ostýchavo som podišla bližšie k nej a usmievala sa viac menej na podlahu, nie na ňu. Potom som ale odvážne zodvihla hlavu a pozrela na Emmu, ktorá očakávala čo poviem.

„Dnes mi písal, že ak by som chcela, mohla by som ísť s ním, jeho dcérou a jeho priateľmi na Silvestra niekde do centra mesta. Nevie, čo mu mám na to povedať. Nechcem, aby mama zostala doma sama a potom mi to všetko vyčítala.“

„Mama? A nevyčítala by si si to všetko náhodou ty?“ Nadvihla teta vševiedúcky obočie.

„Samozrejme, že aj ja. Nemôžem nechať mamu samú doma. To by bolo otrasné!“

„A čo keby si ju zobrala so sebou?“ Emmin hlas bol až nepríjemne pokojný. Alebo si zo mňa len uťahovala? Nevedela som už ako sa mám z toho všetkého vysomáriť, na to sa Emma len usmiala a zložila si ruku na stôl.

„Dievča, nebudeš navždy bývať so svojou mamou. Bude si musieť zvyknúť, že nebývaš doma a už si veľká, potrebuješ sa zabaviť, mať priateľov, tak neviem na čo čakáš. Som si istá, že Marie by bola len rada, keby si išla a nemusela sedieť tu. Sama mi povedala presne to isté, čo ty lebo tiež by si vedela spraviť program na Silvestra, ale nevie ako ti to povedať.“

Prekvapene som pozerala na bagetu a potom na tetu. Prečo sme s mamou nekomunikovali aj o tomto?

„Ahoj Madeleine, už si hore?“ Mama sa práve vynorila spoza mňa.

„Ahoj,“ odzdravila som sa, pričom mi mysl'ou ešte stále prebiehali posledné vety nášho rozhovoru s tetou.

„Mama ideš na Silvestra niekam?“ začala som zostra. Mama začudovane zazrela na Emmu, ktorá len resignovane zdvihla ruky a pratala sa preč.

„Hovorila ti Emma niečo?“

„Emmu do toho ne'ahajme, ja sa pýtam teba.“

Vzdychla si a oprela sa o linku. „Keď budeš doma Madeleine, nikam nepôjdem.“

„Ale ja mám kam ísť!“ vykričala som. „A ty tiež. Maxime ma pozval von do centra. Nechcela som ťa nechať samú, ale ak niečo máš budem len rada.“

„Prečo sa hádame kvôli takej hlúposti ako je miesto kam pôjdeme na koniec roka?“

„My sa hádame?“ Započúvala som sa do svojho hlasu, aby som zistila či je naozaj nahneváný.

„Zvýšila si hlas a tváriš sa zúfalo. Madeleine choď s ním von, už si to a konečne ži!“ vykričala aj mama a už jej tu nebolo. Mám žiť?

A tak som sa začala chystať na le Nouvel An. Maxime mal pre mňa prísť aj s jeho dcérou a odtiaľto sme mali ísť do centra. Chlóa som dnes videla poriadne po prvý krát. Sedela vzadu, pripútaná na sedačke a pozerala sa na mňa. Mala jemné plavé vlásky, učesané do dvoch chvostíkov po boku hlavy, oči asi nemala po otcovi, lebo tie jej boli tmavo hnedé a mala oblečenú veľmi farebnú vetrovku. Maxime sa usmieval, keď som otvárala dvere.

„Chlóa, toto je Madeleine. Budeme spolu oslavovať Nový rok.“

Dievča si ma obzeralo, premeriavalo, ktovie či si na mňa pamätalo z toho dňa, čo do mňa narazila v parku. Milo som sa na ňu usmiala a pozdravila ju. Celou cestou bolo ticho. Nevedela som či je to normálne alebo či deti stále niečo rapocú a tak som sa radšej na nič nepýtala. Len som sa cítila trochu hlúpo.

V apartmáne jeho kamaráta bolo už všetko pripravené. Začali sa tam schádzať ľudia s ktorými som bola postupne predstavovaná. Prišlo aj zopár detí a tak sa Chloé mala s kým hrať. Postávala som pri Maxovi a snažila sa zapojiť do rozhovorov, ktoré viedol s priateľmi. Zdalo sa, že všetci sa poznajú veľmi dobre. Bolo tu všetkého plno. Jedla, pitia, alkoholu a samozrejme dobrá nálada stúpala s každým kto prišiel. Myslela som si, že nebudem poznať nikoho, ale človek nikdy nemôže vedieť, kto sa objaví už len na ulici. A tu som pozerala na známú tvár. Jednu spomedzi tých ostatných. Okrúhla, svetlé hnedé vlasy a úsmev od ucha k uchu. Léo Dubois. Aj on si ma všimol a zamieril ku mne.

„A čo tu robíte vy, mademoiselle?“ usmial sa na mňa. Musel trochu zvýšiť hlas, aby ho cez všetky tie ostatné hlasy a hudbu bolo počuť.

„Bola som pozvaná,“ odvetila som trochu v pomykove.

„Poznáte Huga?“ Z počutia som vedela, že Hugo je ten, kto vlastnil tento apartmán a kto to všetko usporiadal, ale nevedela som, ktorá tvár mu patrí. No vtedy sa mi pri mne objavil Maxime. Pôsobil veľmi sviežo, pozeral sa na Léa a potom sa mu priateľsky pozdravil.

„Zdravím ťa, kamarát.“ Podali si ruky. „Vy sa poznáte?“ Otočil Maxime otázku na mňa a čakal, čo mu poviem, ale slova sa ujal Léo.

„Tak trochu. Je to dcéra mojej terajšej šéfkky a pár krát bola na mieste kde teraz pracujem, takže sa trochu poznáme.“ Pozrel na mňa Léo. Nevidela som ho už poriadne dlho tak dlho ako som nebola v apartmáne Marthe de Florian. On aj jeho kolega sa mi zhnusili a od toho momentu som ani nevedela ako sa to tam všetko vyvíja. Maxime sa trochu zamračil. Asi zistil, že o mne nevie v podstate nič.

„Na čom teraz pracuješ?“ spýtal sa nenútene Léa.

„Našiel sa jeden apartmán niekoľko rokov neotvorený. Pracujeme na ňom a pokúšame sa o ňom zistiť čo najviac. Vy ste nás dávno nebola pozrieť mademoiselle Girard.“

„Mala som veľa skúšok na koncert,“ povedala som trochu sucho.

„Aha, áno už viem. Marie niečo spomínala. Ako sa vám hralo?“

„Dúfam, že dobre to musia posúdiť tí, ktorí sa na nás boli pozrieť.“

„V tom prípade si dovoľm ohodnotiť tvoj výkon,“ zapojil sa do rozhovoru aj Maxime a trochu sa naklonil tak, aby mi videl do tváre.

„Musím pochváliť všetkých hráčov. Krásne prostredie na úrovni rovnako ako hra. Nie som síce odborník, ale ako divákovi sa mi to páčilo.“

„Ty si bol na koncerte?“ Léo sa tváril viac než prekvapene, hľadel na Maxima trochu neveriacky.

„Áno,“ povedal Max pokojne. To bolo všetko, bez väčšieho vysvetľovania. Léo sa potom vzdialil a dal sa do debaty s niekým iným. Maxime sa otočil ku mne. V ruke zvieral sklenený pohár s vysokou stopkou so šampanským.

„Takže ako vidím máme spoločného jedného známeho.“

Usmiala som sa. „On nie je môj známy, len kolega mojej mami. Pár krát som sa s ním stretla.“

„Tvoja mama je historička?“

„Áno.“

„Pod' porozprávame sa niekde, kde nie je až taký hluk.“ A tak sme zamierili na balkón. Dvere boli pootvorené, bola na ňom nejaká dvojica, ktorá sa opierala o zábradlie. Z úst sa im dvíhal cigaretový dym a medzi nimi sa vznášali šepotavé slová. Aj my sme sa postavili k zábradliu a opreli sa oň. Zadívala som sa pred seba. Výhľad po ktorom túžia mnohý, keď snívajú o Paríži sa teraz naskytol mne. Dokonale som dovidela na Eiffelovu vežu a na strechy domov, počula všetky tie zvuky, ktorým sa nedá ani pripísať slovo a vnímala tú všadeprítomnú atmosféru. Mesto oslavovalo a tu to bolo dokonalo cítiť.

„Fíha, tu je ale atmosféra.“

Maxime sa usmial a pevne stisol zábradlie. „Ludia to tu prežívajú. Nemyslia na nič iné len na to, že dnešok treba osláviť. Bavia sa.“ Mala som pocit, že väčšina ľudí bola cez tento deň, večer aj noc iná ako zvyčajne. Viac sa bavili, nebáli sa až tak prejavíť, zoznamovať sa, kričať a tešiť sa. Bolo to tým, že sa tešili z toho, že všetko staré odíde a odplaví sa a príde nový rok spolu s novými ľuďmi, zážitkami, skúsenosťami? Niekoľko krát som si aj ja želala, aby ten ďalší rok bol iný, nový, krajší ako ten prechádzajúci čo vo mne vyvolávalo nádej a nebolo to vtedy ťažké, lebo všade navôkol boli ľudia, ktorí chceli to isté.

Uvedomila som si, že som sa asi zamyslela, lebo Maxime na mňa mlčky hľadel a ja som ani nevedela či mi niečo hovoril alebo či len tak stál.

„Nie je ti zima?“ spýtal sa ma po chvíli, keď som si všimla jeho pohľad. Sama som si neuvedomila, že tu stojím bez kabáta a obdivujem tú nádheru, ktorú som mala možnosť vidieť. Človek rázom zabudol na všetko. Videl a vnímal len to čo mal pred sebou a bolo to okúzľujúce.

„Och, nie,“ usmiala som sa v rozpakoch. „Je tu naozaj krásne. Naposledy som bola v centre oslavovať, keď som mala asi trinásť? Nevieť, boli sme tu s otcom. Podarilo sa mi stúpiť cudziemu mužovi na nohu. Ten chudák zvýskol a obľial ma horúcim nápojom, ktorý okrem toho, že bol horúci bol aj lepkavý,“ spomínala som.

„A čo potom?“

„Potom nič, musela som chvíľu počkať. Pozerali sme sa na ohňostroje a vtedy som zabudla na všetko. Na to, že som niečím obľiatá, len som sa pozerala na ohňostroj, na všetky tie farby. Ľudia boli nadšení, poskakovali alebo len tak stáli, objímali sa a mne to do očí vohnalo slzy. Bol to neskutočne krásny moment. Okamih, keď bol všade mier, nikto s nikým nesúťažil, všetci si priali len to najlepšie.“

„Je zaujímavé ako nás jeden deň alebo noc môže zmeniť na nepoznanie, nie? Zo zachmúrených podnikateľov a manažérov sa stanú jasajúci ľudia. Bude v tom určite aj alkohol.“ Zasmiali sme sa. Alkohol vládol dobrej nálade.

„Takže tvoja mama je historička?“ načal ďalšiu debatu Maxime. „Aj tvoj otec bol?“

„Nie, on nie. Pracoval v tajnej službe.“

„Aké podarené. Mama sa venuje histórii, otec službám verejnosti a ty hudbe. Prečo si si práve vybrala violončelo?“

„Nehovorila som ti o tom už? Páčilo sa mi to, ale len na nejaký čas a vôbec som to nebrala ako niečo čo ma v budúcnosti užití, čo budem študovať. Ale otec chcel, aby som to študovala a tak študujem hudbu.“

„Otec chcel? A ty nie?“

Stisla som pery a trochu krčovitô zovrela zábradlie. „Nie,“ povedala som po chvíli. Vrátili sa mi všetky spomienky na to čo bolo predtým. A ja som na to už nechcela myslieť.

„Nie, nechcela som, ale nechcela som ho sklamať a tak som sa prihlásila a zobrali ma. Vieš, akú mal z toho radosť? Takú, že som skoro zabudla na to, že to ja nechcem.“

„Ale prečo si to potom urobila?“

„Nepočuješ? Nemohla som ho sklamať. Vídala som sa s ním málo a toto bola jedna z ciest ako byť s ním viac. Nie viac, ale... ako ti to povedať... ako docieľiť, aby bol na mňa hrdý.“

„A čo si chcela ty?“

Vzdychla som si a otočila sa tvárou k bytu. Oprela som sa teda chrbtom o zábradlie. Detské sny sa zdajú byť vzdialené a už vôbec nevieme či by sme teraz chceli to, po čom sme túžili vtedy.

„Ja už vlastne ani neviem,“ usmiala som sa, lebo to vo mne vyvolalo pocit akoby som náhle na niečo zabudla. Na niečo dôležité.

Maxime ku mne urobil krok bližšie. Až vtedy som dostala odvahu pozrieť sa či tá čudná dvojica sa tu ešte zdržiavala, ale neboli tu. Potom môj zrak padol na Maxima, ktorý mi bol zvláštne blízko. Pery ma zasvrbeli a musela som ich pootvoriť. Znova mnou prešla tá neznáma vlna, ktorá mi ale predsa už nebola taká neznáma. Poznala som ju z videnia. Alebo z cítenia?

Zacítila som jeho vôňu, rovnakú, aký bol on sám. Vystihovala ho a pristala mu. Patrila jemu. Neboli to ako tie vône, ktoré sa vliekli za niekým nie príliš ochotne aj keď hovorili niečo iné ako človek, ktorý bol nimi pokropený. Zrazu som si uvedomila, že sa nakláňam k nemu, že ma niečo k nemu priťahuje bez toho, aby som o tom poriadne vedela aj ja. Zdalo sa mi, že tento okamih je neuveriteľne pomalý. Pomalý, ale krásny. Vnímala som ostrejšie, lepšie, plnšie. Srdce sa mi rozbúchalo o čosi hlasnejšie a uvedomovala som si to. Pritáhovali ma jeho pery, už už som ich dotyk cítila na svojich, keď sa dvere na balkóne prudko roztvorili a ožiarilo nás svetlo vychádzajúce spoza nich. Vynoril sa odtiaľ chlapík v obleku. Prišiel si zafajčiť. Vrhol na nás pohľad a potom sa vydal svojím smerom vedľa. Už som len cítila cigaretový pach a odtiahla sa od Maxima. Venovala som mu ešte jeden pohľad a potom sa pomaly vybrala dnu.

Tam to začínalo žiť. Vyzeralo to, že alkohol si našiel svoje miesto. Dokonca hudba hrala o niečo hlasnejšie a pomaly sa nedalo ani urobiť krok vpred alebo vzad. Tak veľa ľudí tu bolo. Aj Maxime sa niekam vytratil a ja som sa snažila zorientovať v tom hluku. Nachádzala som sa v mase ľudí a po chvíli dezorientácie mi začalo búšiť v sluchách. Musela som odtiaľto vypadnúť. Bolo tu príliš veľa ľudí na taký malý priestor a príliš teplo, nedýchateľne. Zobrala som si svoj kabát, keď som ho konečne našla a pobrala sa von. Vzduch na chodbe bol o dost' chladnejší a ten vonku ešte viac. Zatiahla som si opasok na kabáte, napísala Maxovi SMS a vybrala sa svojou cestou. Ešte som sa obzrela na najvyššie poschodie odkiaľ vychádzala hudba a svetlo a kráčala som ďalej. Ulice boli plné ľudí a hudby.

Ani nie o desať minút mi začal vyzvárať mobil. Keby som sa nešla pozrieť koľko je hodín, ani by som o tom nevedela.

„Áno?“ ozvala som sa.

„Madeleine, kde preboha si?“ ozval sa z druhej strany Maximov hlas.

„Musela som odtiaľ vypadnúť. Neboj, dostanem sa domov.“

„Povedz mi, kde si,“ nástojil na moju odpoveď ďalej.

„Ale Maxime, nepreháňaj. Som v poriadku.“

„No tak dievča, kde si?“ Rozhliadla som sa po okolí. Nemala som ani tušenia, kde som, ale neprišla som si stratená, práve naopak. Prišlo mi to ako pekné dobrodružstvo.

„Ja... neviem,“ povedala som napokon. Moje telo na moju odpoveď zareagovalo tým, že ma v bruchu začalo niečo štekliť. Vzrušenie.

„Skús mi povedať nejaký záchytný bod. Meno nejakého obchodu, reštaurácie.“

Uvidela som tabuľku, na ktorej bolo niečo napísané a tak som mu to prečítala. Bez toho, aby niečo povedal zložil. Čo som si mala myslieť? Počkať tu na neho alebo ísť ďalej? Ja som tak veľmi chcela ísť ďalej, spoznávať a baviť sa po svojom. Nemusela som čakať dlho, o chvíľu predou mnou zastalo jeho čierne, vyblýskané auto. Stiahol okienko a hodil na mňa nie veľmi príjemný pohľad. Ale nemohol s tým nič robiť, som dospelá.

„Prečo si mi nepovedala, že niekam ideš?“

„Poslala som ti správu. Viem sa o seba postarať o to sa nemusíš báť.“

„Ak ti tam nebolo dobre, mohla si mi to povedať.“

Mykla som plec om a pozrela na skupinu ľudí, ktorí práve kráčali mojim smerom.

„To nevadí prejdem sa a potom pôjdem domov.“ Tvárila som sa milo, dokonca som sa aj usmievala, ale na neho to nezabralo. Vypol motor a vystúpil z auta.

„Pôjdem po Chlôe a môžeme sa prechádzať spolu. Pôjdeme niekam inam.“

„Ak je to len kvôli mne tak to nerob, prosím. Vráť sa tam a ako som už povedala, postarám sa o seba.“

Maxime si vzdychol. „Mal by som ťa nechať tak, ale nenechám. Bohužiaľ, samú ženu na Nový rok určite nie. A ak to pomôže, tak nie, nie je to kvôli tebe.“

„Nemôžem za teba rozhodovať. Tak fajn, poďme po tvoju dcéru.“

A tak sme šli po Chlôe. Ale jej sa tam, na rozdiel odo mňa páčilo. Nechcelo sa jej odtiaľ odísť a tak Maxime chvíľu zvažoval či ju tam nenechá a potom pre ňu nepríde. A presne tak to aj bolo. Jedna z maminiek, ktorej dievča tam bolo tiež sľúbila Maxovi, že na ňu dá pozor a my sme mohli ísť. Radšej som už neprotestovala. Aj tak by si on našiel nejaký argument, ktorým by mi podkopol kolená.

„Nie je to hlúpe, že si tam nechal svoju dcéru a ideš von so mnou? Nie je to sebecké?“ Musela som sa zbaviť všetkých tých nepríjemných pocitov, ktoré som mala ohľadne toho, že sme tam nechali Chlóa samú. V spoločnosti neznámych ľudí.

„Alizé na ňu dá pozor. Chlóa u nich už pár krát bola. A nemysli si, že je to sebecké. Len chcem, aby si sa cítila dobre.“

To mi trochu zalichotilo, ale nepovedala som to, len som sa usmiala a kráčala popri ňom. Kráčali sme, auto sme nechali zaparkované. Už aj vonku bolo cítiť blížiacu sa hodinu polnoci. Viac ľudí, viac smiechu, viac hlasov. Tešila som sa ako malé dieťa, v žalúdku som cítila to niečo zvláštne, čomu sa hovorilo aj vzrušenie, ale nebolo to len vzrušenie. Bolo to aj niečo iné, ale ten pocit sa nedá presne opísať. Bola to vôňa, bol to chlad, ktorý mi sadal na špičku nosa aj uší a tiež teplo sálajúce zovšadiaľ, aj z človeka, ktorý kráčal vedľa mňa. Obaja sme mali ruky hlboko zasunuté vo vreckách kabátov, ale tá atmosféra, ktorá vládla tu vonku sa nedala prirovnať k tej v apartmáne. Tu to žilo, hýbalo sa a aj vy ste sa hýbali, stále videli niečo nové. Popod kabát sa ku mne vkrádalo šťastie a radosť a akýsi druh dojatia. Nedokázala som vnímať svoje myšlienky, len to, čo bolo práve teraz.

„Si šťastná?“ A táto otázka tomu všetkému len dodala. No povedzte, kto sa vás v tejto dobe spýta či ste šťastný? Alebo kto sa to aj spýta čaká jednoznačnú odpoveď áno alebo nie. Lenže ja som tak odpovedať nevedela.

„Teraz som šťastná,“ povedala som úprimne a usmiala sa. Ruky vo vreckách som zaťala do pästí, aby mi bolo teplejšie.

„Len teraz?“

„A nestačí to? Teraz nie je dôležité nič, len teraz.“

„Tak to ma teší,“ povedal Maxime a spomalil krok. A tak som spomalila aj ja.

„A ty si?“

Maxime zahrnal, že si to musí ešte rozmyslieť aj keď odpoveď už dávno poznal. Zasmiala som sa na jeho hereckom výkone. „Nech už povieš čokoľvek tak aspoň dúfam, že ti nie je ľúto, že nie si v tom dusnom byte.“

„Nie, vôbec mi to nie je ľúto.“ Potom som si spomenula na jeho dcéru... ach jaj, asi som povedala, čo som nemala.

„Mal by si zavolať Chlóa.“

„Ale no tak pokoj,“ usmial sa Maxime. „Ona je šťastná tam. Je s kamarátkami a baví sa. Ty si šťastná tu. Nie je nič zlé na tom, že som tu s tebou. Pred polnocou pôjdeme po ňu a všetci sa pôjdeme pozrieť von.“ Sklonil sa tak, aby bol na približnej úrovni so mnou. Pomohol si tak, že ma chytil za plecía. Zarážalo ma ako sa ku mne správa.

Ohňostroje boli ešte farebnejšie, aké som si ich pamätala spred pár rokov. Chlóa žiarili očka, vôbec nemala strach. A aj ja som si to užila, vôbec som necítila únavu, potrebu spánku. Hluk a to všetko spôsobili, že som sa cítila úplne vyspatá a čulá.

Keď to všetko skončilo, hľadali sme cestu pomedzi ľudí. A trvalo ešte chvíľu, kým sme sa dostali k autu, kde Chlóa zaspala hneď, ako ju Maxim zapásal.

„A čo teraz?“ spýtala som sa ho, keď si sadol na miesto šoféra. Nemala som nejakú veľkú chuť vrátiť sa domov alebo niekam, kde to nežije. Potrebovala som ruch.

„Nebude ti vadit' ak najskôr zaveziem Chlóa domov a potom teba?“

„Musíme už ísť domov?“ protestovala som tak trochu ako malé dieťa.

„A kam by si chcela ísť?“ Jednou rukou zvieral volant, ale otočil sa ku mne a usmieval sa. Neodolala som a premerala si jeho tvár. Tie modré oči, ktoré v sebe mali štipku farby zimného mrazu, jemné strnisko, ktoré pôsobilo trochu nedbalo, tmavohnedé vlasy, ktoré mu dopadali trochu pod uši a ten úsmev... Znova mi zapulzovalo v perách.

„Neviem, poďme zaviesť Chlóa domov.“

Neviem či ho moja odpoveď sklamala, nepozerala som sa na neho. Pozerala som na cestu a na hodiny. Cesta trvala dlhšie než mala. To kvôli ľuďom a autám. Až sme sa nakoniec dostali do jeho bytu. Zobral Chlóa do náručia a niesol ju hore schodmi. Vôbec sa nezobudila. Povedal mi, že vo vrecku má kľúče, aby som odomkla dvere. A tak som aj urobila. Odomkla som dvere bytu a podržala ich tak, aby cez ne Maxime mohol prejsť aj s Chlóa. Potom som jej pohotovo vyzula topánky a položila ich na chodbe na podlahu. Maxime mi ukázal, aby som mu otvorila dvere po ľavej strane. Chvíľu som hľadala zapínač, ale napokon som ho našla a izbu ožiarilo mäkké svetlo. Bola to izba malého dievčatka, veľmi pekne zariadená a zorganizovaná. Vládli tu farby ako: fialová – niekoľko odtieňov a biela. Posteľ taká akurát s bielymi obliečkami, na ktorých boli obláčiky. Na tú ju Maxime uložil. Pomaly jej vyzliekol vetrovku, rozpustil vlasy a potom ju prikryl. Spiace dievčatko ani na chvíľu neotvorilo oči, len si spokojne snívalo svoje sny.

„Nedáš si niečo?“ spýtal sa ma Maxime, keď sme stáli vo dverách izby a zhasínal svetlo.

„Nie, už by som mala ísť. Si určite unavený.“

„Nechcela si ešte ísť domov. Tak poď, dáme si niečo.“ Ak by som mala povedať pravdu, bola som hladná. Nič som nejedla a v bruchu mi vyhrávali fidlikanti. Maxime ma poslal do obývačky s tým, že pre nás niečo donesie.

Obývačka to bola veľká, tiež s balkónom. Všetko to tu tak dokonale ladilo až by ste povedali, že za to môže ženská ruka. Kožená sedačka, veľký televízor, krb...

Maxime položil na stôl fľašu šampanského. Poznala som tú značku a tiež som poznala cenu tej fľaše. A tá nebola nízka... Ešte sa na chvíľu vytratil a doniesol sladké pečivo.

„Prepáč, nenapadlo ma spýtať sa ťa či nie si hladná a nemám nič iné len toto.“

„To nevádí, aj to stačí.“ Natiahla som sa po voňavom a mäkkom croissante. Maxime otvoril fľašu a nalial nám do pohárov šampanské.

„Tak na úspešný nový rok,“ povedal s pohárom v rukách. Bublinky sa mi rozplývali na jazyku a uhasili smäd.

„Ako sa ti páčil le Nouvel An?“ opýtal sa Maxime keď už sedel vedľa mňa. Teraz z krbu vychádzalo teplo a svetlo z ohňa, ktorý pred chvíľou založil. Bolo pár minút pred druhou.

„Konečne som ho nestrávil doma, ale inde. Vždy sme sa s mamou chystali do centra, ale nejako nám to nevychádzalo. Zmena je dobrá.“

„To ti verím. Ja som trávil starý rok buď s rodinou alebo s priateľmi, ale naozaj už ma nebavilo to čo bolo dnes... už včera u Huga. Príliš veľa ľudí, tak nejako som tam nemal pocit žiadnej atmosféry. Som rád, že som starý rok strávil chodením po Paríži.“

„To muselo byť pre teba niečo nové.“ Odpila som si zo sladkého šampanského.

„Áno, bolo. Konečne žiadne zhony alebo hádky s rodičmi alebo to, či je Chlóa so svojou mamou.“

„Bola Chlóa aj minulý rok s tebou?“

„Nie, minulý rok bola pri mame. Mala ešte len štyri a tak som sa o ňu bál. Lucille totiž na ňu teraz nemá veľmi čas.“

„A čo robí? Kde je?“

„Túla sa po Európe. Raz je vo Francúzsku, inokedy niekde inde. Je herečka,“ povedal akoby to jej cestovanie chcel ospravedlniť tým.

„A to je zlé?“ Nadvihla som obočie.

„Nie, ale...“

„Jasné, nechajme to tak.“ Mávla som nad tým rukou a dala si ďalší glg lahodného šampanského.

„Nie, len ja neviem či si ochotná počúvať.“

Skoro mi zabehlo a preto som pohár radšej položila na stôl. „Prečo by som nemala byť? Len vieš, človek nikdy nevie čo si môže dovoliť, na čo sa môže opýtať, rozumieš?“

„Rozumiem a preto si myslím, že bude najlepšie ak mi povieš všetko čo máš v hlave. Čo ťa napadne, nech je to akákoľvek myšlienka.“

„A to už prečo?“ zasmiala som sa laškovne a oprela sa laktom o operadlo gauča.

„Aby sme viedli otvorenú komunikáciu.“

Naklonila som hlavu dozadu. „Otvorenú hovoríš? A pre koho? Pre teba alebo pre mňa?“

„Pre nás obidvoch.“ Jeho oči aj tvár boli vážne. Až také vážne, že som začala mať výčitky z toho ako som sa zachovala.

„Dobre, tak rozprávaj.“ Zakončila som, lebo sa mi k tomu nechcelo viac vyjadrovať.

„Lucille si chcela užívať život a ja jej to nevyčítam. Asi chcela dieťa príliš skoro a nevedomovala si čo bude potrebné robiť neskôr.“

„Koľko mala ona rokov, keď sa narodila Chlóa?“ zamračila som sa. Podľa mojich výpočtov mal on asi dvadsaťpäť.

„Mala dvadsaťjeden skoro dvadsaťdva. To už sme boli zobratí.“ Striaslo ma. Dvadsaťjeden som mala oslavovať o niekoľko mesiacov.

„Brali ste sa kvôli tomu, že ste čakali dieťa?“

„Nie, brali sme sa, lebo sme sa mali radi a mysleli sme si, že to tak bude najlepšie.“

„Nič v zlom, ale... nebolo to pre ňu trochu skoro? A pre teba?“

„Asi neholduješ manželským zväzkom,“ usmial sa Maxime, ale ja som ostala vážna.

„Máš pravdu, neholdujem,“ schladila som ho zostra. „Nevidím v tom zmysel a je mi jedno čo si o mne teraz budeš myslieť, ale príde mi to zbytočné. Potom sú okolo toho len zbytočné papierovačky.“

„Myslíš vtedy, keď sa chcú rozviesť?“

„Áno... jednoducho sa rozídu a odídu jeden od druhého a je to ako to je. Žiadne súdy, žiadne podpisy, vysvetľovačky.“

„Takže ty sa vydávať nechceš.“ Na to, ako ostro som to všetko hovorila sa on tváril až nadmieru pobavene a to mi do žíl vlievalo zúrivosť.

„Je na tom niečo smiešne?“

„Nie, len je to zaujímavé.“

„Netúžim po odporne tortových šatách, miliónu ľudí, ktorí sa na mňa prídu pozrieť do nejakej nepeknej gýčovito ozdobenej sály,“ šomrala som nahnevane. Po tomto som ja ale vôbec netúžila. Prišlo mi to gýčovité, obyčajné a všetko na jedno kopyto.

„Všetko si môžeš zariadiť tak ako chceš ty sama. Dnes majú svadby úroveň.“

„Môžeme to prosím, nechať tak?“ odvrkla som. Maxime nepovedal nič.

„A už mi povieš čo s tou školou?“ začal o čosi neskôr trochu miernejšie. Za nami praskal v krbe oheň a svetlo, ktorým osvetľoval obývačku bolo útulné a teplé.

Mykla som plecami. „Čo ti mám na to povedať?“ Podoprela som si rukou čelo a pozrela na neho cez prsty.

„Nepáči sa ti tam, nebaví ťa odbor, ktorý študuješ. Chceš to pretrpieť ešte pár rokov?“

„Ja neviem. Čo iné mi zostáva? Mama by na mňa bola nahnevaná. A potom by som na seba bola nahnevaná asi aj ja.“

„Prečo by na teba mala byť nahnevaná? Nájdeš si iný odbor...“

„Ale ja neviem či chcem ďalší odbor. Boli by to zbytočne stratené dva roky a ja nechcem mrhať ďalšie roky na to, aby som sa večne niečo biflila s vedomím, že už dva roky som to mohla mať za sebou.“

„Mne sa zdá, že si na seba príliš tvrdá. Kladiješ si na pleciami len zbytočne vysoké nároky. Tak čo teda chceš robiť, keď nie študovať?“ Zdalo sa mi, že tón jeho hlasu sa zostril. No namiesto toho som len zdvihla hlavu a zadívala sa naňho. Čo chcem robiť? Znelo mi v ušiach, znelo mi v hlave. Mala som chuť znovu cítiť jeho pery na mojich. Nechcela som nový rok začínať hnevom a zlosťou z toho, že poriadne neviem čo chcem. A tak som sa k nemu naklonila o čosi bližšie. Maxime sa nehýbal, nič nehovoril, len ticho sledoval každý môj pohyb. Ne protestoval, nesnažil sa zastaviť ma. A potom sa to stalo. Priložila som svoje pery na tie jeho a pobožkala ho. Ja neviem, kde sa vo mne vzala tá odvaha, ale viem, že som to urobila ja. A jeho pery zareagovali. Zaplietol si prsty do mojich vlasov a vracal mi všetky moje bozky.

11. Kapitola – Ľadové kráľovstvo

Zobudila som sa s pocitom dobitého psa. Keď som otvorila oči, zistila som, že nepozierám na biely strop mojej izby. Namiesto na biely strop som pozerala na veľké francúzske okná, ktoré boli len z časti zatiahnuté závesmi. Naokolo mňa vládlo úplné ticho a až vtedy som sa ja prebrala úplne. Noc či vlastne už ráno som strávila u Maxima v byte. Prudko som vstala a poobzerala sa okolo seba. Práve do obývačky vcupitala malá Chlóa s rozospátými očami, ktoré si šúchala malou pästičkou. Pozerala na mňa trochu zarazene.

„Ocko?“ Maxime, ktorý tiež ležal na gauči sa pomrvil a otvoril oči. Prvé čo zbadal som bola ja, s úplne vyplašeným pohľadom. Ale veď som včera nevypila nič okrem pohára šampanského. Ako sa toto mohlo stať? Ako som mohla zaspať na gauči? Pripadala som si úplne trápne.

„Ahoj Chlóa,“ usmial sa na ňu. Ach, sladký to pocit, keď nemáte ani poňatia o tom, koľko je hodín a čo sa deje. Elegantly sa pozviechal zo sedačky a zobral Chlóa na ruky.

„A dobré ráno Madeleine,“ venoval úsmev aj mne a potom sa niekde stratil aj s malou. Ešte chvíľu som sedela na gauči, nevediac čo urobiť, čo povedať. Cítila som sa neuveriteľne nepríjemne. Netušila som, kde tu môže byť kúpeľňa a tak som si len upravila šaty, ktoré, ako som mala možnosť zistiť boli ušité z látky, ktorá sa nejako extra nekrčila, čo bolo dobre a vlasy si prečesala prstami. V kabelke som hľadala svoj telefón, aby som zistila koľko je hodín. Bolo pár minút pred jedenástou. A zistila som, že mám štyri zmeškané hovory.

„Asi sme zaspali,“ povedal Maxime, keď odniekiaľ vyšiel. Typovala som, že je to kuchyňa. Prezrela som si zoznam, kto mi volal. Tri krát mama a raz Emma. Potom sa na to asi vykašľali a ja len dúfam, že mama nemala nervy a nestrachovala sa príliš. A tiež som dúfala, že po mne nevyhlásili pátranie.

„Asi áno a ja ani neviem ako. Prepáč mi.“

„Nemusíš sa ospravedlňovať.“ Maxime sa opieral o zárubňu a ja som tam stála s mobilom v ruke. Hypnotizoval ma pohľadom a ja som sklopila zrak.

„No nič, budem musieť už ísť. Ďakujem ti za pekný večer.“ Poberala som sa k dverám, obula si lodičky a snažila sa obliecť si kabát. Ponáhľala som sa a to bolo ešte horšie. K tomu sa pridala spomienka na dnešné zobúdajúce sa ráno a na moju odvahu pobožkať ho. Len sa na neho nepozriete, hovorila som si. Zdalo sa mi, že ide všetko príliš pomaly, že sa neviem obliecť a že som totálne nemotorná a nemožná. Maxime mi pridržal kabát. Asi sa už na mňa nemohol dívať.

„Ďakujem,“ usmiala som sa na neho pokriveno a upravila si vlasy.

„Mrzí ma, že som pri tebe tak nekontrolovateľne zaspala. Netuším ako, ale stalo sa.“

„To je v poriadku. Ani ja neviem ako sme zaspali. Odveziem ťa?“

Vzdychla som si. Nevedela som presne ako sa odtiaľto dostanem domov a tak som musela pristáť na jeho ponuku.

„Ale môžem zavolať aj mame. Nemôžeš tu nechať Chlóa samú.“

„Chlóa to sama chvíľu vydrží.“

Ešte som sa poriadne neprebrala z toho nepríjemného pocitu, ale svieži štipľavý vzduch vonku ma z toho trochu prebral. Prefackal mi líca a nechal po sebe ružovkasté stopy.

Vybehla som hore po schodoch, pripravovala si kľúče. V byte bolo okrem rádia ticho. Vošla som do obývačky. V kresle sedela mama a čítala si. Na gauči ležala Emma a niečo jedla.

„Konečne si tu!“ vykrikla a vstala. Aj mama na mňa vypliešťala oči, ale na moje prekvapenie nezareagovala tak, ako by som si bola myslela. Prehnane.

„Volali sme ti a ty si nedvíhala. Našťastie som tvoju mamu upokojila, že si s Maxom.“

„Viem, že som sa mala ozvať, ale nepočula som, že ste volali a neplánovala som... no... prespať u neho.“

Emma na mňa vypleštila oči a zachichotala sa. Všetci dobre vieme, ako si to vysvetlila. Ale bolo mi to jedno.

„Zaspali sme, ani neviem ako,“ snažila som sa zachrániť situáciu.

„Hlavne, že si v poriadku,“ zasiahla mama a ja som bola ušetrená od výsluchu. Aspoň na teraz. Dala som si sprchu, umyla si vlasy, prezliekla sa. Emma bola ešte stále u nás a nezdalo sa, že je na odchode.

„Dáš si polievku?“ spýtala sa ma, keď som vošla do kuchyne. Dnes varila Emma. Stála pri hrnci aj s naberačkou a miskou. Len som prikývla. Postavila predô mňa polievku voňajúcu cesnakom. Bola hustá a krémová.

„To je dobré na suchoty,“ objasnila mi.

„Ale ja som nebola opitá!“ bránila som sa, lebo všetci v tejto domácnosti sa ku mne tak správali.

„Veď dobre zlatíčko, ja ti verím,“ zatiahla nevinne teta.

Nie je ešte ani šesť, sedím pri okne zabalená do deky a pozerám sa von. Snežilo. Celá ulica je ozdobená jedinečnými a jedinečne bielymi snehovými vločkami, ktoré všetkému dodávajú akési čaro. Beloba a pouličné lampy a ešte niečo čo je zapísané v tejto chvíli. Ticho, bielosť, nerušený zimný spánok.

Sneh na chodníkoch je už vyzametáný na bok, ale sneží husto, neviem dokedy to vydrží. Práve po ceste prešiel pluh a za ním sa pomaly vlieklo niekoľko áut.

Chvíle ako tieto mali niečo do seba. Práve ku mne prišla mama, ani som nevedela, že je už hore.

„Nie je ti zima?“ Rukami si objímala hrud'. Ešte stále bola v pyžame.

„Nie, mám deku. Už si hore?“

„O dve hodiny musím ísť do práce.“

Pozrela som na hodiny pod televízorom. Ukazovali presne šesť

„Ešte si si mohla poležať, je málo hodín,“ povedala som mame, ktorá si sadla do kresla blízko mňa a nohy si skrčila pod seba.

„Počula som, že si už hore. Nedá sa ti spať?“

Tuhšie som si pritiahla deku k sebe. A vykukla von oknom. Okrem toho, že sa zobúdzať ráno sa nezmenilo nič.

„Nie. Nechce sa mi ležať v posteli a nechce sa mi spať. Zdalo sa mi, že je bielo, tak som sa prišla pozrieť čo sa robí.“

Mama si zívla. „Určite to bude tým? Madeleine, už mi to nedá, prepáč. Čo sa ti stalo? Nechodíš vonku, mám pocit, že ťa nič nezaujíma, celé dni si zadumaná. Povedz, čo ťa trápi? Ešte stále ťa trápi on?“

Jeho spomienku som mala pochopiteľne ešte stále v sebe. Ale aká boľavá alebo farbistá bola, to som sa neodvážila povedať. Povedala som si, že na neho nebudem myslieť. Mama si odpovedala sama.

„Chce to čas, len sa nesmieš uzatvárať. Čo keby si zavolala Inés a išli ste niekam von? Určite aj tebe chýba vyjsť si niekam a porozprávať sa.“

„Nejdem jej volať,“ vybuchla som možno trochu ostrejšie než by som mala. Mama na mňa chvíľu ticho pozerala. „Nejdem jej volať, nebola som s ňou už niekoľko mesiacov a už sa s ňou nemám o čom baviť. Všetci sa na mňa vykašľali.“

„Nebude to tým, že si sa ty vykašľala na nich?“

„Môžeme nechať túto sprostú tému tak?“ Už som vstávala od okna, zhodila zo seba deku.

„Prečo sa hneď hneváš?“ zvýšila aj mama hlas automaticky.

„Ja sa nehnevám, len to nechaj prosím ťa tak. Nepotrebujem Inés ani nikoho na to, aby som sa mala dobre,“ povedala som a s dupotom odpochoďovala do izby. Bolo vo mne toľko zlosti, že som odrazu nevedela, kam ju mám dať. Hodila som sa na posteľ a s potlačovanými slzami a bolesťou hlavy zaspala.

Musela som urobiť niečo, aby som vypadla z každodenného stereotypu, každodennej rutiny a tak som sa vybrala do jedného z parkov tu v meste. Do parkov, v ktorom keď som bola som strácala pojem o čase a pojem o tom, kde to vlastne som. Tu ruch mesta zanikal a niekedy som mala pocit, že tento kúsok sem ani nepatrí, ale je odtrhnutý od reality. Vyzeralo to tu ako v zasneženej rozprávke. Stromy ozdobené snehom rovnako ako všetko naokolo. Taká tichota až som dokonca počula ako vločky dopadajú na tie ostatné, spájajú sa a vytvárajú čosi krásne. Vločky mi už zdobili kabát spájali sa a po chvíli boli na nerozoznanie. No ja som sa upriamila na jednu, ktorá pristála mojom rukáve a obzerala si ju. Mala krásny tvar, tvar, ktorý sa nedá opísať. Jej drobnosť bola ešte viac dokonalejšia a každý detail bol tak ľadovo krásny, jemný, krehký a precízny. Zimná kráľovná bola umelkyňa a jej vločky boli toho dôkazom. Koľko obrazov okolo mňa teraz preletelo a sadlo na zem? Aj ja som sa začala cítiť krásne, keď mi vločky zdobili rozpustené vlasy a sem tam aj mihalnice. Priala som si v tej chvíli len pozerieť k nebu, pozerieť sa na stromy, dýchať ostrý vzduch a cítiť chlad na končekoch prstov. Kde som teraz? V krajine ľadovej kráľovnej... A ešte jedna vec, po ktorej som v tej chvíli túžila bola, podeliť sa o tento moment s niekým a s niekým sa len tak krútiť dookola. Tak, že všetko sa zmieša a vytvorí len jednu šmuhu. To som práve teraz robila. Točila som sa. Pod nohami mi vŕzgal sneh. Keď som stratila kontrolu a pozornosť nad svojimi nohami, spadla som do mäkkého páperia a nahlas sa rozosmiala. Nad túto chvíľu snáď nemalo nič. V krajine bolo tak krásne, chladno a zároveň nedotknuteľne. Rovnako, aká bola aj ona. Ľadová, ale krásna, s citom pre detail.

A dalo sa toto všetko vôbec namaľovať? Dať na papier? Zachytiť? V tej chvíli som mala pocit, že jediné čím sa toto všetko dá zachytiť je prítomnosť. Moja prítomnosť, uvedomenie si a precitovanie všetkého tak, aby som to neskôr mohla vytiahnuť z fľaštičky na poklady, ktorú som imaginárne skrývala zavesenú na krku alebo ju stískala vo vrecku. Prebudiť všetky zmysly znamenalo, vidieť a vnímať farby, stromy, prírodu, bielosť a čisto, dotýkať sa snehu a cítiť jeho chlad, uvedomiť si, že je vám zima na špičku nosa, zhlboka vdychovať a vydychovať a jednoducho sa potápať a unášať. To som presne v ten moment robila aj ja. Len tak byť... len tak žiť.

Domov som sa vracala až neskoro. Ako som povedala, pojem o čase na tomto mieste sa strácal, rovnako tak, ako sa človek strácal tam. Tomto miesto som mala možnosť spoznať ešte ako malé dievčatko. Mala som možno sedem, keď ma sem otec po prvý krát zobral. Náhodou bol doma, mama mala prácu a tak čo urobiť s voľným časom? Neviem, prečo ma zobral práve sem a ako sa on dozvedel o tomto mieste, ale už vtedy som si bola vedomá niečoho nezvyčajného. Možno to bolo práve to, že sa mi zdalo, že park ani nie je súčasťou mesta. V lete tu rozvoniavali pivónie, k nebu sa načahovali stromy, vysoké a mohutné, ktoré poznali príbehy, strasti a radosti ľudí, ktorí okolo nich kedysi prešli, možno pohladili ich zvráskavenú kôru, možno ich objali, možno sa im posťažovali. V ten deň, keď som tu bola s otcom sa tam prechádzalo niekoľko ľudí. Leto bolo v rozpuku. Ale aj tak, na jednom mieste, na ktoré sme sa dostali len pomedzi na husto postavené stromy nechodil takmer nikto. Lepšie povedané, vždy som mala šťastie, keď som sem prišla. Okrem mňa a môjho otca tam nebol nikto. Ani mama dokonca nevedela, že toto miesto vôbec existuje. Kedysi som sem chodila často. Skrývať sa pred celým svetom. Plat', smiať sa a rozjímať a teraz som tu bola znova. Známe aj neznáme.

Keď som rozmýšľala nad tajomným miestom som sedela v autobuse pri okne a pozerala von. Na ľudí, na roztápajúci sa sneh, ktorý už vonkoncom nebol taký biely, takmer zmizol. Zvláštne ma to všetko upokojovalo aj to hučanie motora, aj tá samota s ľuďmi navôkol. Prečo sme sa vlastne cítili sami a opustení, keď okolo nás prechádzalo tak veľa ľudí? Prečo nám svet občas prišiel bezfarebný len s veľa prímiesami sivej? Prečo sme sa večne niekam ponáhľali, len preto, aby sme stihli čo najviac? Alebo čím to bolo? Niekedy som mala pocit, že sa snáď zbláznim. Z toho, čo všetko som mala v hlave, čo mi ňou prešlo. Azda to bola klietka, v ktorej som mala pocit, že som zavretá? Len opustiť hlavu a vtedy rozprestriem krídla, nájdem kľúč a odvahu na to, aby som len pootvorila dvierka. Naozaj stačilo tak málo?

Zrazu sa mi vo vrecku rozozvučal mobil. Pohotovo som po ňom siahla a prijala hovor.

„Áno?“

„Ahoj Madeleine.“ Bol to Maxime, kto mi volal. Už som mala vystupovať a pridala sa k ďalším ľuďom nastúpeným pri dverách.

„Ahoj, ako sa máš?“ Od večera, keď ma odviezol domov sme sa nevideli. Pár krát sme si zavolali, ale to bolo všetko.

„Celkom dobre. A čo ty? Nie si v škole?“

„Nie, dnes mám voľno.“ Zadné dvere sa otvorili a ja som vystúpila spolu s ostatnými. Poznala som túto ulicu dobre. Stačilo len pár krokov a už som bola doma. Ale pravdou bolo, že sa mi tam vôbec, ale vôbec nechcelo ísť.

„Ani ja dnes nepracujem. Musel som si ešte ísť niečo vybaviť a našťastie som to už všetko obehol. A aj preto ti volám. Ak by som mal náhodou šťastie.“

Pousmiala som sa. „Tak to ti potom život praje. Máš na mňa momentálne šťastie,“ povedala som a prešla na druhú stranu ulice.

„A mohlo by sa moje šťastie ešte o niečo prehĺbiť, keby si išla so mnou niekam von?“

Jeho slová ma príjemne zahriali na hrudi. „To sa pýtaš mňa?“

„V podstate len tá druhá časť bola otázka patriaca tebe.“

„Tak dobre, ešte o tom porozmýšľam či chcem, aby sa tvoje šťastie prehĺbilo a možno ti dám vedieť.“

„Možno? Koľko percent mám v tom, že by sa mi to mohlo podariť?“

„Vieš čo? Neviem čo to máš za deň, ale asi veľmi dobrý, lebo percentá sú to tiež dosť vysoké. Zostáva už len pár malých detailov, aby som ich mohla posunúť o trochu vyššie.“

„Aké sú to detaily?“ zatiahol naoko zvedavo.

„Napríklad také malé nepodstatné to, kedy budeš mať čas a kedy budem mať čas ja.“

„Momentálne mám čas, práve teraz. Neviem kde sa nachádzaš, aby sme mohli niekam ísť.“

„Som na druhej strane ulice, neďaleko odtiaľ kde bývam. A ty si kde?“

„Sedím v aute pred bankou, takže ak by si chcela...“

„Jasné, príď,“ povedala som pohoťovo.

A tak sme sa dohodli, že ho znova počkám na našom mieste. Bola som tomu celkom rada, pretože som sa nemusela vracat' domov a čeliť prázdnemu bytu.

O niekoľko minút predo mnou zastalo už známe čierne auto, toho ešte pred pár týždňami neznámeho právnika. Nebol mi síce ešte celkom známy, ale určite viac ako tamten muž, ktorý kráčal po druhej strane ulice v dlhom hnedom kabáte.

Maxime sa na mňa žiarivo usmial hneď ako som otvorila dvere. Vyzeral ako malý chlapec, ktorý sa teší z toho, že so svojim otcom a starým otcom strávi noc v stane na záhrade. Nedalo sa mi na neho neusmievať. Kútky úst sa mi sami od seba dvíhali.

„Tak kam ideme?“ spýtala som sa, keď som strčila hlavu do auta, čakajúc na jeho odpoveď.

„Kam by si chcela ísť?“

„Čože? Ja som si myslela, že už to budeš mať dokonale premyslené kam ma chceš zobrať.“

„Zobrať ťa?“ uškrnul sa. Až teraz mi to došlo, že som nepriamo povedala, že by sme mohli mať niečo ako rande aj keď ja som veciam podobným nejako neholdovala. Skôr som to brala ako nevinné stretnutia, kedy sa dozvieme niečo viac o tom druhom, pokecáme a odreagujeme sa od všetkých problémov a starostí, ktoré nás vtedy zaťažovali.

„Ty si mi telefonoval.“ Obratne som sa vyhla útoku.

„Tak dobre. Niekam sa už dostaneme.“

To, kam sme sa vybrali bolo nejasné, rovnako aj vo chvíli, keď sme zastali na jednom z parkovísk a zostali sedieť v aute. Ani jednému z nás sa totiž nežiadalo ísť do kaviarne. A nemali sme ani na nič chuť. A tak sme zostali sedieť vo vyhriatom aute. Mala som trochu mokré nohavice, keďže som sa bláznila v snehu, ale tu som to až tak necítila.

„Bola si doma, keď som ti volal?“ spýtal sa ma Maxime, pozerajúc sa pred seba.

„Práve som sa vrátila zo svojho tajného miesta,“ odpovedala som, pričom som zvýraznila to slovo „tajné“.

„Si si istá, že je ešte stále tajné, keď si mi o tom povedala?“

Zasmiala som sa a odvrátila sa od neho. „Áno, je tajné, pretože som ti nepovedala jeho presnú polohu a ani sa na to nechystám.“

„Som zvedavý, kde to tvoje tajné miesto je. Nechceš mi to už povedať? Keď si začala...“

„Nie, lebo ty tajné miesto nemáš.“

„A čo ak tajné miesto mám?“ Naklonil sa trochu bližšie ku mne, ako keď sa dve deti hrajú a rozprávajú o objavenej skrýši s darčekom. Tváril sa tak sprisahanecky a druhou rukou sa opieral o volant.

„To si povedal len preto, že som to povedala ja. Ale v žiadnom prípade ti nepoviem, kde je moje tajné miesto, aby som udržala jeho identitu v utajení.“

„Vieš čo? Mne sa zdá, že ty vôbec neštuduješ. To je len niečo, čo by zakrylo tvoju skutočnú identitu. V skutočnosti si však tajná agentka a chceš ma dostať do dobrej kaše.“

„Do kaše?“ Nevinne som nadvihla obočie. „Ja o tom, že nejaký problém máš neviem. Máš? Aký?“

„Presne toto som čakal.“ Maxime sa ku mne naklonil znova o čosi bližšie. Až tak, že mi tým pohybom na chvíľu vyrazil dych. Jeho vôňa ma poštekľila v nose.

„Čo si čakal?“ hlesla som.

„Práve si sa priznala,“ odvetil s očami blúdiacich po mojich perách. Potom však zdvihol zrak, aby mi znova pozrel do očí.

„Nechápem o čom to hovoríš, preto by si mi to mal ozrejmiť.“ Maxime sa znova odtiahol a vyzrel von oknom. Stále som sa na neho pozerala, nemohla sa zbaviť toho obrazu, ktorý som pred chvíľou videla.

„No dobre, tak ty sa nepriznáš. Budem sa musieť teda priznať ja. Hovorila si, že tvoj otec robil v nejakej tajnej službe a teraz si spomínala nejaké tajné miesto. Človek si nikdy nemôže byť istý čo pod tým tajným miestom myslíš alebo vidíš práve ty.“

„Určite som nemyslela nejakú kanceláriu zastrčenú niekde medzi budovami o ktorej vedia len tí, ktorí o nej majú vedieť. Len to miesto, na ktoré občas chodím je pre mňa veľmi vzácné. Možno raz ti o ňom poviem.“

„Vieš, že možno všetci máme také svoje tajné miestečky? Alebo ich všetci voláme inak. Nie je to len túžba po domove? Po tom spraviť si domov.“

„Nie, nemyslím si.“ Pokrútila som nesúhlasne hlavou. „Aj keď máš domov, potrebuješ z času na čas niekam vypadnúť, nie?“

„To máš síce pravdu, ale...“

„Nie je žiadne ale. Nebuď taký usadlík.“ Drgla som ho laktom do ruky. Zasmial sa.

„Ale veď ty už domov máš. V tom prípade tvoje miestečko ako hovoríš.“

Na chvíľu sa zamyslel, zvažoval každé slovo. „Možno nie. Možno chcem niečo úplne iné, na úplne inom mieste.“

„A čo ak domov je celý svet? Všade kam vkročíš, keď cestuješ. Každé miesto, ktoré prebádaš. Nikdy nie si celkom doma a nikdy nemáš úplný domov.“

„Kočovníčka?“

Usmiala som sa. „Možno to mám v krvi.“

Hodnú chvíľu sme len tak sedeli v tichu a teple auta. Až potom sme sa nakoniec rozhodli, že by sme predsa len mohli niekam ísť.

12. Kapitola – Cukráreň

Neskôr poobede sa mi ozvala mama či by som jej neprišla na proti. Nevedela som presne dôvod, ale išla som. Vonku už bola tma skôr ako cez leto alebo jeseň, ale mama mala auto, nemusela sa báť. A tak som kráčala po ulici, kde ešte stále boli po stromoch vyvešané svetielka a chlad sa zakrádal pod kabát. Nemusela som ani chodiť hore schodmi, mama práve prišla k autu. Nevšimla si ma. Nemala zapnutý kabát, len si ho pridržiavala rukou, cez rameno prevesenú kabelu, v jednej ruke držala nejaké papiere a druhou sa snažila odomknúť auto. Hneď som jej pribehla na pomoc.

„Daj, pomôžem ti.“ Vybrala som jej z rúk kľúče a odomkla ho.

„Nechceš si konečne urobiť vodický?“ zatahla, keď na zadné sedadlo hodila papiere a ja som otvárala dvere na strane spolujazdca.

„Ani nie.“ Pokrútila som hlavou, ale mama ma ešte zdržala.

„Nejdeme domov.“

„A kam teda ideme?“ Neprotestovala som, dnes som mala jednoducho dobrý deň.

„Do tej cukrárne, kde sme boli naposledy.“ A to bol teda už dlhší čas. Vtedy sme si povedali, že tam budeme chodiť častejšie, ale nejako sa nám to nedarilo.

Veľmi sa nezmenila ako by človek očakával po takom dlhom čase. Dokonca niekoľko stolov zostalo vonku s jemnou vrstvou snehu na povrchu. Už vonku bolo cítiť tú omamnú vôňu čokolády ako predtým, ktorá vo mne teraz prebúdza pocit tepla a útulnosti. Znova mi bola zima na prsty na rukách tak keď sme boli dnu, potešila som sa, že je tu tak teplučko. Z reproduktorov vychádzala typická stará hudba známej francúzskej šansoniérky. Pri pulte stála čašníčka, utierala poháre a vedľa nej za sklom bolo na výber niekoľko druhov koláčov. Hneď ako som ich uvidela som na ne mala chuť. Najhoršie na tom bolo, že na všetky. Išli sme si nájsť miesta, kým nám čašníčka urobí kávu a čaj a donesie koláče. Keď tu, ako sme prechádzali pomedzi stoly som si všimla, že ten pán, ktorý ku mne sedel tvárou, ale nevidela som na neho poriadne kvôli druhému pánovi, ktorý sedel oproti nemu, ku ktorému sa pripojila čiernovlasá dáma, je mi nejaký povedomý. Bol zabratý do rozhovoru s tým druhým pánom, ktorý sledoval každé jeho slovo a priamo mu pozeral do tváre. Na stole mali rozložené nejaké papiere a na voľnom mieste medzi nimi stáli biele šálky. Pozerala som sa tým smerom v snahe zazrieť ho a keď už sme sa blížili k tomu stolu, konečne som mu dovidela do tváre. Zvláštno mnou zatriaslo. Bol to Maxime. Vysvetľoval tej dvojici niečo, popri čom sem tam nakukol do papierov.

Keď sme prechádzali okolo ich stola, nebol by si ma všimol, taký bol tým všetkým zaujatý, keby som kabátom, ktorý som si niesla prevesený cez ruku neudrela do stola. Vtedy zodvihol hlavu a pozrel na mňa. A zostal sa pozerat'. Nespomalila som krok, ďalej som nasledovala svoju mamu.

„Ahoj,“ pozdravil sa mi v rozpakoch, prekvapený tým, že ma tu vidí.

„Ahoj,“ odzdravila som ho, ale nezastavovala sa. Mama už našla miesto, ktoré jej vyhovovalo, ukladala si kabát na vedľajšiu stoličku a kontrolovala si mobil. V cukrárni bola naozaj pohodová a milá atmosféra. Človek sa hneď cítil dobre a moje stuhnuté prsty sa začali roztápať a začali cítiť.

„Kto to bol?“ spýtala sa ma mama medzi rečou, keď sa usádzala na stoličku. Ona si všimne hádam všetko.

„Maxime,“ pípla som bez zaváhania. Mama na mňa vyvalila oči a strelila letmý pohľad k tomu stolu. Práve prišla čašníčka. Doniesla mame kávu a mne môj obľúbený malinový čaj.

„To je on?“ Mama si popri rozprávaní nasypala do hustej čiernej kávy cukor a naliala smotanu. Trochu som ju nechápala. Podľa mňa tým len kazila chuť kávy.

„To je on.“

„Je zaujímavý.“ Odpila si z kávy, aby zistila či je dostatočne osladená. „Prekvapuje ma, že sa stretáva s klientmi tu. Hovorila si, že je právnik, nie?“

„Áno a je to jeho vec, kde sa bude stretávať s ľuďmi, nie? Nemôžeme vedieť či sú to jeho klienti.“

„Ja si myslím, že áno. Načo by mali toľko papierov?“

„Možno je to len jeho známy.“ Objavila sa tu čašníčka s našimi koláčmi. Už som sa nevedela dočkať, kedy ich ochutnám.

„Léo mi hovoril, že ťa stretol na Nový rok.“

„Hej, stretli sme sa u jeho kamaráta.“

„Poznamenal, že si u nás dávno nebola. Že ťa asi odradili tie ľúbostné listy.“

Prevrátila som oči stĺpkom. „Odradil ma on a jeho kolega.“ Vložila som si do úst prvý kúsok koláča... a bol božský! Taký mäkký akoby bol len nedávno napečený.

„Verím ti. Ani mne nebolo všetko jedno. No šperky už tam nie sú, to som ti hovorila. Zistili sme, že možno tie isté sú na obraze ružovej dámy, takže je možné, že by to mohla byť ona. Marthe. Uvidíme ako sa to bude vyvíjať.“

„Ako ste pokročili?“

„Nie veľmi. Čakáme na obraz a Léo sa venuje tým listom. Niekedy mám pocit, že sa nikam neposúvame a po pravde chýbaš mi tam ty. Neviem prečo, ale chýbaš mi tam.“

„Ja?“ Odpila som si z lahodného malinového čaju, ktorým som si jemne obarila špičku jazyka.

„Áno. Ako tam chodíš a očami hltáš všetko okolo seba. Zaujímalo by ma, aké máš vtedy myšlienky,“ povedala mama a dala sa do jedenia. Hmm, veľmi zaujímavé myšlienky, pomyslela som si. Snažila som sa vidieť, čo nevideli oni a odrazu mi ten apartmán začal chýbať. Myslela som naň, až kým som si neuvedomila, že som zjedla obidva koláče a už nemám nič. Mama sa chvíľu hrala s telefónom a dopíjala kávu. Ja som skúmala jej tvár a potom farebnú stenu za ňou. Mala sýtu ružovú farbu.

„Dobrý večer,“ prihovoril sa nám niekto, keď som práve skúmala tú stenu. Mama zdvihla pohľad od mobilu. Pootočila som hlavu, aby som sa utvrdila v tom, kto to je. A bol to naozaj Maxime. Usmieval sa na nás. Mal oblečenú košeľu farby jasného letného neba a na tvári ten jeho úsmev aj keď oči prezrádzali únavu.

„Dobrý večer,“ odpovedala moja mama a ticho si ho obzerala.

„Dobrý večer.“

„Prepáčte, ak vás vyrušujem, ale bolo by odo mňa nepekné, keby som ťa nepozdravil Madeleine.“

„To je od teba milé,“ usmiala som sa naň. „Maxime toto je moja mama, Marie Garcia Girard.“ Mama vstala zo stoličky a podala si s ním ruku.

„Teší ma, madame Girard. Tak teda ja pôjdem, nechcem vás vyrušovať.“

„Ale nie, nevyrušujete. Sadnite si k nám,“ zareagovala mama ešte skôr ako som ja stihla niečo povedať. Čo som s tým mala robiť? A tak si Maxime pritiahol stoličku od vedľajšieho stolu.

„Nedáte si kávu? Alebo čaj? Zákusok?“ spýtala sa mama.

„Nie, ďakujem. Už som mal kávu a o chvíľu už pôjdem. Len ako som hovoril, nebolo by odo mňa pekné, keby som sa nepozdravil.“

„To je od vás milé,“ usmiala sa na neho mama. „Pracovali ste? Madeleine hovorila, že ste právnik.“

Maxime mi venoval krátky pohľad. „Áno, trochu. Môj klient mal naponáhlo a vyhovovalo mu, aby sme sa stretli tu. Nemal som to v pláne. Dnes som mal voľno, ale požiadal ma, že je to veľmi súrne a tak sme sa stretli.“

„Chodíte sem často?“

„Len niekedy, ale mám to tu rád. Je to také miesto, kde sa dá zažiť,“ usmial sa.

„Áno, to máte pravdu. Aj ja sem rada chodím. Keď idem z práce alebo keď mám obed idem radšej sem akoby som mala ísť niekam inam.“

„Tak to máte sladké obedy. Pracujete niekde tu?“

„Ned'aleko. Venujeme sa momentálne jednému apartmánu, ktorý nebol otvorený vyše sedemdesiat rokov.“

„Máte zaujímavú prácu,“ uznal Maxime. Na chvíľu sa medzi nami rozhostilo ticho. Potom Maxime vstal na odchod.

„Tak ja už pôjdem, nechcem vás vyrušovať.“

„Nevyrušujete nás.“

„Ale áno, prišli ste si oddýchnuť s dcérou. Rád som vás spoznal.“ Otočil sa k mojej mame a venoval jej úsmev. „Dovidenia, pekný večer.“ Tentoraz venoval pohľad aj mne a už sa ponáhlal preč. Jeho prítomnosť mi začala zvláštne chýbať.

Po tom, ako sa za ním zavreli dvere cukrárne sa mama rozhovorila.

„Nevedela som, že je až taký charizmatický.“ Zaklipkala viečkami. Zrejme ju jeho zjav dostal.

„No, asi je,“ usmiala som sa lebo bola trochu odrovnaná a nevedela čo povedať. Dokonca až tak, že celú cestu domov nič nepovedala, ani sa na nič nepýtala.

Po dlhšej dobe som sa rozhodla, že navštívim apartmán Marthe de Florian. Dnes som mala školu, ale hneď ako som z nej vyšla som zamierila na zastávku a počkala na autobus, ktorý ma tam mal zaviesť. Cítila som príjemné vzrušenie, také, ako keď sa máte stretnúť s dávno nevideným priateľom.

Musela som prekonať odpor, keď som si spomenula na dvoch mužov, ktorí tam určite boli, ale bola som odhodlaná. Dnes sa tam určite zastavím.

A tak aj bolo. Privítal ma Nathan Martin s vážnym výrazom tváre, čiernymi vlasmi úlisne ulízanými nabok. Bez slov ma pustil dnu a potom som sa nasmerovala ďalej už ja sama. Mama nebola v salóniku a tak som to skúsila v spálni. V spálni sa ponevierať Léo Dubois. Veselo ma pozdravil.

„Dobrý deň slečna, rád vás tu vidím.“

Odpovedala som mu, ale nie tak zvesela ako on a ponáhlala sa do jedálne, kde vraj mala byť mama. A bola tam. Skúmala to, čo bolo v príborníku. Opatrne vyťahovala taniere a oprašovala ich metličkou.

„Pekný deň ti želim,“ prihovorila som sa jej. Evidentne ju zaskočilo to, že ma tu vidí a kvôli tomu aj položila tanier na svoje miesto, zložila si rukavice a kráčala ku mne. Dnes vyzerala akosi mladšie. Mala oblečenú širokú sukňu jemnej ružovej farby, podobnej farbe cukrovej vaty.

„Ahoj Madeleine.“ Objala ma a pritisla si ma na hrud’.

„Myslela som dnes na teba, ale ani som nedúfala, že by si sa tu mohla objaviť. A zrazu si tu a ja ani neviem ako.“

Usmiala som sa na ňu. „No vidíš, najkrajšie prekvapenie je to, o ktorom nevieš.“

„Pokiaľ je príjemné. Som rada, že si tu. Už mi išlo na nervy to večné ticho.“

„A čo tvoji kolegovia, nerozprávaš sa s nimi?“ Aj keď som sa zhovárala s mamou, stačila som si všímať drobné detaily jedálne. Pavučinu, ktorá sa vznášala v kúte, svetlo, ktoré prechádzalo cez mohutné dvere, kadiaľ sa dalo dostať na balkón, modré ornamenty na tanieroch... Všimla som si obraz, položený na stoličke. Mohol byť maľovaný olejovými farbami, ale to čo vyobrazoval bolo naozaj krásne. Voda, možno more, na brehu veľká biela stavba. Krásne odtiene modrej a bielej, ktoré pôsobili tak upokojujúco. A kde to bolo? Niekde tu vo Francúzsku alebo niekde inde vo svete?

„Rozprávam, ale... veď vieš. Najradšej by som si zobrala aspoň na pár hodín voľno,“ povzdychla si.

„A prečo si nezoberieš?“ spýtala som sa skúmajúc miestnosť.

„Myslíš si, že ich tu môžem nechať samých? Som za nich zodpovedná, som ich nadriadená a keby sa niečo stalo budem to mať na svedomí aj ja.“

„Ale aj ty máš právo na dovolenku a oddych, nie? Keď niečo spravia, budú za to zodpovední oni. Ty si im pri tom nepomáhala. A zase určite nie sú až takí neschopní,“ zatiahla som a potom sme sa na tom obidve s mamou zasmiali.

„Ak chceš, môžeš mi pomôcť oprašovať tieto riady. Ak by si na nich našla niečo čo by stálo za zmienku povedz mi to. Každý malý detail môže pomôcť.“

A tak sme sa dali do oprašovania tanierov a šálok. Áno, vyzerali že už niečo prežili, ale zase neboli až také opotrebované. Len na nich bolo vidieť, že boli vyrobené v inom storočí, ale inak boli celkom zachovalé. Príborník voňal starinou s prelínaným zápachom dreva. Čoraz viac ma lákali dvere na balkón, ale toto pokušenie som celkom dlho znášala len sem tam som uprela zrak na veľké dvere a potom som bez slova nechala všetko tak a vydala sa k nim. Keby tu neboli, jedáleň by bola tmavá. Ale teraz sa zdalo, že je všetko tak, ako má byť.

Vybrala som sa teda k nim. Zdobila ich veľká kľučka, nie taká obyčajná a jednoduchá ako bývajú kľučky v tejto dobe, ale zdobená rôznymi vykrúcanými ornamentmi. Na dotyk bola studená, nebol to žiadny plast, ale kov, na ktorom sa zachytával chlad z vonku.

„Neviem či sa ti podaria otvoriť,“ povedala mama. Nechápavo som na ňu pozrela. Ďalej oprašovala riady a pozorne si ich premeriavala. „Už sme sa o to pokúšali a nebolo to ľahké. Dokonca sme od tých dverí našli aj kľúč, je tu niekde asi na stole. Ale neviem či je to dobrý nápad otvoriť ich Madeleine. Nechcem, aby ťa niekto videl.“

„Kto už by ma mohol vidieť?“ No darmo, pokušenie pánilo.

„Zvedaví ľudia, novinári... a ty nie si súčasťou tímu. Musím to tak povedať, prepáč, ale si len moja dcéra.“

Nijako som sa nad jej slovami nepozastavovala. Proste som tie dvere musela otvoriť aj keby čo by. Potiahla som kľučku, ale na moje počudovanie sa nestalo nič. Len to vo dverách zapraskalo, ale neotvorili sa. Zostali tak, ako boli. Skúsila som to znova, pevnejšie som stisla kľučku a potiahla. Dvere teraz už nemali takú potrebu zívajúť, zostali ticho.

„Hovorila som, že to asi nepôjde. Možno sú zamknuté.“ A tak som sa dala do hľadania kľúča. Aj keď to bol stôl veľký, hneď som na ňom zbadala nie veľký kľúčik. Nebol až taký prezdobený ako kľučka, ale bol taký drobný, taký milý až som sa nad tým pousmiala. Perfektne pasoval do zámky, zapadol do nej hneď a áno, dvere boli zamknuté. Zámka šťukla a ja som sa znova pokúsila otvoriť ich. Cítila som, že povolili, ale predsa stále sa nechceli otvoriť. Ja ako tvrdohlavý človek som si však nedala povedať. Zaprela som sa a potiahla tak silno ako som vládala. A dvere... sa otvorili. Boli naozaj ťažké, keď som ich ťahala a pokúšala sa roztvoriť ešte o čosi viac. No ten pohľad stál za to.

Balkón to bol široký, no nie veľmi dlhý, akurát pre dvojicu, ktorá si chcela chvíľu užiť s cigaretou alebo pre dvojicu, jedinca, ktorý si chcel vychutnať výhľad, ktorý tento balkón poskytoval. Bol otočený do cesty, takže podo mnou fičali autá, počula som kroky ľudí rovnako tak ako som ich videla a keď som zdvihla hlavu a zadívala sa do diaľky mala som možnosť vidieť niekoľko známych budov. Predstavila som si, že tu kedysi stála Marthe de Florian a užívala si ten pocit, ktorý mala, keď si uvedomila, že jej apartmán sa nachádzal na jednom z najlepších miest tu v Paríži.

Mathilde stála na balkóne. Celá štvrť, celé mesto bolo ožiarené. Zacítila vôňu jedla odniekiaľ z ulice, sledovala autá a koče premávajúce cez cestu, ľudí zababušených do dlhých kabátov, ženy v krásnych aj menej podarených modeloch šiat, muži s klobúkmi na hlave.

Mala oblečenú len nočnú košeľu, ktorej lem zdobila biela čipka. Vlasy mala v drdole, ale ten sa jej pomaly rozpadával a mäkké vlny, ktoré sa z neho uvoľnili jej padali na plecia. Prameň vlasov si krútila v prstoch, keď pozerala pred seba a dýchala nočný vzduch.

Odzadu k nej pristúpil jeden z jej milencov.

„Pod' dnu, musí ti byť zima,“ povedal a naďalej ju sledoval. Báľ sa k nej priblížiť možno preto, že by sa zachovala ako hmla a on vedel, že ona ako hmla je. Už raz totiž dostal možnosť to okúsiť.

Mathilde sa prebrala zo zamyslenia. „Nie je tu nádherne?“ zašepkala zasnene s očami hladiacimi všetko čo zazreli. „Svetlá, elegancia a veselosť. A my si tu žijeme tie svoje na oko spokojné a nadnesené životy.“

„Ale veď ty si žiješ spokojný a nadnesený život a ešte k tomu aj v blahobyte,“ povedal on. Mathilde mu neodporovala. Nechápal ju. On mal všetko. Dom, majetok, prácu, manželku, milenky. Nevidel tie drobné detaily, ktoré tvorili a spájali svet. Svojim spôsobom sa jej hnusil, ale ona len chcela zabudnúť, odreagovať sa, necítiť bolesť usadenú na jej hrudi a tak mu naznačila, že by možno mohol túto noc preniknúť cez tú nepreniknuteľnú hmlu. Ale len ak sa nebál.

Spolu s mamou som odchádzala z apartmánu až večer. Tak predsa sa rozhodla, že odíde o čosi skôr ako by mala a nechala dvoch milých pánov napospas osudu. Nemala som veľmi chuť ísť do cukrárne aj keď mi to mama navrhovala a sama som mala chuť na koláč, ktorého cesto by bolo pokvapkané ostrou chuťou rumu s jeho výraznou vôňou. Mala som chuť na niečo ostré a výrazné. Ale keď som mame povedala, že sa mi nechce, tak nakoniec aj ona prisvedčila, že nikam nejdeme.

„Ale nechce sa mi ísť domov,“ povedala som, keď sme už nastupovali do auta.

„A kam teda chceš ísť?“ Zvedavo nadvihla obočie. Len som mykla plecóm. „Nejdeme sa len tak prejsť po meste?“

„Môžeme.“ A tak sme auto zaparkovali na jednej z ulíc, keď sme našli voľné miesto a dali sa do pomalého prechádzkového kroku. Vonku bolo celkom dobre, na krajinu už takmer úplne padla tma, zahalila ju svojim snovým plášťom. Keď som zacítila vôňu nejakého nešpecifického jedla, dostala som naň chuť. Prepadol ma hlad.

„Dala by som si niečo,“ povedala som akoby mimochodom, keď okolo nás zavanula tá vôňa ešte raz.

„A vieš, že aj ja? Len to ty si nechcela ísť do cukrárne.“

„Ale mami,“ vzdychla som si, nenadšene. „Nemôžeme každý deň jesť koláče.“

Mama sa zasmiala. „To hovorí tá pravá.“

Faktom bolo, že ja by som sladké jedla stále. Na raňajky, obed a dokonca aj na večeru. Mäso, zemiaky, mliečne výrobky mi veru nijako extra nechýbali. No teraz som na niečo mala chuť. Na pečené zemiaky, zeleninu a nejaké mäso.

„Doma si niečo navaríme. Poďme do obchodu aj tak už v chladničke nič nemáme.“ To bola pravda, posledné dni sa nikto nemal k tomu, aby sme išli niečo kúpiť, čo sa odzrkadľovalo na tom, keď sme stáli pri chladničke a bezradne zízali do bieleho studeného prázdna.

Nakoniec som sa potešila tomu, že sme si varili doma. Urobili sme kuracie mäso na víne a bolo to fakt dobré. Už pri stole, keď sme dojedali sa mama odvážila spýtať na vec, ktorá ju trápila určite už dlhší čas.

„No a čo ten Maxime?“ nadhodila.

„Maxime?“

„Áno, netvár sa, že ktorý lebo viem, že Maxima poznáš len jedného.“

„Aha, ty myslíš práve jeho.“ Napichla som si na vidličku kúsok mäsa.

„Áno, Madeleine. Tak čo, povieš mi o ňom niečo alebo nie?“

Viem, mama si zaslúžila o ňom niečo vedieť a ja... no aj ja som sa s ňou chcela podeliť o to, aký Maxime je, keďže Emma bola v nedohľadne. Ona by bola už určite otravná len preto, aby sa niečo dozvedela. Najlepšie niečo pikantné. Ale veru nemala čo.

„Už vieš, že pracuje ako právnik.“

„To áno... ale aký je? Koľko má rokov a... čo vlastne medzi vami je?“

To bola dobrá otázka, čo bolo medzi nami? Boli sme len kamaráti... naozaj?

„Má tridsať a je naozaj zodpovedný, má zaujímavé názory na život a to čo sa mu stalo berie z nadhľadu a vie sa z toho poučiť. Pred dvoma rokmi sa rozviedol s manželkou a povedal mi také veci, že by si to od neho nečakala. Nie práve od neho, ale tak všeobecne. Od muža.“

„Je rozvedený?“ nadvihla mama obočie. „A čo tá jeho manželka?“

„Už nie je jeho. Cestuje, je herečka.“

„Prečo sa rozviedli? A... nemajú deti?“ Zdala sa mi byť trochu zhrozená, keď vyslovila tú druhú otázku. Tvárila som sa, že tón jej hlasu som prepočula.

„Asi im to neklapalo. Otehotnela, keď mala dvadsať dva...“

„Má dieťa.“ To nebola otázka, to bolo len poznamenanie suchého faktu, prikývnutie na pravdu.

„Uvedomuješ si Madeleine, že ak by ste v budúcnosti spolu niečo mali...“

„Čo by sme spolu mali mať?“ zvýšila som hlas. „Je len môj kamarát, občas si vyjdeme von a to je všetko.“

„Ale tak sa začína vzťah a mne sa zdá, že sa ti páči. Vyzerá byť solídny a sympatický, ale musíš si uvedomiť...“

„Ja si uvedomujem všetko mama. Aj to, že nemám chuť sa baviť o nejakých vzťahoch, keď on je len môj kamarát. Nič viac a nič menej.“

Mama akoby sa bola zháčila a ďalej už nepovedala nič. Len ticho dojedla a odpratala tanier do umývačky.

13. Kapitola – Únos

Zima sa prelínala do jari. Chodila som do školy a zo školy a vážne uvažovala, čo s tým. Mame som sa so svojimi pocitmi nezdôverila. Hanbila som sa a bála sa jej reakcie. Moje prsty si už zvykli na mechanické prekladanie, nadávanie aj chválenie učiteľov, niekedy suché teórie a nespokojnosť, ktorá sa vo mne hromadila. Teta Emma u nás nebola od januára a tak som si začala myslieť, že si už našla niekoho iného na zábavu. Niekoho, pri kom by mohla tráviť bujaré večeri aj noci s pocitom, že ma oklamala a len sa tvárila, že je moja kamarátka. Dobrá kamarátka.

Už bolo neskoro večer, keď mi začal vyzvárať mobil. Lenivo som sa poň natiahla. Práve som si umyla vlasy zabalené do uteráka.

„Maxime? A čo ty tak neskoro?“ zatiahla som prekvapene.

„Madeleine, potrebujem sa s tebou pozhovávať, máš čas?“

Prekvapene som vyvalila oči. Jeho hlas znel akosi nahnevane alebo rozčarovane? No určite nepokojne. Ten jeho známy pokoj bol fuč.

„Čo sa stalo?“

„Tak máš čas?“

„Dobre, rozprávaj,“ odvetila som v pomykove.

„Ale nie cez telefón. Som na parkovisku.“

Vtedy som si uvedomila, že som v pyžame a mokré vlasy mám zabalené do osušky, takže nie je ideálny čas na to, aby som chodila po vonku s mokrou hlavou.

„Nechceš ísť k nám? Práve som sa sprchovala...“

„Nemôžeš ty prísť sem? Bojím sa, že by som nevydržal sedieť.“ A tak síce nie veľmi ochotne, ale vysušila som si vlasy na toľko, aby som mohla vyjsť von a obliekla si rifle a blúzku. Ponáhľala som sa ako najviac sa mi dalo.

„Kam ideš?“ spýtala sa ma mama, uvelebená v kresle. Dnes sme mali pokojný večer, nikde sa neponáhľali, len tak sa rozprávali, chodili po byte a v podstate nerobili nič podstatné.

„Idem von.“ Zatiahla som si opasok na kabáte. „Volal mi Maxime.“

„Ale prečo sa tak ponáhľaš?“ Nechápala stále.

„Čaká ma tu na parkovisku, chce mi niečo povedať.“

„No dobre, ale za to sa nemusíš tak ponáhľať. Prečo si ho nepozvala dnu?“

„Volala som ho, ale nechce. Tak už idem, ahoj.“ Vybehla som z bytu, nečakala na pozdrav a utekala dole. Našťastie sa svetlo na schodisku zapalovalo samo inak neviem ako by to dopadlo.

Vybehla som von a utekala na parkovisko. Už sa zozimilo aj keď sneh už začal pomaly miznúť a dni už neboli také tmavé, vo vzduchu bolo cítiť, že sa prebúdzajú jar.

Zadýchaná som dobehla na parkovisko a hľadala Maximovo auto. Nemusela som hľadať dlho, našla som skôr jeho ako auta. Pochodoval dookola, pozeral sa raz na topánky raz sa rozhliadal navôkol či ma nezazrie. Pohľady sa nám stretli a ja som sa ponáhľala za ním.

„Už som tu,“ povedala som s menšou námahou a snažila sa vydýchať.

„Nemusela si sa až tak ponáhľať,“ povedal mi Maxime a jemne mi prešiel prstom po čele, čím mi odhrnul vlasy, ktoré mi padali do očí. Jeho dotyk spôsobil, že moje nohy vrástli do zeme a nechceli sa pohnúť. Na chvíľu aj on mlčal, len mi pozeral do tváre, potom sa zadíval niekde za mňa na niečo čo som ja nemohla vidieť.

„Tak čo sa stalo?“ Zmohla som sa na týchto pár slov, keď som sa ako tak vydýchala a srdce divo búšiace v hrudi sa upokojilo.

„Ja ani neviem ako mám začať. Lucille sa rozhodla, že si zoberie Chlóa so sebou a jednoducho si myslí, že to tak bude aj potom. A ja ju v tom nechám. Neviem či to bolo na popud jej alebo jej rodičov, ale nechápem to. Prečo tak zrazu? A práve teraz?“

„To len tak z ničoho nič?“

„Áno. Prišla, ani neviem odkiaľ a už si ju brala. Pokladala to za úplne samozrejmé. To, že bude s ňou. Ani sa ma nespýtala či s tým súhlasím. Vraj sa vracia do Francúzska, dostala nejakú úlohu vo filme.“

„Určite to nejak vyriešiš. Si právnik. V takýchto veciach sa vyznáš lepšie ako ja. Ale myslím si, že keď malá bývala u teba, bola prisúdená tebe, nie?“

„Áno, kvôli práci jej matky, ale... bože, ja ani neviem kde je.“ Tváril sa tak zúfalo a zároveň silno. Váhala som v tom, čo urobiť. Maxime sa jednou rukou opieral o strechu auta a zamyslene pozeral do diaľky. Opatrne som k nemu pristúpila a položila mu ruku na chrbát. Môj dotyk ho prebral zo zadumania, jeho oči skĺzli na mňa. Čo iné som mohla robiť? Nevyznala som sa v zákonoch, ani v tejto situácii. Jediné ako som ho mohla podporiť bolo to, aby pocítil, že som tu s ním a to niekedy človeku pomáhalo viac ako milión slov. Možno to bolo odvážne, ale pozerala som mu tak pevne do očí ako najviac to šlo. Neuhla som pohľadom. Vedela som, že v tej chvíli medzi nami niečo prešlo, niečo sa udialo, odohralo, ale nevedela som to presne opísať.

„Ona ti ju zobrala bez toho, že by si vedel, kde je?“ začala som potichu. „Hovoril si, že sa vrátila do Francúzska.“

„Áno vrátila, ale neviem kde presne. Či sem do Paríža alebo niekam inam. Neberie mi telefón, asi má iné číslo. Chlóa je s ňou a ja netuším, kde by mohli byť.“

„A čo jej rodičia? Nemôže byť tam?“

„To je dobrý nápad.“ Maxime začal nastupovať do auta a ja som zostala stáť na mieste ako socha. Obzrel sa. „Pôjdeš so mnou?“ Čo som mala robiť? Nemohla a nechcela som ho v tom nechať samého.

Rodičia jeho bývalej manželky bývali na prvom poschodí vo štvrti o ktorej sa hovorilo, že je bohatá, čiže, že tam žijú a bývajú snobi. Nasledovala som Maxima, ale keď zazvonil pri dverách veľmi som sa nezviditeľňovala. Len tak som postála v úzadí v tieni chodby a čakala čo bude ďalej. Bála som sa, že som tam nemala čo robiť a radšej mala zostať v aute, ale na únik už bolo neskoro. Dvere otvoril nevysoký postarší muž, chudej postavy. Mal cez seba prevesený modrý sveter a vlasy učesané tak, aby mu nebolo vidno robiacu sa plešinu. Vyzývavo pozrel na Maxima, ale nič nehovoril. Čakal. Ja som sa skrývala za jeho chrbtom.

„Nie je tu Chlóa?“ Maximov hlas bol hrubý. Mal svoj cieľ a šiel si za ním. Ani kúsok strachu.

„Nie,“ odvetil ten pán. Už už chcel zatvoriť dvere, ale Maxime sa nedal odradiť. Oprel sa o dvere ramenom. Starý pán nemal na jeho silu. Vtedy sa vo vysvietenej chodbe objavila žena. Mala pár kíl navyše a prefarbené vlasy. Zarazene hľadela na scénu, ktorá sa jej práve odohrávala pod nosom.

„Čo to tu robíte? Maxime?“

„Prepáčte, že vás vyrušujem takto neskoro len som sa prišiel spýtať či tu nie je Chlóa.“

„Chlóa?“ Tvárila sa nechápavo pani.

„Áno, moja dcéra. Boli by ste takí láskaví a povedali mi, kde je?“

„Ale my nevieme kde je Chlóa,“ bránila sa tá žena, stále tak nechápavo. „Už dávno si ju k nám nedoniesol takže nechápem prečo sa to pýtaš.“

„Neklamte mi,“ zavrčal Maxime s predstieraným pokojom. Stará pani len rozhodila rukami.

„A prečo by som ti mala klamať? Chlóa tu nie je.“

„Tak potom sa spýtam inak... kde je Lucille?“

„Ako mám vedieť kde je Lucille?“ znervóznela stará pani. Jej manžel celý ten čas len zíval na Maxima. Nevedela som presne prečítať jeho výraz.

„Ste jej mama.“

„Ale za to nemusím vedieť, kde sa nachádza.“

„To mi akože chcete povedať, že neviete o tom, že sa vrátila do Francúzska? Dokonca bola pri mne?“ zvýšil hlas Maxime. Veru znel autoritatívne a smelo. Pani zostala zarazene stáť na mieste a Maxime s nimi nechcel naďalej strácať čas. Zdrapil ma za ruku a ťahal za ním von z bytového domu.

„Au! To bolí!“ Vytrhla som sa mu zo zovretia, keď sme už boli vonku. Maxime nahnevane podupkával, chodil z miesta na miesto, z očí mu sršala zlosť. Nič nehovoril, len chvíľu takto dupkal. Všimla som si, že na okne na prvom poschodí sa odhrnul záves a vykukla z neho pani, ktorú sme spolu aj s jej manželom navštívili. Keď zistila, že som si ju všimla, hneď sa skryla za závesom.

„Hej, Maxime,“ začala som jemne. „Pod', ideme.“

Nuž bolo to čudné vidieť muža takto bezradného. „Nevieš, kde by Lucille mohla byť? Nemá svoj byt?“

„Nie. Bývali sme spolu a predtým bývala u rodičov. Netuším kde by mohla byť.“

„Ale no tak, upokoj sa. Keď sa upokojíš, možno prídeš na to, kde by mohla byť.“ Chlácholila som ho. Čo vtedy asi cítil? Aké emócie? Aké myšlienky? Nevedela som, aké to je mať dieťa. Aké to je mať oň strach. Ale bola som si istá, že v situácii, aká bola táto sa musel cítiť ako so zviazanými rukami.

„Ona ti ju len tak zobrala? Nechápem tomu, vysvetli mi to ešte raz,“ poprosila som ho, aby som si to nejako ujasnila. Bol hodnú chvíľu ticho, už som si myslela, že mi ani neodpovie.

„Ako som hovoril, vrátila sa. Pohádali sme sa a potom ju zobrala so sebou. Neviem kam. Povedala, že sa hneď vráti, ale nikde nie je. Sú to už tri hodiny.“

„A čo ak už sú u teba a čakajú ťa tam?“

To ho asi nenapadlo a preto ani neváhal, naštartoval motor a už sme boli na ceste do jeho bytu. Nechcela som to riskovať a tak som ho radšej čakala v aute. Už aj ja som začala pociťovať napätie z toho čo bude, keď sa vráti.

Netrvalo dlho a už kráčať k autu. Mal neutrálny výraz tváre.

„Nie je tu,“ poznamenal. Chvíľu som čakala a snažila sa prísť na najlepšie riešenie.

„Mal by si počkať tu, možno sa ešte vráti. Tri hodiny sú ešte krátky čas.“

Nepovedal nič, predýchaval, hodnotil. A ja som ho nechala. Viem, chcel to vyriešiť čo najrýchlejšie a čo najlepšie, ale zdalo sa, že inak to nepôjde.

„Asi máš pravdu,“ povedal napokon. „Prepáč, že som ťa do toho zatiahol.“

„To je v poriadku, ja sa nehnevám. Vec sa ešte nevyriešila, takže neviem prečo to hovoríš.“

„Mrzí ma, že si to všetko musela znášať.“

„Znášať čo? Žiadny extra výbuch sa tu neodohral, nikoho si nechytíl pod krk. Ona sa vráti.“

Ešte asi hodinu sme takto stáli na ulici. Ja som sedela v aute alebo vyšla von, Maxime sa stále len prechádzal, už nebol taký zlostný, upokojil sa aj keď viem, že ho to muselo žrať. Začalo sa mi driemať, klipkali mi viečka a stále nikto neprichádzal, nič sa nedialo.

„Nechceš si ísť ľahnúť?“ Prebudil ma čísi hlas. Do paroma, ani som si neuvedomila, že som zaspala! Zmätene som sa poobzerala okolo seba. Ako dlho už spím?

„Ako? Ja... nie. Spím už dlho?“

„Nie, práve si zaspala. Pod', ideme dnu. Tu to aj tak nemá zmysel.“

„Ja idem domov, nechcem ťa obťažovať ak by prišla tvoja manželka.“

„Lucille nie je moja manželka,“ povedal trpezlivo aj keď pomedzi stisnuté zuby. „Ty ma neobťažuješ, ale máš zajtra školu. To skôr ja obťažujem teba.“

„Nieкто na teba musí dohliadnuť, aby si nevyvádzať.“ Pozviechala som sa zo sedadla a vystúpila.

„To až tak?“ uškrnul sa Maxime s rukami vo vreckách.

„No neveril by si tomu, ale keby som tu nebola, neviem čo by si urobil tomu nevinnému pánovi.“ Krútila som hlavou. Maxime sa dokonca zasmial.

Nuž, prespala som pri Maxovi. Už sa mi driemalo, najradšej by som už spala, ale on bol nabitý energiou. Stále niekam odbehoval. Napísala som mame v krátkosti správu čo sa stalo a že zostanem pri ňom, lebo sa bojím čo by sa mohlo stať. Mama súhlasila, dokonca mi aj zatelefonovala, ale odbila som ju tým, že jej všetko poviem zajtra.

Sedela som na gauči a pozerala sa na pobejúceho Maxa. Nevedela som, čo povedať, aby som ho aspoň trochu upokojila, dala mu nádej, že všetko nakoniec dobre dopadne.

Už bolo jedenásť a dieťa nikde. Chápala som ho, že by ju najradšej videl v jej izbičke ležať v postieľke a spokojne si spinkať, ale nebolo to tak. Izba bola prázdna, Lucille nedvíhala. Padala mi hlava, ale vždy ma nejako vyrušil.

Poznáte tie sny, v ktorých vám všetci radia, chcú dobre, ale vy ich aj napriek tomu nepočúvate? Vy hovoríte inak, chcete konať inak až sa všetky tie hlasy a tváre zmiešajú do nerozoznateľnej šmuhy?

Práve mne sa taký sen sníval. Kolotoč tvári a slov sa zastavil len vtedy, keď som prudko otvorila oči a pozerala na tichú bielu izbu. Spamätala som sa rýchlo, že ležím na gauči u Maxa, prikrytá dekou, za oknom zastlatým závesmi sa prebúdzajú slnko a jeho lúče sa snažia preniknúť aj sem. Pohotovo som vyskočila z gauča a rozťahla závesy. Vyzeralo to, že dnes bude slnečný deň. Potom som sa na chvíľu započúvala do ticha, ale potom som sa pobrala po svoj mobil, aby som zistila koľko je hodín. Bolo len sedem preč, škola mi dnes začínala až o deviatej, takže som mala čas. Ale... kde je Maxime?

Vyšla som na chodbu a započúvala sa do zvukov, z ktorých by som potom možno mohla vydedukovať, kde sa asi nachádza. Netrvalo dlho a otvorili sa jedny z dverí. Tieto boli úzke a celé biele. Vyšiel z nich Maxime oblečený v tmavých rifliach s rozopnutou košeľou. Aj on bol prekvapený rovnako ako ja, keď ma tam uvidel. Ukážková situácia nepríjemného pocitu.

„Už si hore?“ Prelomil ten moment Maxime.

„Áno, musím ísť domov, aby som sa pripravila do školy. Prečo si ma nezobudil, keď som zaspala?“

„Bola si unavená, nemohol som. To by odo mňa už vôbec nebolo pekné.“ Dnes bol pokojnejší, ale čosi na jeho tvári mi prezrádzalo, že ešte nie je celkom v poriadku.

„A čo Lucille? Neozvala sa? Kde je Chlóa?“ spýtala som sa, aj keď sama som tušila jeho odpoveď. Tvár mu stvrdla.

„Nie je tu,“ povedal jednoducho a zapol si posledný gombík na košeli. Potom prešiel k zrkadlu, aby si upravil golier. Zostala som ticho stáť, dúfajúc, že je jeho dcéra v poriadku.

„Čo ideš robiť?“

Maxime si vzdychol. „Neviem. Mal by som ísť do práce, mám nahlásených nejakých klientov, ale neviem ako sa budem môcť sústrediť, keď stále myslím na Chlóa a neviem kde je. Ešte počkám pár hodín a potom zavolám na políciu.“

„A čo ak sa dovedy Lucille ozve?“

„To by bolo najlepšie,“ zašomral. A tak ja som si obliekla kabát, nechcela som ešte viac zasahovať do tejto situácie. Maxime ma odviezol domov s tým, že keby sa niečo dialo, čokoľvek, má mi zavolať. Trápilo ma to samozrejme, ale ako som mu mohla pomôcť? Nepatrila som k členom tajnej služby ako môj otec.

Predpokladala som, že mama bude ešte doma a tak aj bolo. Už bola síce oblečená. Dávala si na tvár mejkap, ale bola očividne rada, že ma vidí.

„Madeleine,“ predniesla, keď som vošla do chodby a hodila kľúče na poličku.

„Čo sa to vlastne stalo? Vysvetli mi to, lebo ja tomu nerozumiem.“

Namrzene som si vyzliekla kabát, vyzula topánky a pozrela na mamu.

„Maximova bývalá manželka uniesla ich dcéru.“

„Uniesla?“

„Písala som ti o tom, nie? Vrátila sa z ciest a povedala, že teraz sa o dcéru bude starať ona a od včera nikto nevie, kde sú.“

„Preboha,“ hlesla mama. „Čo teraz s tým bude Maxime robiť? Ale je to aj jej dcéra.“

„Je to síce aj jej dcéra, ale starostlivosť je na Maximovi. Lucille mu nedvíha telefón a nevie kde sú.“

Mama si len vzdychla a vrátila sa k zrkadlu. „Chudák chlap. A prečo volal teba?“

„Asi potreboval nejakú oporu tak som bola s ním.“

„Verím, že to dobre dopadne. Máš dnes školu?“

„Áno, o deviatej.“

14. Kapitola – Odvaha a strach

Ja už ani neviem. Nevieť čo chcem a čo nechcem. Od rozmýšľania a diskutovania sama nad sebou a so sebou ma už bolí hlava. Som nahnevaná prakticky na celý svet. Možno to proste prijať? To, ako sa dnes cítim. Alebo v tejto chvíli a nechať to tak. Cestou domov som rozmýšľala nad rôznymi vecami. Prečo konečne neprestať o všetkom tak veľa diskutovať a preberať to do špiku? Niekedy som toho mala dosť, ale s kým sa mám podeliť o toľko myšlienok, keď nie sama so sebou? Zdalo sa mi, že sa v tom všetkom len zbytočne zamotávam a už ani sama neviem, kde je sever. Nádych, výdych... a ešte raz, cítiť len ten okamih, ten vzduch, seba, počuť kroky. To som chcela, nie?

Na stromoch začali pučať puky a otepľovalo sa. Vtáky spievali radostnejšie a sneh ste už len ťažko zahliadli. A ja som kráčala po chodníku s pocitom, že sa niečo deje, že sa prebúdzajú zeme a že sa prebúdzajú ľudia. Že nastal čas jarneho upratovania a príchodu niečoho nového, zmeny a nového vzduchu. Zhlboka som sa nadýchla. Už som cítila vôňu kvetov a sviežosť zelenej trávy. Vzduch bol čoraz teplejší a príjemnejší, musela som si rozopnúť bundu.

„Ešte stále sa neozvala,“ povedal Maxime, keď som prijala hovor.

„Lucille?“

„Kto iný?“ vybafol nahnevane. Rozhodla som sa tolerovať to, ale len preto, že bol bezmocný.

„Tak čo ideš robiť?“

„Idem pozrieť jej rodičov. Určite niečo vedia, ale nechcú mi to povedať.“

„Nechceš, aby som išla s tebou?“

A tak sme teda išli. Tam, kde sme boli už predtým. Maxime zaklopal na dvere. Chvíľu sme čakali, ale keď zaklopal druhý raz otvorili sa. Dnes otvorila stará pani, nie jej manžel. Okolo krku je viseli veľké červené korále a mala oblečené šaty, ktoré jej siahali po kolená so zebrovým vzorom.

„Ahoj Maxime,“ privítala ho. Na mňa hodila len pohrdavý pohľad.

„Zdravím. Chcem sa vás spýtať a verím, že dnes mi už odpoviete. Kde je moja dcéra?“

Stará pani na neho vykoľajene hľadela. Potom sa za ňou objavil jej muž, ktorý otvoril dvere tak, aby na nás videl aj on.

„Čo tu chceš?“ vyštekol. Nechájala som prečo sa k nemu správali tak nepriateľsky. Aj keď pri starej pani to nebolo až také zjavné ako pri pánovi. Ona to prejavovala falošnou milotou.

„Prišiel som si po dcéru,“ zavrčal Maxime na oko pokojne. Všimla som si, že pani si ma obzerá a keď si uvedomila, že som si to všimla odvrátila zrak.

„Máš sa o ňu starať lepšie,“ povedal pán so zamračenou tvárou.

„Alebo vaša dcéra by mi mohla brať telefón a oznámiť mi, kde je!“ Starý pán to už nevydržal, odsotil svoju manželku a zakvačil sa na Maxima. Ten bol však o čosi vyšší a silnejší, než starý pán so slabými nohami, šikovne ho chytil za košeľu a nedovolil mu, aby sa k nemu priblížil. V tej chvíli som sa ho začala báť aj ja, jeho zúrivých očí. Stará pani sa do toho začala miešať.

„Tak, kde je moja dcéra?“ Vyžadoval Maxime stále odpoveď. Stará pani začala svojho manžela ťahal za košeľu dúfajúc, že ho Maxime pustí. Ale jej pohyb bol úplne zbytočný.

„Tak robte niečo!“ zvrískla na mňa. Čo som mala robiť? Odvaha starého pána sa kdesi vytratila, jeho zamračená tvár zbledla a už aj susedia začali vykúkať pomedzi pootvorené dvere.

„Je niekde tu v Paríži, ale neviem kde,“ povedal zachrípnuto a vtedy ho Maxime pustil. Prehnal to...

„Ďakujem za informáciu,“ povedal a už utekal dole schodmi. Ponáhľala som sa za ním.

„Čo si to preboha urobil?“ Pustila som sa do neho, keď sme už stáli vonku na chodníku. Srdce mi ešte stále bilo tak rýchlo ako tam na chodbe. „Teraz ťa môže pokojne nahlásiť na políciu! A ešte k tomu starý chlap!“ Sypala som zo seba rýchlo, uvedomujúc si, aký dopad toto všetko môže mať.

Maxime nič nehovoril, len nasadol do auta. Zvažovala som či vôbec s ním niekam chcem ísť.

„Prečo mi nič nepovieš?“ Skúsila som znova.

„Môžeš chvíľu vydržať?“ precedil pomedzi zuby. Túto cestu som už poznala. Uháňali sme po nej akosi rýchlo. Vytiahol ma z auta a ťahal do jeho bytu. Začala som sa báť... Áno, začala som sa tohto dovtedy mierumilovného muža báť. Jeho sily a toho všetkého čo predviedol tam na chodbe.

Po tom, čo Maxime zavrel dvere sa v byte rozhostilo ticho. Stála som uprostred chodby a čakala. Nemala som poňatia čo sa bude diať ďalej. Maxime sa na mňa pozeral, jednu ruku zasunutú vo vrecku a jeho zamyslený pohľad skúmal celé moje telo, tvár... Videl aj to, čo som ja vidieť nechcela? Odhodlane som zodvihla tvár. Trucovito. Obaja sme mlčali. Bála som sa vôbec otvoriť ústa, aby mi z nich nevybehli blesky. V rukách som cítila mravčenie až trpnutie, chcela som s nimi niečo robiť, aby to prešlo. A vtedy, bez varovania spravil Maxime len jeden dlhý krok a už bol pri mne, jeho pery na mojich perách, sánke, krku...

Srdce mi splašene bilo v hrudi. Túžila som po nich a teraz to bolo skutočné. Jeho ruky blúdili po mojom tele, zvedavo ho spoznávali, dotýkali sa. Nebránila som sa tomu, jeho dotyky mi boli príjemné, jeho dlane aj prsty horúce. Šikovne mi rozpustil vlasy, ktoré mi padli na chrbát a rovnako padla aj moja bunda na podlahu. Zaklonila som hlavu dozadu a Maxime ma začal bozkávať na krk. Pritískala som sa k nemu, nevedela sa nabažiť jeho blízkosti. Začal mi rozopínať gombíky na blúzke, ale potom ma bez slov zobral do náručia a premiestnil do jeho spálne na posteľ s bielymi obliečkami. Vyzliekol si bundu a hneď bol pri mne, nemusela som dlho čakať. Priložil prsty na moju šiju a usmial sa tak láskyplne a nežne až sa mi po hrudi rozlialo teplo a horúčosť, obdarovala som ho letným úsmevom. Jeho nos sa takmer dotýkal môjho, cítila som jeho dych na svojej tvári a čiastočne na krku. Ešte chvíľu sme sa takto pozerali jeden druhému do očí a potom sa nežná hra začala znova. Bozkávali sme sa spočiatku nežne a jemne, potom sa to začalo stupňovať. Pobožkala som ho na čeľusť a rukami vošla pod jeho košeľu. Cítila som vypracované brušné svaly aj hrud'. Vyzliekla som mu košeľu a pritísila sa na neho. Potrebovala som cítiť teplo, ktoré mu vyžarovalo z tela. Maxime si zaplietol prsty do mojich vlasov a druhou rukou ma hladil po chrbte. Znova som ho pobožkala. Takto bolo všetko iné... také bližšie. Túžba sa dala čítať aj z jeho tváre.

Zbabelo som utiekla. Po tom všetko čo sa medzi nami stalo. Maxime zaspal a ja som neváhala a utiekla preč. Teraz som kráčala nevedno kam, snažiac sa upokojiť. Nemyslieť na neho, nemyslieť na to, čo sa pred pár minútami odohralo u neho doma. Prestaň na neho myslieť... jednoducho sa to stalo, prečo z toho robiť veľké haló. Asi sme to obaja potrebovali cítiť to ľudské teplo, tú blízkosť, po ktorej som ja tak zbabelo ušla a teraz sa za to hanbila. Možno som ho mala rada, až príliš rada, ale bála som sa ho pripustiť ešte bližšie k sebe.

Moje nohy akoby automaticky zabočili na cestu, ktorou som sa dostala k mame. Nikdy by som nemala odvahu povedať jej, čo sa stalo. Prečo som sa potom cítila tak, ako som sa cítila? Zapríčinil to strach, strach z tej ukrutnej blízkosti, strach z otvorenosti a blízkosti? Striaslo ma. Stále som sa ponáhľala, stále viac a viac, kládla nohu pred nohu.

A už keď som stála v apartmáne, ktorý kedysi patrila žene s menom Marthe de Florian, hodila som sa mame okolo krku.

„Za čo taká vrúcnosť?“ zašepkala mi prekvapene do vlasov.

„Mám ťa rada,“ povedala som jednoducho a viac sa k tomu nevyjadrovala. Mama bola ešte stále v šoku aj keď som sa od nej odtiahla a pozrela jej do tváre. Nechájala moju spontánnu reakciu, nechájala čo ju vyvolalo.

„Stalo sa niečo v škole?“ hádala, ale ja som len pokrútila hlavou.

„Nemôžem ťa len tak objat?“

„Môžeš, ale...“

„Nie je tam žiadne ale,“ skočila som jej do reči. Keď vtedy do jedálne vkročil Léo, nesmeli zaklopať na stenu.

„Marie, môžeš?“ Obidve sme sa k nemu otočili. Tváril sa neobvykle vážne.

„Čo sa stalo?“

„Prišli s tým obrazom,“ povedal pošepky. Mama na mňa pozrela a povedala mi, že kým neodídu, aby som počkala tu. A tak, keď zanikli jej kroky aj kroky jej kolegu som sa len nervózne obzerala okolo seba. Počula som nejaké dunivé hlasy, ale boli príliš ďaleko, aby som zachytila čo i len slovo.

Prešla som teda k veľkým dverám, ktoré viedli na balkón a snažila sa ich otvoriť. Teraz, keď som už zhruba vedela ako na ne sa mi ich podarilo otvoriť o čosi rýchlejšie ako predtým. Ovanul ma príjemný jarný vetrík, ktorý už nebol taký štipľavý ako ten zimný a po tvári ma hladili slnečné lúče vykúkajúce spoza oblakov. Aké zvláštne to bolo, keď ten ruch z mesta doliehal do tohto tichého apartmánu. Na balkóne sa stretávali časy. Čas minulý a čas prítomný. Kontrastovali.

Keď mi v kabele začal vyzvárať mobil, trhla som sa. Tep sa mi zvýšil a ruky sa mi začali potiť a nekontrolovateľne triasť. Vedela som, že je to on. A váhala som či mu to zdvihnúť. Ale slušnosť zvíťazila a tak som teda prijala hovoriť s myšlienkou, že bude tak ako bude.

„Áno?“

„Kde si sa stratila Madeleine?“ Áno, bol to on. Prižmúrila som oči, lebo v hlave sa mi vynorili obrazy nie až tak minulé.

„Išla som pozrieť mamu, zaspal si...“

„Prečo si mi utiekla?“ spýtal sa, ale bez toho, aby v tom bol hnev, práve naopak. Bolo tam niečo ako to teplo, ktoré som u neho už pár krát začula. To teplo, ktoré vedelo zohriať aj mňa. To teplo, pri ktorom som sa roztápala a pri ktorom mi do končatín vošla náhla slabosť. Moje vnútro znežnelo, zjemnelo.

„Maxime...,“ začala som, ale hlas mi zlyhal. Chcela som ho tu mať vedľa seba, oprieť sa o neho, zahrnúť ho nežnosťami.

„Áno? Počúvam ťa,“ zašepkal pevným hlasom.

„Čo Chlôe?“ Vyšlo zo mňa. Potrebovala som sa trochu spamätať.

„Pred chvíľou mi volala Lucille. Vraj o chvíľu príde aj s malou a dohodneme sa. Hovorila mi, že jej rodičia jej povedali, že som bol robiť u nich scény a tak povedala, že bude lepšie, keď si to medzi sebou ujasníme.“

„Hovorila som ti, že to bude dobré. Len si dávaj pozor ako sa budeš správať k nej. Rodičia jej určite povedali ako si sa správal k jej otcovi.“

„Madeleine?“

„Áno?“ Znova tá odporná slabosť... Rozliala sa mi po celom tele a ja som sa musela oprieť o stenu.

„Ďakujem ti, že si bola so mnou. Ako to medzi nami vlastne je?“

„Ako? Nemala by som sa na to spýtať aj ja teba?“

„Myslím, že na to by sme sa mali spýtať jeden druhého.“ Na chvíľu sa medzi nami rozrástlo ticho. Nebolo čo povedať alebo bolo, ale bolo to príliš otvorené? Príliš blízke?

„Tak sa ťa pýtam,“ prelomila som ticho medzi nami.

„Tak prečo si ušla?“

Náhle som svoj čin oľutovala. Prečo som ušla? Mohli sme sa porozprávať... Alebo, čo by nasledovalo potom.

„Bála som sa?“

„Bála si sa mňa?“

„Nie... áno... ja neviem, možno aj teba, možno aj seba.“

„Nechceš mi to vysvetliť?“

„Ja neviem Maxime, je to tak. Možno preto, že som v minulosti zažila sklamanie a bojím sa, že by som ho mohla zažiť aj teraz?“

„Ale minulosť je minulosťou a ja nie som ako tvoj bývalý.“

„To máš pravdu, možno nie si ako on. Ale aj tak sa bojím. Bojím sa nejakého bližšieho kontaktu a zároveň chcem. Len tak sa vrhnúť do speneného oceánu.“

„Keď sa do neho ale vrhneš, musíš mať vieru, že všetko bude v poriadku, nie?“

„Neviem. Možno sa do neho len tak hodiť s myšlienkou, že nejako bude a nezamýšľať sa nad možnými udalosťami.“

„Na čo by si sa potom vrhala do speneného oceánu keby si vedela, že ti tým hrozí nebezpečenstvo?“

„Prečo neskúsiť, aké to je?“ odpovedala som protiotázkou.

„Určite nebezpečné. Ale ja ti nechcem ublížiť.“

„Maxime, toto môžeme povedať všetci. Vzťahy sú asi presne o tomto. O krehkosti a zraniteľnosti, otvorenosti aj cez to, že by ti to mohlo ublížiť.“

„Vieš to, ale zároveň sa to bojíš použiť. Ja sa len pýtam, prečo?“

„Už som ti to povedala,“ zastonala som zúfalo. „Maxime, mám ťa naozaj rada.“ Hlas sa mi zatriasol, „Si naozaj obdivuhodný človek.“

„Madeleine, nie len ja, ale aj ty si obdivuhodná. A nehovorím to len preto, že si mi to povedala ty, ale preto, že je to tak.“ Počula som, že sa z druhej strany ozval nejaký zvuk, ktorý som nevedela identifikovať. Spozornela som.

„Už sú tu, potom ti zavolám, dobre?“

Ešte viac som sa oprela o stenu a snažila sa spracovať všetko, čo sme si povedali. Nevieť či som prestala vnímať všetko čo sa deje okolo mňa, lebo zrazu vedľa mňa stála mama a klepkala mi po pleci.

„Madeleine, už odišli,“ oznámila mi. Pozrela som na ňu. Akoby mi vedela čítať myšlienky. Zbadala, že sa niečo deje, ale nepýtala sa, nevyzvedala. Len sme spolu zavreli dvere a zamkli ich.

„Ten obraz má neuveriteľnú hodnotu!“ Počula som ako nadšene hovorí Léo, keď sme spolu s mamou prechádzali do salónika. Tam na zemi, bol o kreslo opretý obraz s dámou v ružovom. No teraz bol o čosi viditeľnejší, obrisy farebnejšie.

„Prečo ho nechali tu?“ pýtala som sa podľa toho čo som počula. Keď mal takú veľkú hodnotu.

„Oni si ho prídu o chvíľu zobrať, len nám ho tu nechali, aby sme sa ním mohli pokochať,“ zabručal Léo. Prezerala som si ho. Ženu, ktorá bola na ňom vyobrazená. Črty jej tváre, porcelánová pleť, čokoládové vlasy, póza, v ktorej bola zachytená. Bola trochu koketná, jemne, ale nie príliš. Odhaľovala, ale zároveň bola skrytá, nebála sa. Mala som z tej ženy pocit, že sa nebojí života a nebojí sa urobiť nejakú pochybnú chybu. Žena, ktorá miluje život napriek tomu, že nie vždy je sladký. Žena, ktorá si ho sladkým vedela urobiť.

„Kto to teda je?“ spýtala som sa, s očami prilepenými na obraze.

„Prišli sme k záveru, že je to Marthe de Florian, herečka a múza nie až tak slávneho umelca a maliara s talianskym pôvodom Giovanniho Boldiniho. Obraz bol maľovaný zrejme v roku 1888 alebo 1889,“ povedal Léo.

„Nikto o ňom doteraz nevedel?“

„Práveže to je zaujímavé,“ ozvala sa mama, „Giovanni Boldini nikde nezmienil, že by maľoval aj tento obraz. Je to v podstate dielo, ktoré vidíme po prvý krát. Dielo, ktoré verejnosť uvidí po prvý krát po toľkých rokoch. Možno ho madame de Florian nechcela zviditeľňovať. Mal byť namaľovaný len pre ňu.“

Zamyslela som sa. Ten obraz mohol znamenať a hovoriť všeličo. Ako to prebiehalo? Čo bolo predtým a čo bolo potom?

Náhle mi niečo napadlo. „Takže tie listy, ktoré som čítala... mohol ich písať on? Giovanni Boldini?“

Léo sa krátko zasmial. „Áno, milá mademoiselle. Sám veľký majster ich písal.“

Marthe de Florian bola teda skutočne jeho múzou a milenkou. Tak nejako mi to všetko začalo zapadať a popod nos mi zavanula zvláštna nostalgia. Závan ružovej, smiechu a krátkodobého šťastia. Aspoň na chvíľu, zašepkala som sama pre seba. A potom, keď nejakí muži prišli po obraz, ja som ešte zostala stáť v salóniku, v jeho tichu, v príbehu...

Čipky, hrebienky, šaty, krajky a vôňa. Pohrávala som sa s týmito maličkosťami, detailmi a cítila sa medzi nimi ako doma. Boli to síce drobnosti, ale detaily tvoria svet. Cítila som sa medzi nimi v bezpečí a cítila som sa žensky. Našla som sa v nich, našla som sa v tomto malom tajomnom svete, ktorý bol pre mňa doteraz zavretý. Alebo lepšie povedané, nechcela som si ho priznať, nechcela som ho vidieť. A tak prišiel on za mnou a ja som sa zrazu nachádzala v jeho strede. Jediné, čo som teraz musela urobiť bolo, aby som to všetko prijala. Aby som prijala ja samú seba a to, aká som a čo sa mi páči. V mysli som mala ľudí, ktorí by sa na mňa mohli pozerat' inak, ako že to, čo robím, aká som a ako sa správam nie je správne a malo by sa to inak, ale nedbala som. Prečo by som mala zabíjať a potláčať to kto som a aká som? A tu, uprostred salónika, sediac na dlážke, na starých zaprášených kobercoch som si uvedomila, čo mi slávna Marthe de Florian chcela týmto všetkým povedať.

15. Kapitola – La Belle Epoque

„A toto, toto som ja spreď niekoľkých rokov,“ povedala Mathilde svojej dospievajúcej vnučke. Vnučka pozerala na obraz s tichou úctou a obdivom. Také dokonalé farby. Prelínajúce sa jemné tóny ružovej ako farby zore a nedbalá póza starej mami, vyvolávali v mladej slečne rôzne pocity.

Jej stará mama jej ukázala a povedala všetko. Po večeroch jej rozprávala príbeh, v ktorom hlavnou postavou bola ona a jej život ešte vtedy, keď v Paríži prekvitalo umenie a keď svoj bezstarostný život. Stala sa slávnou a poznanou, bola skvelou spoločníčkou a herečkou, obdivovali ju muži aj ženy, užívala si blahobyť, drahé dary a všetko, čo jej život priniesol. Často vnučke česávala dlhé plavé vlasy a mäkkým hlasom jej rozprávala o všetkom. Vedela, že jej syn nebol veľmi nadšený tým, čo jej rozprávala, ale bolo jej to jedno. Potrebovala to s ňou zdieľať, potrebovala jej to všetko povedať. Chcela, aby jej život zostal v spomienke a v pamiatke takto. Aby o nej niekto niečo vedel, aby vedel o jej tajných zákutiach, kam nikdy nikoho nepustila. Teraz, keď už starla jej to bolo jedno. Chcela, aby neľutovala nič a ona nič neľutovala. Žiadny čin, ktorý kedy vykonala aj keď vtedy jej to bolo ľúto. Teraz, keď sa pozrela na to všetko jej ľúto nebolo nič. Dokonca bola rada aj za tie činy, ktoré urobila a vtedy sa za ne hanbila. Žila svoj život tak, ako najlepšie mohla a teraz, keď pred sebou videla to mladé dievča, túžila, aby aj ona žila svoj život, aby neprežívala.

Česala jemné plavé vlasy a spomínala...

Už niekoľko dní som sa venovala tajomnému apartmánu rovnako tajomných žien. Zdalo sa mi však, že experti prichádzali len na fakty. Ale aj samotné fakty boli opradené zamatovým rúškom tajomstva. Madame de Florian si nenechala svoje tajomstvá odkryť tým, ktorí na to neboli určení.

A tak som sa len pozerala na podivnú skupinu ľudí v tmavom oblečení diskutujúcich o údajoch a podobných veciach. Obraz dámy v ružovom sa už reštauroval a objasnilo sa, že je to práve Marthe de Florian alebo Mathilde Héloïse Beaugiron a umelec, ktorý ju namaloval Giovanni Boldini. To on jej písal tie listy plné sladkých slov, ktorých som sa ja tak desila. Desila som sa ich sladkosti a prílišnej otvorenosti. Desila som sa toho, čo znamenali. Desila som sa túžby, ktorú opisoval muž a snažila sa to všetko pochopiť. Snád' pochopiť celý svet, pochopiť dejiny lásky a ako to všetko chodí. V mojej hlave bolo niekoľko rovníc, ale žiadna nebola správna. Žiadna nevyriešila túto obrovskú záhadu menom láska medzi dvoma bytosťami. A nie láska bratská, sesterská či súrodenecká, ale láska partnerská. Bola spaľujúca ako oheň alebo plynula ako horský potok v údolí? Bola taká slastná a farbistá ako dúha či ako ružovolíce zore na podvečernej oblohe, horká ako hustá čierna káva s kockou hnedého cukru, vedela uhasiť smäd alebo vám z nej ešte viac vysychalo hrdlo? To ona inšpirovala alebo to bola krása ženy, vyvierajúca spod krásy na povrchu? Verím, že každá žena je krásna a veľa robí aj to, čo si ona myslí o sebe, ako sa cíti vo svojom tele. Telo je pre ženu dôležité a aj to ma naučila záhadná Marthe de Florian. Nevedela som o jej vnučke nič, nevedela som dokonca ani to, prečo ušla alebo odišla zo svojho apartmánu, teda apartmánu, ktorý jej odkázala jej stará mama. Mohla som sa len pýtať samej seba a pokúsiť sa to rozlúštiť, dozvedela by som sa len plno príbehov s iným koncom, s možným koncom a práve to je na tomto príbehu to najčarovnejšie. Že nemá koniec. Ani šťastný ani tragický. Je uzavretý pre ženu, ktorá si odžila svoj život niekde na juhu Francúzska a možno tam prežívala krásne obdobie svojho života. Možno chcela na niečo zabudnúť? Na boľavú spomienku, ktorá jej nedala spať, ktorá bola taká boľavá, že ju nemohla umlčať koňakom alebo dúškom sladkého vína, ktoré by sa rozlialo na ranu a obalamutilo ju. Možno len na chvíľu a možno skrývala niečo ešte omnoho strašnejšie a desivejšie a možno nič. Možno jej dôvod bol taký, že len odtiaľ chcela odísť lebo nevydržala ťarchu tajomstiev jej starej mami a možno jej len bolo ľúto predať byt, ktorý jej zverila jedna z dôležitých osôb jej života.

Tento príbeh vonia korenisto kvetinovým parfumom. Zamatovým tajomstvom. Vôňou, eleganciou a šarmom. Francúzskymi ulicami, luxusom, plačom aj smiechom a „Belle Époque“.